CLAIRE DOUGLAS

Autoarea bestsellerelor
Cuplul de la nr. 9, *Fetele dispărute* și *Surorile*

Femeia care a mințit

A OBȚINUT ÎN SFÂRȘIT VIAȚA MULT VISATĂ.
DAR DACĂ EXISTĂ CINEVA CARE ȘTIE ADEVĂRUL?

„Suspans excepțional... greu de lăsat din mână."
Shari Lapena

LITERA

buzz BOOKS

Claire Douglas

FEMEIA CARE A MINȚIT

Original: The Woman Who Lied (2023)

Traducere din limba engleză și note de Sanda Spiridon

— 2025 —

Pentru Ty – să avem parte de încă douăzeci de ani tot aşa!

PROLOG

Mai 2022

Pe buza superioară a agentului de poliție Anthony Haddock a apărut o peliculă de sudoare. Bretonul i s-a lipit pe frunte, iar cravata îi stă strâmb. Are pete vinețiii sub ochi şi cămaşa îi e boțită. Emilia trebuie să arate la fel de epuizată, întrucât n-a dormit deloc noaptea trecută. Nici nu-şi poate aduce aminte dacă s-a pieptănat azi-dimineață (în mod clar nu s-a spălat pe dinți) şi poartă tot hainele de ieri.

— Vreau să vă spun încă o dată cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ați suferit-o, spune el cu sinceritate.

Are un măr al lui Adam proeminent, care îi iese în evidență pe gâtul slăbănog atunci când înghite. Emilia nu-şi poate lua ochii de la el. Îşi înfige unghiile în palme ca să nu plângă. Nu poate da vina pe bărbatul acesta, mai ales că, în cămaşa necălcată cu mâneci scurte, arată ca un puşti de clasa a şasea. Ar fi trebuit să se agite mai tare când l-a întâlnit prima oară, luna trecută. Poate că n-ar mai fi aici, în sala aceasta înăbuşitoare, interzisă claustrofobilor, în cea mai călduroasă zi a anului de până acum.

Se foieşte pe scaun, cu fusta lipită de spatele gambelor. Carnetul – cel pe care îl foloseşte la sfatul altui polițist, de când au început toate astea – stă între ei pe masă. Fiica ei de cincisprezece ani. Jasmine, i l-a dăruit de ziua ei în ianuarie ca să-şi schițeze ideile pentru romanul pe care-l avea în vedere, primul de sine stătător şi nu parte a unei serii. Are pe copertă fluturi colorați în mărime descrescătoare; Emilia a avut mereu

senzația că reprezintă o înnoire, o schimbare. Dezvoltare. Şi totuşi carnetul nu a ajuns să servească scopului inițial. În schimb, conține toate evenimentele stranii care s-au petrecut în ultimele câteva luni. Ecourile macabre ale unor poveşti deja scrise. Şi acum o crimă, având drept victimă o persoană pe care ea o iubea.

— Facem tot posibilul ca să-l prindem pe făptaş. Polițistul rămâne tăcut câteva clipe, timp în care ochii lui deschişi la culoare nu se dezlipesc de ai ei, apoi reia: Deci sunteți sigură că e un cunoscut de-al dumneavoastră?

Se uită la lista de nume pe care i-a dat-o Emilia mai devreme.

— Da. Sunt sigură. Ar vrea să se înşele, dar ştie că nu e cazul. Numai prietenii apropiați şi familia au citit Ultimul ei capitol, cu excepția redactorului, bineînțeles. Simte nevoia să explice: în plus, unele dintre lucrurile care s-au întâmplat, mai ales în ultimele săptămâni, ei bine, provin din manuscrisul acela.

El dă din cap aprobator; buzele subțiri îi sunt unite. Nu spune nimic. N-are nevoie. Tăcerea lui exprimă foarte multe, şi implicația e limpede.

Asta pentru că ea, Emilia Ward, autoarea seriei de bestsellere cu inspectoarea Moody în rolul principal, a intrat în criză de timp. La sfârşitul volumului ultimul ei capitol îşi ucide eroina atât de îndrăgită. Dacă se merge pe acelaşi tipar, dacă făptaşul se ține de intriga romanului, înseamnă că a mai rămas un singur eveniment important.

Moartea Mirandei Moody.

Şi, prin urmare, a ei.

PARTEA ÎNTÂI

Martie 2022

Emilia e în autobuzul spre casă, privind pe fereastră la cerul înnorat şi gândindu-se că a mâncat prea mult la prânz, când şoferul frânează pe neaşteptate.

Percepe o ceaţă de girofaruri şi vuiet de sirene în momentul în care o maşină de poliţie trece ca vântul pe lângă autobuz, urmată în succesiune rapidă de încă două.

Nu i se pare mare lucru. Alt accident. S-a obişnuit cu ele. La urma urmei, asta e Londra, şi e vineri la 16.45, începutul orei de vârf. Se reazemă de spătar, întrebându-se cum ar putea să-şi lărgească fusta în talie. N-ar fi trebuit să accepte plăcinta aceea cu mere şi cremă de vanilie. *Grazia* se iţeşte din geanta aflată la picioarele ei. A cumpărat-o înainte să ia autobuzul de la

High Street Kensington, dar drumul a fost atât de lung şi se simte atât de înghesuită, încât nu s-a apucat de citit de teamă c-o să i se facă rău de maşină.

O femeie în vârstă, purtând pe cap un batic cu model portocaliu, stă lângă ea, ţinând în poală un şoricar cu păr lung. Când autobuzul opreşte brusc, emanând un fum urât mirositor care pătrunde înăuntru prin fereastra deschisă, ţâţâie nerăbdătoare din buze şi se întoarce spre Emilia cu o mină exasperată.

— Rigsby o să aibă nevoie să facă pipi dintr-un minut în altul.

Câinele îşi ridică spre Emilia ochii căprui în care se citeşte părerea de rău. Ea îi zâmbeşte liniştitor femeii, dar se apleacă să-şi mute geanta lângă geam, ca nu cumva lui Rigsby să-i vină ideea de a se uşura pe preaiubita ei taşcă Mulberry.

Sunt pe Kew Road. În curând vor trece pe lângă Kew Gardens, dar din cauza grevelor de la metrou străzile sunt mai aglomerate decât de obicei. Iat-o, aşadar, blocată în autobuz, suportând mirosul pateurilor cu carne pe care un tânăr le devorează pe locul din faţa ei, sub ameninţarea unui câine incontinent. Abia aşteaptă să ajungă acasă şi să-i povestească lui Elliot despre întâlnirea cu redactoarea. L-a sunat când a ieşit din restaurant, în principal ca să-i aducă aminte să-l ia pe Wilfie de la şcoală, dar n-a avut timp să-i spună tot.

Azi-dimineaţă a fost în culmea agitaţiei: nu-şi găsea eşarfa preferată, cu imprimeu de leopard, şi nici cheile de la casă nu erau la vedere.

— O să te descurci, i-a spus Elliot când în fine a fost gata de plecare. Sărutând-o pe obraz ca să nu-i întindă

rujul, a adăugat: Fii sinceră, atâta tot. O să te înțeleagă. În definitiv, e vorba de cariera ta.

Prin urmare, a fost sinceră, cel puțin într-o anumită măsură. Redactoarea ei, Hannah, a pălit sub fondul de ten când a informat-o că vrea s-o ucidă pe eroina romanului la care lucrează, al zecelea din serie. Hannah e gravidă în aproape opt luni, şi Emilia s-a temut c-o să-i provoace o naştere prematură. Degetele ei elegante au înghețat parcă în jurul paharului de limonadă când Emilia i-a dezvăluit că vrea să scrie un thriller de sine stătător, care să nu aparțină unei serii, întrucât are sentimentul că povestea inspectoarei Miranda Moody a ajuns la capăt. N-a menționat că munca la acest ultim volum a fost foarte dificilă şi că la un moment dat s-a îndoit c-o să poată crea o intrigă destul de convingătoare.

Lui Hannah i-a luat un timp îndelungat ca să răspundă. În cele din urmă, pe un ton plin de încordare, a spus:

— Seria Moody s-a vândut în peste două milioane de exemplare numai în Marea Britanic. E un risc imens.

Emilia o ştie, bineînțeles. Şi gândul o îngrozeşte. Dar simte că acesta este momentul potrivit. Zece cărți în zece ani, şi a fost un chin să scrie *Ultimul ei capitol.* Prânzul s-a încheiat cu un soi de armistițiu: Emilia va trimite ultima versiune a romanului, care include moartea inspectoarei Moody, şi Hannah va vedea dacă merge. Dacă nu. Emilia va schimba deznodământul, va lua o pauză şi va scrie altceva, lăsând însă poarta deschisă pentru o posibilă întoarcere a inspectoarei Moody în viitor.

Autobuzul tot nu s-a mişcat din loc; nu se vede decât şirul de maşini din faţa. Se întreabă dacă n-ar trebui să-şi continue drumul pe jos. E la numai douăzeci de minute de casă, dar dacă şoferul refuză s-o lase să coboare, o să trebuiască să se întoarcă spăsită la locul ei sub privirile celorlalţi pasageri.

Uşile duble din partea din faţă se deschid cu un fâsâit şi un poliţist urcă în vehicul. Instantaneu, pasagerii tac, privindu-se întrebător unii pe alţii. Femeia de lângă ea se apleacă în dreapta ca să vadă culoarul, apoi se întoarce spre Emilia şi latră:

— Ce caută aici?

De parcă Emilia ar avea de unde să ştie.

— Poate îl informează pe şofer că a fost un accident, îi răspunde politicos. Sau că şoseaua e blocată.

Poliţistul coboară din autobuz, iar şoferul se ridică să le facă un anunţ. E roşcovan la faţa, şi sacoul abia îi stă închis peste burta proeminentă.

— Îmi pare rău, oameni buni, dar mă tem că la mică distanţă în faţă s-a produs un incident grav. Din păcate, trebuie să coborâţi aici.

Pasagerii încep să bombăne şi să înjure. Tânărul pune resturile de pateu în punga de hârtie. Femeia de lângă ea ţâţâie tare şi face comentarii despre neplăcerea care le-a fost provocată. „Măcar Rigsby poate să facă pipi acum”, se gândeşte Emilia privind-o cum aşază câinele pe podea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi alcătuit din sticlă. E nerăbdătoare să se dea jos, dar aşteaptă cuminte pe scaun în timp ce toţi ceilalţi se ridică şi pornesc spre uşa din faţă. Telefonul îi sună chiar când păşeşte pe trotuar.

— Bună, Jas.

Vântul s-a înteţit, aşa că trebuie să-şi strângă scurta de piele în jurul corpului. Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi luat o haină mai călduroasă! Pasagerii s-au adunat în faţa ei, blocându-i drumul. Rigsby şi-a ridicat piciorul din spate lângă cel mai apropiat stâlp de lumină.

— Unde eşti? Wilf se poartă ca un plod răzgâiat şi Elliot nu face nimic ca să-l pună la punct, şi tata ar trebui să mă ia, dar întârzie, şi nu-mi găsesc blugii cu talie înaltă.

Trage aer în piept şi-şi mută telefonul la cealaltă ureche.

— Ar trebui să fie în uscător... Sunt în drum spre casă. Cred că a fost un accident, ceva de genul ăsta.

— Un accident?

Emilia aude teama din vocea fiicei sale. Deşi e mereu cu capsa pusă, pradă hormonilor adolescenţei, în adâncul ei e foarte sensibilă şi-şi face mereu griji.

— E în regulă, o asigură Emilia. N-a avut nimic dea face cu mine. Dar a trebuit să cobor din autobuz.

— Nu poate Elliot să te ia?

Emilia aruncă o privire spre drum. Vehiculele stau bară la bară pe ambele sensuri. Cineva claxonează, ceea ce o face să scrâşnească din dinţi. De ce fac oamenii asta? Chiar îşi închipuie că maşinile o să se mişte mai repede? Se strecoară pe lângă grupul de pasageri, apoi iuţeşte pasul. Tocurile ei ropotesc pe trotuar.

— Nu, nu-s departe şi e ditamai ambuteiajul. Ajung mai repede pe jos. După o ezitare, continuă: Credeam că tata te ia de la şcoală.

Jasmine pufneşte în telefon.

— Se pare că a apărut ceva, aşa că a trebuit să iau autobuzul şcolii. A zis că o să vină la şase după mine.

Emilia şi-o imaginează dându-şi ochii peste cap în timp ce vorbeşte. Ştie că Jasmine are o relație complicată cu Jonas.

— Bine, mă grăbesc cât pot. Şi blugii tăi...

— Ştiu, ştiu. În uscător, ai zis.

Glasul i s-a înviorat, spre bucuria Emiliei. Îşi face griji pentru Jasmine. Interdicțiile din timpul pandemiei au avut un impact negativ asupra sănătății ei mintale, deşi Elliot s-a purtat nemaipomenit cu ea, dându-i sfaturi în cunoştință de cauză, deoarece a suferit şi el de anxietate în adolescență. Jasmine a fost întotdeauna stângace în societate, dar întoarcerea la şcoală în clasa a opta a fost deosebit de complicată, şi la început nu i-a fost deloc lesne să se integreze.

— Dacă pleci înainte să ajung eu, îți urez distracție plăcută cu tatăl tău. Ne vedem duminică, te iubesc.

— Şi eu, spune Jasmine, după care închide.

Emilia îşi vâră telefonul în buzunar şi măreşte viteza. Ar vrea s-o prindă pe Jasmine înainte să plece. Se gândeşte la modul în care fostul ei soț, Jonas, şi soția lui, Kristin – odinioară buna ei prietenă –, se joacă de-a familia fericită cu fiica ei. A reuşit cumva să rămână apropiată de Jonas de dragul lui Jasmine, dar nu i-a fost întotdeauna uşor. Îi vine mai greu s-o ierte pe Kristin.

Îşi saltă geanta pe umăr, dorindu-şi să fi purtat ghetele fără toc. E pe cale să cotească pe o stradă laterală, când observă un agent de poliție cu vestă

galben-fluorescent dirijând traficul. Două camioane de pompieri şi câteva maşini de poliție blochează drumul. Se întreabă ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu ce-a fost, dar era poliție peste tot, îi spune lui Elliot mai târziu, când pregătesc cina în bucătăria lor spațioasă, unită cu livingul.

E încăperea ei preferată din casă, cu parchet deschis la culoare, blaturi de marmură şi dulapuri bleumarin. E centrul vieții lor de familie, locul unde se adună cu toții. A părut un vis irealizabil când sau mutat, acum patru ani, dar după cinci luni de extinderi şi renovări a fost gata anul trecut, chiar înainte de Crăciun.

— Nu poți s-o întrebi pe amica ta polițistă, cum o cheamă?

Soțul ei e teribil când vine vorba de reținerea numelor.

— Louise. Aş putea, deşi lucrează la Judiciar, deci nu cred că ştie.

Se apleacă, scoate maşinal patru farfurii din dulap şi le aşază pe blat, apoi, amintindu-şi că Jasmine e la

tatăl ei, pune una înapoi. Nu-i place deloc când Jasmine e plecată. Casa pare mult prea mare, mult prea goală fără ea. Elliot a spus că a venit Kristin s-o ia, deoarece Jonas nu ştia când o să scape de la muncă. Asta a enervat-o la culme pe Emilia. Jonas o vede pe Jasmine un weekend din două, măcar ar putea să se asigure că pleacă la timp de la birou.

Se întoarce să se uite la Elliot, care stă în faţa maşinii de gătit. Puloverul lui fin de caşmir e întins peste umerii lăţi, accentuându-i talia zveltă şi pielea bronzată. De-a lungul anilor s-a întrebat adesea dacă, în cazul în care Kristin l-ar fi luat în vizor, Elliot ar fi cedat la fel de uşor ca Jonas. E foarte diferit de fostul ei soţ, nu numai ca înfăţişare – brunet şi îndesat, pe când Jonas e deşirat şi blond –, ci şi ca personalitate. Lui Jonas i-a plăcut mereu să flirteze: îşi închipuie că toate femeile îl găsesc atrăgător şi şarmant şi vrea să câştige simpatia tuturor. E întotdeauna sufletul petrecerii, ultimul care pleacă de la pub, când îl cauţi, e în oraş cu amicii. Elliot este sincer, uneori de o sinceritate brutală (într-o zi, când şi-a vopsit părul într-un negru mai intens decât de obicei, i-a spus că arată ca Morticia Addams) şi se fereşte de evenimentele sociale, dar cel puţin Emilia ştie la ce să se aştepte din partea celui de-al doilea soţ.

Elliot se duce spre televizor, situat în partea de living a încăperii; imaginea lui e reflectată de uşa dublă care dă în grădină. Ia telecomanda din locul unde a aruncat-o Wilfie, pe canapeaua cu tapiţerie gri de in.

— Poate zic ceva la ştiri.

Se răsuceşte să-i zâmbească în timp ce îndreaptă telecomanda spre ecran, iar inima ei explodează de iubire. E un om bun. Un om pe care te poți baza.

Nu e uşuratic. Ca scriitoare, ea câştigă mai mult decât el, şi totuşi lui nu-i pasă. Datorită banilor ei au putut să-şi cumpere această vilă victoriană cu cinci dormitoare, zugrăvită în alb, de pe una dintre cele mai bune străzi din Richmond Hill. Lui Jonas nu i-a venit să creadă când a văzut-o prima oară.

Emilia mişcă rapid wokul, privind mulțumită cum sfârâie puiul şi legumele. Mirosul îi face stomacul să chiorăie, în ciuda prânzului copios.

— Tati! Pot să mă uit la *Adventure Time*?

Fiul lor de opt ani, Wilfie, dă buzna înăuntru cu controllerul de la PlayStation în mână, țopăind de pe un picior pe altul. E un ghem de energie cu un păr negru ondulat ca al tatălui său.

— Ai puțină răbdare, îi spune Elliot. Vreau numai să mă uit la ştiri. Mama a văzut ceva interesant pe drumul spre casă şi vrem doar să...

— Dar Wilfie a plecat deja. Elliot ridică din sprâncene spre Emilia, care izbucneşte în râs. E o glumă favorită de-a lor că puştiul nu stă într-un loc cu nici un prilej, în afară de mâncat şi dormit. În ceea ce priveşte mâncarea, seamănă cu ea.

— Masa e aproape gata! strigă, dar nu primeşte nici un răspuns.

Îl lasă la PlayStation numai pentru că e vineri seara. Cu siguranță profită cât poate: abia dacă a ridicat nasul din ecran de când a ajuns Emilia acasă.

— Hopa, cred că asta e, spune Elliot dându-se un pas înapoi, cu ochii lipiți de televizor.

Emilia stinge aragazul şi se duce lângă el. Elliot îşi trece brațul pe după umerii ei. Se simte minusculă la un metru cincizeci şi şapte, în comparație cu înălțimea lui de un metru optzeci. Pe ecran apare mesajul BREAKING NEWS, apoi o prezentatoare elegantă, cu o tunsoare bob perfectă, blondă, vorbeşte în timp ce sunt afişate fotografii cu intrarea în Kew Gardens şi poliția de afară.

— Astăzi s-a produs un incident grav la Kew Gardens, în Londra. Poliția a trebuit să-i evacueze pe vizitatori şi să interzică accesul pe Kew Road în fața popularului obiectiv turistic, de teama unui atac terorist. La ora 16.25, un apelant anonim a anunțat personalul de la Kew Gardens că o bombă a fost amplasată în perimetru. Experții în deminare au descoperit o geantă de voiaj, dar am fost informați că a fost o farsă şi că geanta conținea un model vechi de aparat de radio cu tranzistori.

Prezentatoarea trece la altă ştire şi Elliot stinge televizorul, apoi lasă telecomanda pe măsuța de cafea şi se duce la aragaz. Emilia îl urmează, întorcând pe toate părțile informația abia aflată.

„Sună foarte cunoscut”, se gândeşte.

— Probabil nişte adolescenți care-şi închipuie că-i o glumă bună, spune el punând mâncarea în farfurii.

— Totuşi, e o chestie gravă. Dacă sunt prinşi...

El o priveşte şi, remarcându-i expresia, o întreabă ce s-a întâmplat.

Emilia clatină din cap.

— Nimic, doar că e... Nu ştiu. Cam ciudat.

— Ce?

— În prima mea carte, ştii, Incendiatorul...

— Cum aş putea s-o uit? o întrerupe el cu o lumină caldă în ochi.

S-au cunoscut într-o cafenea în timp ce ea lucra la cartea respectivă, în urmă cu aproape unsprezece ani. Emilia era în plin proces de divorţ şi stătea cu chirie într-un apartament micuţ împreună cu Jasmine, după ce Jonas îi răscumpărase partea din casa conjugală din Twickenham. Voise întotdeauna să scrie un roman, dar după ce absolvise universitatea se angajase la un ziar local. Tocmai căpătase un post de redactor la un supliment duminical, când a aflat că era însărcinată cu Jasmine. Avea douăzeci şi trei de ani, era lefteră şi locuia cu Jonas, pe care-l cunoscuse în primul an de studenţie la Brighton, iar sarcina nu fusese planificată. De cum ia dat vestea lui Jonas, el a cerut-o în căsătorie, şi s-au cununat peste câteva luni: o ceremonie restrânsă, făcută cam în grabă, la biroul local de stare civilă.

După ce s-a născut Jasmine nu şi-a permis să se întoarcă la serviciu cu normă întreagă: costul creşei i-ar fi înghiţit tot salariul modest, iar părinţii ei trăiau prea departe ca s-o poată ajuta – nu că ar fi făcut-o nici dacă ar fi locuit în acelaşi oraş –, aşa că lucra pe cont propriu de câte ori putea. Când Jonas a părăsit-o, a început să folosească orele în care Jasmine era la şcoală ca să scrie o carte despre o detectivă deşteaptă şi competentă. O persoană puternică şi hotărâtă, pentru

că în perioada aceea ea se simțea atât de slabă şi de neputincioasă.

Elliot se oprise la cafeneaua de pe malul fluviului ca să ia prânzul după ce vizitase un client. Prima ei impresie fusese aceea că avea ochi calzi. Ochi blânzi.

Au intrat în vorbă după ce ea l-a rugat să se uite la laptopul ei cât se ducea la toaletă.

— De unde ai ştiut că n-o să fug cu el? a întrebat-o după aceea.

— Ai o față care inspiră încredere, i-a explicat ea.

Elliot încă foloseşte această replică în apărarea lui când îl acuză că a luat ultima pungă de chipsuri sau că a terminat cafeaua. „Cine, eu? Dar am o față care inspiră încredere!"

— Ce-i cu cartea? întreabă el acum, pe când scotoceşte prin sertarul cu tacâmuri.

Emilia aduce farfuriile la masa cu blat de stejar.

— Păi, am scris despre asta. Un apel fals. O geantă de voiaj având înăuntru un aparat de radio cu tranzistori, lăsată la Kew Gardens, ții minte?

El trânteşte furculițele şi cuțitele pe masă, făcându-le să zăngănească.

— Se întâmplă chestii din astea. Vorbim de Londra. E doar o coincidență, atâta tot. Ai scris cartea aia de când hăul.

Bineînțeles că e o coincidentă. Gândirea rațională este unul dintre lucrurile care-i plac la nebunie la soțul ei. Ea este mult mai pătimaşă din fire. Dar Elliot are dreptate, trebuie să fie ceva banal. Nişte puşti care şi-au făcut de cap, probabil.

Ca în cartea ei.

Elliot se întoarce la insula din mijlocul bucătăriei, îl priveşte, încercând să-şi alunge senzaţia iritantă că e o coincidenţă *prea mare.* Au trecut unsprezece ani de când şi-a scris primul roman, şi nu e ca şi cum şi l-ar aminti cuvânt cu cuvânt. Dar acum îi revine în minte.

Când a avut loc alerta cu bombă de la Kew Gardens, eroina ei, inspectoarea Miranda Moody, se deplasa pe Kew Road într-un autobuz care a trebuit să fie evacuat.

Aşa cum i s-a întâmplat şi ei.

— Şefa, pe aici, vă rog. E acolo...

Agentul Saunders arată spre clădirea bătută de vânturi cu vedere la ţărm. După-amiaza se apropie de sfârşit, cerul e de un alb dens şi Saunders tropăie ca să se încălzească. Fie de asta, fie pentru că şi-a pierdut răbdarea. Cu el e greu să-ţi dai seama. Sunt şefa lui, aşa că nu poate să-mi spună să mă mişc naibii mai repede, deşi sunt sigură că asta gândeşte. Nu-i spun ce eforturi am făcut ca să ajung aici, nici că atunci când m-a sunat încercam să-mi conving tatăl vârstnic că soţia de care are atâta grijă – mama mea – ar duce-o mai bine la un azil. Sau că fostul meu soţ tocmai m-a anunţat că se însoară iar.

În cei cinci ani de când lucrăm împreună nu i-am spus nimic despre viața mea particulară. E mai bine așa. Deși, cum nu se oprește niciodată din vorbit, știu totul despre a lui. Nu c-ar fi prea multe de știut, în afară de băutele zdravene din puburi cu amicii, după muncă, și de femeile de care se îndrăgostește până peste urechi, dar care nu par să-i împărtășească sentimentele.

Le arătăm insignele celor doi agenți în uniformă care păzesc casa și ne oprim să ne punem protecțiile pentru pantofi. Banda de avertizare a poliției înconjoară deja proprietatea. Agenții se dau în lături ca să ne facă loc. Ne aplecăm pe sub bandă, având grijă să nu atingem ușa din față, intrăm în hol și o luăm în sus pe scară. Covorul maro este ros, pereții sunt acoperiți cu un tapet roz-somon cu model în relief.

Mirosul mă izbește îndată ce ajungem în capătul scării. Ușa garsonierei e deschisă, iar criminalistul e deja în cămăruța de vizavi. Saunders și cu mine rămânem în prag, atenți să nu atingem nimic, așteptând să fim lăsați să intrăm. De acolo vedem că victima zace pe spate în pat, cu mâinile și picioarele legate. Poartă o cămașă de noapte din satin verde-închis, cu partea din față îmbibată cu sânge.

Criminalistul ridică privirea. E Celia Winters. Cincizeci și ceva de ani, necruțătoare. Știm foarte bine că n-avem ce căuta înăuntru până nu-și termină treaba. Comportamentul ei este serios, profesional. Nu s-ar zice că suntem prietene sau că ieșim regulat să bem un pahar, adesea încheindu-ne seara cu behăituri afone la barul cu karaoke din centrul Plymouth-ului.

— Înjunghiată, spune ea. De mai multe ori. Momentul decesului urmează să fie stabilit, dar cred că e moartă de peste douăsprezece ore. Şi mai e ceva, adaugă apropiindu-se de piciorul victimei. Aici, la gleznă...

Mă întorc spre Saunders, conştientă că expresia lui şi valul de adrenalină care-l străbate le oglindesc pe ale mele. Ne ţinem răsuflarea aşteptând. Ştiind deja ce-o să spună.

... Un semn. Ca un tatuaj recent, dar făcut cu un soi de briceag. E proaspăt, cred că a fost scrijelit chiar înainte să moară sau la foarte puţin timp după aceea. Probabil nu-l puteţi vedea de acolo, dar e mic şi destul de complex. Triunghiular, cu nişte ochi eludaţi şi antene. N-am mai văzut aşa ceva. Dar pare să fie un cap de insectă.

Schimb o privire cu Saunders. Ştim exact ce este, deşi nu l-am mai văzut de ani de zile, doar în fotografii ale poliţiei în cazul lui Saunders.

O călugăriţă.

În acel moment, Celiei pare să-i pice fisa. Am vorbit despre asta, chiar dacă ea nu lucra cu noi la ultimul caz.

Gura i se deschide larg.

— La naiba, mormăie, aţintindu-şi privirea în ochii mei.

Vocea mea îmi sună lugubru până şi mie.

— Se pare că s-a întors.

Uşa casei e deschisă, iar lumina se revarsă pe trotuarul acoperit cu brumă. Jonas e cu spatele la ea, aşa că nu observă când Emilia iese din Nissanul Leaf şi înaintează cu grijă pe alee, încercând să nu alunece. Acesta este unul dintre numeroasele lucruri de care nu-i e dor când se gândeşte la Jonas: n-are nici un pic de simţ practic. Spre deosebire de Elliot, care a presărat deja sare pe aleea lor. E neobişnuit de frig pentru începutul lui martie.

— Grăbeşte-te! Mama ta o să fie aici dintr-o clipă în alta, strigă el în direcţia scării.

Trebuie s-o fi simţit, pentru că se răsuceşte şi-i oferă un zâmbet, deşi chipul îi este încordat.

— A, bună, Em. Îmi pare rău, nu e gata. De un sfert de oră îi tot spun să-şi adune lucrurile.

Ridică din umeri ca să dea impresia de nonşalanţă, dar ea simte stresul ieşindu-i ca aburul din corp. Oare Jasmine a fost obraznică? Jonas nu ştie întotdeauna cum să gestioneze stările schimbătoare ale fetei.

— Cum s-a purtat? întreabă în şoaptă.

El se strâmbă.

— Nu chiar aşa de rău. Ieri a stat aproape toată ziua în camera ei, dar Kristin a luat-o cu ea la cumpărături azi-dimineaţă. Hai înăuntru, o să îngheţi aici, pe prag. Vrei un ceai cât o aştepţi pe înălţimea Sa să se organizeze?

Emilia intră în hol. A fost redecorat de câteva ori de când a plecat ea, şi acum e zugrăvit într-un bej cald, are aplice de alamă pe pereţi şi o oglindă imensă care face spaţiul restrâns să pară mult mai mare.

După toate aparențele, din câte spune Jasmine, Kristin trece printr-o „fază de design interior”.

Se gândește la oferta de ceai. Din când în când, dacă nu e Kristin prin preajmă, acceptă o ceașcă. Dar a observat Mini-ul ei decapotabil afară.

— Mersi, dar ar fi cazul să mă întorc, spune închizând ușa în spatele ei, însă nu complet.

— Sigur.

Zâmbetul lui șovăie, amintindu-i de perioada aceea, la un an și ceva după ce s-au despărțit, când, aducând-o pe Jasmine la finalul unui weekend, i-a făcut mărturisirea surprinzătoare că-i era dor de ea. Emilia tocmai începuse să se vadă cu Elliot, și-și explicase situația prin faptul că Jonas voia ceea ce-i aparținea altui bărbat. Ceva tipic pentru el. Scena nu s-a mai repetat de atunci, dar amintirea aceea este ca o bijuterie secretă pe care Emilia o ține câteodată în palmă ca s-o contemple, înainte de a o ascunde iarăși în adâncurile memoriei.

— Cum merge cartea? Ai terminat-o?

— Chiar azi i-am trimis-o redactoarei.

— Ce mai pune la cale inspectoarea Miranda Moody?

— Cred că ăsta-i volumul cel mai sumbru din toate. Un criminal în serie care-și marchează victimele cu un cap de insectă. Femei ucise prin înjunghiere. Drăguț și ușurel! spune ea cu un hohot de râs autoironie. Ah, și Miranda moare la sfârșit.

— Poftim? Jonas cască ochii șocat. De ce să faci asta? Știi că-mi place de cucoana ta detectivă!

— A avut parte de zece cărți. Și-a trăit traiul.

Se uită la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

— Dar de ce?

— Vreau să scriu ceva într-un gen diferit.

— Pun pariu că editorii tăi nu-s în culmea fericirii.

— Am ajuns la un compromis.

Îi povesteşte despre prânzul cu redactoarea de vineri.

— Deci Hannah citeşte versiunea finală în momentul ăsta?

— Ei, poate nu chiar în momentul ăsta. E duminică. Dar sper să-mi dea un răspuns curând, pentru că dacă nu e convinsă c-o să meargă, o să-mi ceară să scriu un final deschis. Poate ca inspectoarea Moody să fie rănită grav, dar nu moartă de-a binelea... Încă nu ştiu. Poate că aşa ar fi cel mai bine.

— Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să laşi un final deschis. Dar ştii că eu sunt un fan necondiționat!

— Trebuie să spui asta, ca tată al copilului meu!

— Ce trebuie să spună?

Se întorc spre Kristin, care şi-a făcut apariția în hol. Cu toată înălțimea ei de un metru şaptezeci şi opt – alcătuită din picioare în cea mai mare parte –, cu părul negru strâns într-un coc neglijent, dar cumva elegant în vârful capului. O fâşie de piele cu bronz fals se zăreşte prin fantele de la umerii bluzei.

Are aproape patruzeci de ani şi e la fel de superbă ca atunci când s-au cunoscut, la universitate. Simțindu-se şleampătă prin comparație, Emilia îşi strânge haina groasă de lână în jurul corpului ca şi când ar putea s-o protejeze.

— Vorbeam despre cartea pe care tocmai a terminat-o Em.

— Aaa, da. Sunt curioasă. Mi-a plăcut la nebunie ultima.

Aici trebuie să le recunoască meritele. Kristin şi Jonas i-au susţinut întotdeauna cariera scriitoricească. Ba chiar se arată fascinaţi de ea. Poate îi îngrozeşte gândul că vor apărea într-un roman. Condeiul mai puternic decât sabia şi aşa mai departe. A fost tentată, e drept.

— Mersi.

Obrajii i s-au înfierbântat. Nu ştie niciodată cum s-o ia pe Kristin. Chiar şi când erau prietene, Kristin putea să treacă de la şarm la sarcasm într-o clipită. Dar îi admira firea energică şi simţul acid al umorului. Nimeni n-a mai făcut-o să râdă aşa cum reuşea Kristin odinioară. Şi, chiar dacă arăta ca o divă, nu se lua niciodată prea în serios: în serile când ieşeau în oraş se prostea pe ringul de dans, fără să-i pese de părerea celorlalţi. Până şi acum, după atâţia ani. Emiliei îi e dor câteodată de prietenia lor.

Kristin se lipeşte de Jonas, iar el o cuprinde cu braţul pe după umeri zâmbind mulţumit. Deşi au trecut unsprezece ani, Emilia tot are o tresărire când îi vede giugiulindu-se. E ceva suprarealist, de parcă ar fi căzut într-un univers alternativ.

— Avem o veste, ciripeşte Kristin.

— A, da?

O fi gravidă? Emilia e surprinsă că asta nu s-a întâmplat încă. Pe vremuri, Kristin spunea că i-ar plăcea să aibă copii într-o bună zi. Aruncă o privire la abdomenul fostei sale prietene, care este la fel de plat ca la douăzeci şi doi de ani.

— Ne mutăm! În sfârşit!

O năpădeşte un val de uşurare. Deci n-o să apară un bebeluş între ei. Jasmine era încă foarte mică, avea doar patru ani, când Emilia la cunoscut pe Elliot şi apoi, trei ani mai târziu, l-a născut pe Wilfie. Dar furtuna emoțională pe care ar stârni-o un bebeluş s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru fiica ei în acest moment.

— E o veste grozavă. Unde?

„Te rog, nu spune Richmond. Te rog, nu spune Richmond!”

— La Teddington. Lângă ecluză. O casă splendidă. Atât de spațioasă, nu-i aşa, iubitule?

Jonas încuviințează şi zâmbeşte crispat. Emilia nu se lasă păcălită, simte panica din spatele ochilor lui.

— Mă bucur pentru voi.

Ştie că Jonas are probleme financiare de când au divorțat şi că i-a venit greu să facă rost de bani ca să-i răscumpere partea de casă. El n-a vrut niciodată să se mute, explicând că părinții lui stau la cinci minute de mers pe jos, dar Emilia suspectează un motiv mai simplu: e leneş şi-l sperie bătaia de cap a mutării. Pe de altă parte, îşi aminteşte licărirea de invidie care i-a apărut pe chip când ea şi Elliot şi-au cumpărat vila victoriană acum patru ani. Are senzația că nici Kristin nu e de mare ajutor, la stilul în care se lansează în aventuri comerciale păguboase.

— Mersi. Ochii albaştri ai lui Kristin strălucesc. Abia aştept să mă ocup de decorare. Am deja în cap pereți albi şi podele de culoare deschisă. Lumina e absolut deosebită. O să vezi când o să vii. E minunat să pot în

sfârşit să-mi aleg casa. Sinceră să fiu, asta n-ar fi fost prima mea opțiune, spune rotindu-şi privirea prin hol.

Jonas ridică o sprânceană spre Emilia, dar nu spune nimic. O tentează s-o întrebe pe Kristin care ar fi fost opțiunea ei la vârsta de douăzeci şi trei de ani, dacă ar fi fost gravidă şi ar fi lucrat la un ziar local pe un salariu de nimic. Emilia s-a gândit întotdeauna că ea şi Jonas s-au descurcat bine, cumpărând o casă în toată puterea cuvântului când erau atât de tineri. Dar Kristin n-a avut asemenea griji. Pe atunci se plimba prin Australia cu un iubit bogat pe care toată lumea credea c-o să-l ia de soț.

— Oricum, spune Emilia uitându-se ostentativ la ceas, deşi fără ochelari nu vede ora, unde-i Jas?

Jonas se întoarce să răcnească în direcția scării. În clipa următoare Jasmine coboară ca o vijelie, cu rucsacul pe umăr şi mobilul lipit de ureche.

— Da, da, am zis că vin. Apoi în telefon: Te sun mai târziu, Nance.

Vără mobilul în buzunar şi-şi fereşte părul blond de pe față. Când ajunge jos îşi înfige picioarele în nişte adidaşi albi grosolani pe care Emilia îi detestă.

— Hai, scumpo, să mergem, îi spune luând-o pe după umeri.

— Tanti Ottilie vine pe la noi?

Nu-şi poate reține unda de plăcere când o vede pe Kristin tresărind la auzul numelui fostei lor prietene comune. Nu că Ottilie n-ar mai fi vorbit cu Kristin în ultimii unsprezece ani. Cele trei au fost inseparabile la sfârşitul adolescenței şi în studenție, după ce Emilia i-a prezentat-o pe Kristin lui Ottilie, dar Emilia o ştie pe

Ottilie de la vârsta de unsprezece ani, când au intrat la şcoala cu internat, o instituţie rece şi rigidă, şi legătura dintre ele e profundă. Ottilie n-a iertat-o niciodată pe Kristin pentru că a încălcat ceea ce ea numeşte „codul fetelor”.

— Da, vine, împreună cu bunicul Trevor.

Trevor e tatăl lui Elliot, deci tehnic nu este bunicul lui Jasmine, dar fata îl adoră, şi sentimentul e reciproc.

— Ce mai face Ottilie? întreabă Kristin.

Deşi încearcă să pară dezinteresată, Emilia ştie că întotdeauna a nutrit o fascinaţie stranie pentru prietena lor. Majoritatea oamenilor care o întâlnesc îi cad în mreje. Nu seamănă cu nimeni dintre cunoscuţii ei.

— Foarte bine. Excepţional, de fapt. Iese cu un tip, dar nu l-am văzut încă. Locuieşte în Germania. L-a cunoscut când îşi vizita tatăl, la Hamburg.

— Mă bucur pentru ea.

— Şi Elliot face o friptură la cuptor.

E o copilărie din partea ei, o ştie, dar Jonas găteşte oribil.

— Ah, Elliot face cele mai bune fripturi, exclamă Jas, spre încântarea mamei sale.

— Ce drăguţ să poţi să mănânci cartofi la cuptor, ciripeşte Kristin când Emilia deschide uşa. Eu n-am mai pus gura pe carbohidraţi din 2008.

Jasmine îi îmbrăţişează pe tatăl ei şi pe Kristin, apoi Emilia o trage pe alee cât de repede e omeneşte posibil în acele condiţii meteo. Răsuflă uşurată când ajunge la maşină. Doamne, abia aşteaptă ca Jasmine să ajungă

la vârsta la care să-şi ia permisul! Aşa n-ar mai trebui să-şi vadă fosta prietenă o dată la două săptămâni.

Jasmine împinge uşa cu putere, îşi aruncă rucsacul pe verandă, lângă bicicleta scumpă, de un verde bolnăvicios, pe care Elliot promite mereu s-o încalece, dar n-o face niciodată, se repede prin uşa dublă de sticlă care duce în holul spaţios şi urcă glonţ la etaj. Emiliei îi revine sarcina să culeagă rucsacul de pe jos. Nu mai are energie s-o cheme înapoi.

Se îndreaptă spre debara, când aude o voce feminină din ceea ce numesc ei „camera bună", pentru că o folosesc numai când au musafiri. Acolo nu se află decât o canapea stil Chesterfield cu tapiţerie de catifea albastru-verzuie şi rafturi de cărţi până în tavan, nici vorbă de televizor. Ottilie tronează pe un fotoliu auriu de catifea în nişa de la fereastră, încă în haina de imitaţie de blană şi cu căciula pe cap, cu părul revărsându-i-se pe umeri. Arată precum crăiasa zăpezii. Elliot e pe canapea, cu un pahar de vin în mână. Când Emilia intră, anunţă că se duce să se ocupe de cină, părând uşurat să fugă de acolo. Conversaţia de salon nu e punctul lui forte, nici măcar cu Ottilie, care oricum nu-i lasă timp să deschidă gura.

— Mils, chiuie Ottilie când o vede.

E singura care-i spune aşa, o rămăşiţă din anii de şcoală, când toată lumea o striga „Milly”. Sare de pe fotoliu şi se catapultează în braţele Emiliei. Miroase a aer curat şi parfum scump. Nu s-au mai văzut de peste o lună, dar Ottilie ar fi întâmpinat-o la fel şi dacă sar fi despărţit abia ieri. Emilia râde.

— Cum a fost la Hamburg şi când o să am ocazia să-l cunosc pe noul tău iubit?

— Minunat ca întotdeauna şi curând. Promit. Îl cheamă Stefan şi mor după el.

Emilia trece sub tăcere observaţia că nu e primul după care moare. Nu înţelege de ce relaţiile lui Ottilie nu rezistă niciodată. Explicaţia dată de prietena ei este că ţine cu orice preţ la independenţă şi refuză să-şi modifice stilul de viaţă de dragul unui tip, oricine ar fi acela.

— Camera de oaspeţi e pregătită dacă vrei să rămâi peste noapte, îi spune.

Îi ia căciula şi haina, care îi atârnă pe braţ ca o vulpe polară.

— Mersi, dar o să iau un Uber mai târziu.

Chiar dacă tatăl ei, Charles, locuieşte în Germania, a fost destul de înţelept cât să cumpere un apartament în South Kensington la sfârşitul anilor ’70. Ottilie îi plăteşte o chirie derizorie, în ideea că Charles stă acolo atunci când vine în Marea Britanie.

— În momentul ăsta, tata se lăfăie la soare în Indonezia cu ultima lui cucerire.

Îşi dă ochii peste cap, dar Emilia ştie că o doare. Mama ei a murit când Ottilie era mică, aşa că a căutat

mereu o figură maternă, însă n-a găsit nici una în şirul de partenere tinere ale lui Charles.

— Când ajunge Trev?

Ottilie e singura persoană care are voie să-l numească astfel pe tatăl lui Elliot, poate pentru că Trevor e puțin îndrăgostit de ea. Mama lui Elliot a murit în urmă cu opt ani şi, cu toate că ea şi Elliot presupun că Trevor a avut câteva iubite, nici o relație n-a fost serioasă. Vine la cină cel puțin o dată pe lună, dar întotdeauna singur.

Emilia se uită la ceas.

— Cam în jumate de oră. Ar fi cazul să mă duc să mă schimb.

Ottilie poartă o rochie verde-smarald în stilul anilor '30, cu o centură de strasuri în talie. Arată ca un star de cinema, şi dintr-odată Emilia se simte ca o cerşetoare în blugii banali şi bluza lălâie, chiar dacă s-a machiat când s-a dus s-o ia pe Jasmine.

Elliot revine cu un pahar de vin pentru ea.

— Bună, frumusețe. Cum o duce Jas? o întreabă întinzându-i paharul.

— S-a repezit direct în camera ei ca să stea la taclale cu Nancy, îi spune luând o înghițitură.

— Cum făceam şi noi la şcoală, observă Ottilie. Ții minte când nea dat afară din clasă doamna Maynard pentru că nu ne mai tăcea gura?

Elliot ridică o sprânceană.

— De ce nu mă miră?

— Se întâmpla cu o regularitate de ceasornic, râde Emilia. Dar gata, mă duc să mă schimb.

Mai ia o duşcă de vin, apoi îi dă paharul lui Elliot, înainte să urce, se opreşte să vadă ce face Wilfie. E aşezat pe canapeaua din bucătărie, uitându-se la un desen animat în timp ce răsfoieşte un număr din Beano.

— Mai e puțin până vine bunicul, îi spune ciufulindu-i părul.

Wilfie scoate un geamăt.

— O să fie plicticos, numai discuții de oameni mari.

— Ştii că bunicul a fost polițist acum mult timp, când tăticul tău era mic. Ai putea să-l întrebi despre asta.

Săptămâna asta Wilfie a decis că vrea să se facă detectiv când o să fie mare, la fel ca mama lui Toby, Louise. Luna trecută intenționa să se facă pompier.

— Voiam s-o întreb pe mama lui Toby când am fost la el, dar nu era acasă.

— Mama lui Toby e ocupată, ştii foarte bine.

Louise s-a împrietenit cu Emilia când fiul ei s-a mutat la şcoala lui Wilfie în clasa întâi, iar ajutorul pe care i l-a dat pentru ultima carte cu Miranda a fost neprețuit. Dar are un program de muncă foarte încărcat, aşa că de obicei Frances, soacra ei, e cea care îl ia pe Toby de la şcoală şi se ocupă de el.

Puştiul oftează adânc.

— Bine. Atunci o să-l întreb pe bunicul. Dar acum e bătrân. Ce ne facem dacă nu-şi aduce aminte?

Trevor are şaizeci şi doi de ani. Nici vorbă să fie bătrân. Şi e într-o formă mai bună decât ea, întrucât aleargă la semimaratoane cu regularitate.

— Cred că-şi aduce aminte fără probleme, râde Emilia.

Îl sărută pe creştet şi-i spune că se duce să se schimbe.

Urcă în fugă până în dormitorul ei, deschide larg şifonierul, ia un braţ de haine şi le aruncă pe pat. Alege o pereche de pantaloni bej care îi maschează burtica şi o bluză de mătase neagră care-i scoate în evidenţă pieptul opulent şi-şi piaptănă rapid părul blond-închis.

Când coboară îl vede pe Trevor pe verandă, încercând să nu răstoarne bicicleta lui Elliot în timp ce roteşte mânerul uşii de sticlă. Pe umerii impermeabilului său bleumarin e o peliculă de brumă, iar frigul i-a înroşit nasul. Îi zâmbeşte larg când îi întinde un pachet.

— Era pe verandă, îi spune. Ţi-am mai zis că ar trebui să ţii uşa de afară încuiată.

— Încui uşa de sticlă.

— Păi, uite că acum nu e încuiată. Aş putea să intru nitam-nisam. Iar sticla poate fi spartă.

Emilia îşi dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare.

— Vorbeşti ca un paznic.

El îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Au fost câteva spargeri în zonă. Luna trecută magazinul a fost jefuit.

Trevor este paznic la Currys, o slujbă care-i place mult, pentru că, aşa cum spune el, îl face să se simtă util.

— Magazinul e la Brentford.

— Emilia, pufneşte el, iritat de încăpăţânarea ei.

— Bine, spune ea ridicând mâinile. Înţeleg ce vrei să zici. Şi să ştii că noaptea încui. Doar pe timpul zilei... ştii, cu toată lumea care vine şi pleacă... Şi m-am

gândit că bicicleta lui Elliot e prea urâtă ca să vrea cineva s-o fure.

Lasă cutia pe masa din hol, lângă crinii albi care iau fost trimişi acum câteva zile. Nu era nici un bilet, aşa că a presupus că erau fie de la editorul ei, fie de la agentul literar – deşi amândoi au negat.

Trevor îşi scoate impermeabilul şi-l agaţă în cuierul din colt.

— Am auzit că divina Ottilie ne onorează cu prezenţa în seara asta.

— Of, las-o baltă cu dulcegăriile! Ştii că e prea tânără pentru tine?

— Ce înseamnă douăzeci şi cinci de ani?

Îi face cu ochiul şi-şi trece mâna prin părul alb tot mai rar. A încărunţit complet după moartea lui May, mama lui Elliot.

— Ah, Trev, ştii că eşti preferatul meu, spune Ottilie ieşind din living.

Îl sărută, apoi îl ia de braţ şi-i îngăduie s-o conducă prin holul cu mozaic victorian până la bucătărie. Sunt ca doi actori la o premieră. Emilia se pregăteşte să-i urmeze când Jasmine îşi face apariţia pe scară – mirosul fripturii la cuptor s-a răspândit prin casă.

— Mor de foame. La tata nu-i niciodată nimic de mâncare, în afară de salată şi turtiţele alea oribile de orez. O, ăla e pachetul meu?

Jasmine trece pe lângă ea în viteză, lăsând în urmă un miros de gumă de mestecat cu mentă şi sprayul ei favorit de la Body Shop, cu aromă de pepene verde. Se luminează la faţă când ia pachetul.

— Am comandat nişte carnete noi de pe Amazon. E obsedată de rechizite. Apoi însă expresia i se posomorăşte. A, e pentru tine.

Aruncă pachetul la loc pe masă şi traversează holul în pas săltat ca să li se alăture celorlalţi în bucătărie. Se aude pocnetul unui dop, urmat de râsul lui Ottilie.

Emilia ia pachetul. Nu e de la editorul ei, pentru că îi este adresat pe numele de după căsătorie, Rathbone, nu pe cel de fața cu care îşi semnează cărţile, Ward. Ultimul lucru pe care l-a comandat a fost o bluză la reduceri, care a sosit de mult, a fost purtată o dată şi apoi aruncată în fundul şifonierului, pentru că a fost o achiziţie din impuls. Roasă de curiozitate, desface ambalajul. Înăuntru e altă cutie, albastră cu un blazon pe capac, de parcă ar proveni de la un bijutier. Poate că e o surpriză de la Elliot. S-au cunoscut în noiembrie şi s-au căsătorit în iunie. Scoate cu grijă cutia albastră din cea de carton. E uşoară. Intrigată, ridică încet capacul. Înăuntru, cuibărit pe hârtia albastră fină, e un pescăruş de ceramică. E destul de urât, cu un aspect ieftin, de parcă ar fi fost luat de la un magazin pentru opere de caritate sau de la un târg de vechituri. Nu de la un bijutier. Şi cu siguranţă nu de la genul care-şi imprimă o emblemă argintie sofisticată pe o cutie de un albastru regal. Se holbează la el uluită. Apoi dă să-l scoată, dar se pomeneşte doar cu corpul în mână. Capul a rămas pe hârtia albastră, tăiat la nivelul gâtului. Caută în cutie, apoi în ambalajul exterior, aşteptându-se să găsească un bilet. Nu e nimic însă.

Inspectoarea Miranda Moody are o teamă maladivă de pescăruşi. Este un laitmotiv al seriei ei de zece volume.

Se uită iar în pachet, cu inima bătându-i mai iute. Nu există o ştampilă a poştei. Se pare că a fost livrat personal.

În acel moment, deşi caloriferul mare, de modă veche, duduie. Emilia începe să tremure.

Privesc oripilată cum un pescăruş de pe ţărm înghite un peşte dintr-o singură mişcare, Creaturile astea numi stârnesc decât dispreţ. Şobolani zburători, le spunea mama. Mă simt uşurată când zvâcneşte din aripi şi dispare înspre nori. Îmi aprind o ţigară şi trag câteva fumuri. Soarele stă să apună, aruncând o lumină portocaliu-închis pe suprafaţa cenuşie a apei şi trasând pe cer dungi de culoarea nicotinei.

Încă mă bântuie scena la care tocmai am asistat. Cum poate lumea să fie atât de frumoasă şi totodată atât de urâtă?

— *Uite, şefa, spune Saunders, întinzându-mi o cafea.*

— *Mersi.*

Iau ceaşca. El se cocoaţă pe zid lângă mine. La treizeci şi cinci de ani e cu douăzeci şi doi mai tânăr ca mine şi numai cu puţin mai mare decât fiul meu, şi în cea mai mare parte a timpului mă enervează îngrozitor, dar în clipa asta prezenţa lui mă reconfortează. Sorb din cafeaua prea slabă şi mă uit la cerul pe cale să se

întunece. Vântul se înteţeşte, simt răcoarea la glezne. Strâng mai tare ceaşca, în căutare de căldură.

— Nu-mi vine să cred că s-a întors, spune el.

— Ştiu.

— Au trecut... Cât? Cincisprezece ani?

— Şaisprezece. Aproape fix. Ultima lui victimă a fost în februarie 2005.

Prima crimă a avut loc acum douăzeci şi cinci de ani. Eu aveam treizeci şi doi, tocmai promovasem la gradul de agent-şef A fost unul dintre cele mai importante şi mai frustrante cazuri la care am lucrat. Individul a ucis şapte femei – sau despre atâtea ştim – într-o perioadă de opt ani fără să fie prins, după care parcă s-a evaporat.

— Chiar e posibil să fie el? continuă Saunders. După atâta vreme?

Am mai discutat despre asta. Ştiu că Saunders vorbeşte ca să nu tacă. Dacă e o clipă de linişte, Saunders o s-o spargă. Deşi, cum spuneam, acum îi sunt recunoscătoare că-mi distrage atenţia. Faptul că n-am reuşit să rezolv cazul ăsta mi-a dat un sentiment de ratare pe care nu l-am mai încercat niciodată. Vinovăţia pentru toate femeile care au murit în mâinile ticălosului mă ţine trează noaptea şi acum.

Saunders îşi atinge părul negru ţepos, uns cu o cantitate considerabilă de gel. Se uită perplex la mare, ca şi când acolo s-ar găsi toate răspunsurile.

Se pregăteşte să ia cuvântul, dar nu-i las timp:

— Ca să fiu sinceră, sperasem c-a murit. Aşa, se poate să fi fost la închisoare. Trebuie să-i verificăm pe toţi cei care au fost eliberaţi în ultima vreme. Ne interesează

cineva care a fost încarcerat acum şaisprezece sau şaptesprezece ani. După ultima victimă.

— Belinda Aberdale, recită el solemn, de parcă n-aş şti. Evident, chiar eu i-am povestit despre caz. Probabil că în 2005 era încă la şcoală. Numele celor şapte victime mi s-au gravat în memorie. Am în faţa ochilor şi acum chipul pistruiat al Belindei. Părul ei negru, ochii albaştri, zâmbetul puţin strâmb. Ar fi avut patruzeci şi doi de ani. Soţie, mamă, soră, fiică.

— Nu credeţi că e o crimă la indigo, nu?

Mi-am pus şi eu întrebarea asta când ne-a arătat Celia scrijelitura. E un desen rudimentar, complicat, dar făcut brutal, în grabă. La fel ca celelalte. Seamănă cu un cap de insectă – şeful meu de atunci, inspectorul principal Charles Bentley-Gordon, a fost cel care a venit cu ideea călugăriţei, iar denumirea a rămas în uz mult după ieşirea lui la pensie.

— Totuşi, am ţinut pentru noi detaliile legate de semnul în formă de insectă, spun. Sting ţigara pe zid şi mai iau o gură de cafea înainte să reiau: Informaţiile astea n-au fost comunicate niciodată opiniei publice sau presei. Nu, cred că e acelaşi ucigaş, conchid oftând. Trebuie să fie.

Sar jos, pe plaja cu pietricele, şi o iau spre casa unde s-a comis crima, sperând că Celia a terminat. Saunders vine după mine.

— Aşteaptă-mă aici, îi spun când ajungem în faţa imobilului. Durează numai un minut.

Încuviinţează din cap şi intră în vorbă cu cei doi agenţi care stau de pază.

Pe palier dau nas în nas cu Celia, care tocmai a ieşit din dormitor cu un aer sumbru.

— Ai picat la ţanc, îmi zice. Poţi să vii cu mine? Trebuie să-ţi arăt o chestie care mi se pare importantă.

Marţi dimineaţă, Emilia se află în biroul ei de la mansardă. Hannah urmează s-o sune la zece, şi nu se poate linişti până nu vorbeşte cu ea. O îngrijorează ce părere ar putea să aibă redactoarea despre ultima ei carte.

Încearcă să-şi facă de lucru. Ridică fără tragere de inimă hârtiile care s-au adunat pe tastatură, printre acestea şi felicitările de ziua ei, de acum şase săptămâni, pe care îi place să le colecţioneze, şi le îndeasă în cutia de sub masa de lucru. Chiar că ar trebui să facă ordine aici. În rest, casa e impecabilă, dar biroul ei e locul unde îşi poate manifesta personalitatea dezordonată. Elliot şi copiii nu intră niciodată, slavă Domnului. Într-o zi, când a zărit învălmăşeala de pe palier, Elliot a glumit că arată de parcă ar fi fost vizitaţi de nişte spărgători.

— Nu pricep cum poţi lucra într-o asemenea cocină, a spus atunci, şi a tot repetat-o de-a lungul anilor.

Poate că e o reminiscenţă a perioadei când scria în apartamentul minuscul, înconjurată de harababura de lucruşoare ale lui Jasmine, înainte să se mute cu Elliot,

dar din multe puncte de vedere haosul i se pare reconfortant.

Se duce în mijlocul încăperii şi o examinează: masa debordând de cărţi şi hârtii, cana de cafea în care a început să înflorească mucegaiul, trepiedul şi lampa circulară înghesuite într-un colţ, bicicleta medicală pe care a cumpărat-o în timpul pandemiei, dar a folosit-o rareori, transformând-o în cuier pentru hainele destinate magazinului de caritate. Pe raftul de deasupra mesei a pus cutia cu pescăruşul decapitat. Ar trebui s-o arunce, nu înţelege de ce a păstrat-o. A fost zguduită după ce a primit pachetul, duminică seara. N-a vrut să pomenească despre el la cină, în faţa copiilor, dar când Jasmine şi Wilfie au tulit-o după ce au înfulecat friptura, Ottilie a întrebat-o:

— Ce-ai păţit. Mils? Toată seara ai fost cu gândurile în altă parte.

Atunci le-a povestit despre „cadoul" bizar.

— Deci a fost lăsat pur şi simplu pe verandă? s-a încruntat Ottilie. Dincoace de uşă?

Când Emilia a confirmat pe tăcute, Trevor s-a lansat într-o nouă predică despre măsurile de siguranţă şi împiedicarea accesului străinilor la verandă. Ottilie a mai luat o înghiţitură de vin, înclinându-şi capul într-o parte de parcă ar fi urmărit o piesă de teatru.

— Pun pariu că e un fan obsedat de cărţile tale, a zis cu o fluturare a mânii, cât pe ce să răstoarne un pahar; întotdeauna se însufleţea după ce bea nişte vin. Poate că pescăruşul s-a spart la transport.

— Mă enervează gândul că individul ştie unde stau, a spus Emilia lăsându-se pe spătar.

— Presupun că e uşor de aflat de la Registrul Comerţului.

— Nu şi cu numele meu de după căsătorie. Nu ştiu. Folosirea lui face ca totul să pară cumva personal.

— Nu m-aş îngrijora prea tare, iubito, a intervenit Elliot turnându-şi încă un pahar. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat vineri?

Şi atunci, desigur, Trevor şi Ottilie au vrut să afle ce se întâmplase vineri, aşa că Emilia a trebuit să le explice despre farsă şi despre similitudinea cu o scenă din romanul ei de debut.

Trevor a bătut-o pe mână liniştitor.

— E numai o coincidenţă, atâta tot. E imposibil ca cineva să orchestreze o farsă exact în momentul în care eşti tu în autobuz.

A clătinat din cap, semnalând că subiectul era închis. Acelaşi bărbat care cu câteva secunde înainte o certa că lasă uşa din faţa descuiată. Dar aşa era Trevor. Întotdeauna i s-a părut puţin contradictoriu; când i-a fost prezentată, acum zece ani, nu i-a prea plăcut de el. I se părea lipsit de tact, cu o atitudine uşor dominantă faţă de May, care zburătăcea în jurul lui de parcă el ar fi fost rege şi ea, o supusă umilă. Elliot râsese când îi mărturisise.

— Mamei îi place la nebunie, zisese. O face să se simtă utilă acum, că nu mai stau cu ei, şi se adoră unul pe celălalt.

Elliot nu avea fraţi şi surori. May îi povestise odată că ar fi vrut şi alţi copii, dar înşirase câteva avorturi spontane până când hotărâseră că nu mai puteau suporta costul emoţional şi era momentul să renunţe.

May murise subit din cauza unui anevrism la cincizeci de ani, după ce-şi văzuse unicul fiu însurat şi la numai câteva luni după ce-şi ținuse în brațe primul nepot.

— N-am crezut niciodată c-o să se aşeze la casa lui, spusese în timp ce o îmbrățişa pe Emilia în ziua nunții lor. A avut relații serioase, dar insista mereu că nu e genul care să se însoare. Şi după aceea te-a cunoscut pe tine. L-ai schimbat.

Abia după moartea lui May a înțeles Emilia cât de profund îşi iubea Trevor soția. Era pierdut fără ea, şi a căzut într-o depresie care a durat aproape un an. Emilia şi Elliot l-au încurajat să vândă casa din Devon şi să se mute mai aproape de ei. Şi-au pus la bătaie toată puterea de convingere, dar până la urmă Trevor a cumpărat un apartament în Isleworth şi s-a angajat ca agent de securitate la Brentford. Şi-a dedicat toată energia misiunii de a fi un bunic exemplar pentru Jasmine şi Wilfie, şi cu timpul Emilia a ajuns să țină foarte mult la el. Era limpede că-şi adora fiul şi nepoții – lucru pe care nu-l putea spune despre părinții ei, deşi locuiau la numai o oră distanță, în Guildford. Se gândea cu tristețe că i-ar fi plăcut să aibă aceeaşi relație strânsă cu părinții ei ca Elliot cu ai lui.

Trevor avea ceva liniştitor, la fel şi Elliot. Ceva din personalitățile lor calme, cumpănite o făcea pe Emilia să se simtă în siguranță. Chiar şi aşa, după ce Ottilie şi Trevor au plecat în seara aceea, a decis să ia în serios avertismentele socrului şi a încuiat de două ori toate uşile.

Mobilul începe să sune pe birou, şi stomacul i se dă peste cap. Înhață telefonul.

— Bine, recunosc. Merge, spune Hannah fără nici un preambul, aşa cum îi stă în obicei.

Emilia expiră uşurată în timp ce mută un teanc de hârtii de pe scaun ca să se poată aşeza. Ţine mobilul în echilibru între bărbie şi umăr.

— Deci pot să păstrez finalul?

— E cartea ta. Atâta vreme cât eşti conştientă că nu mai poți da înapoi. Odată ce o omori pe Miranda, nu poți s-o învii în alt volum. Aşa-i cu seriile. Dar cel puțin o să aibă o ieşire din scenă spectaculoasă.

Emilia se reazemă pe spătar şi priveşte în grădină prin lucarnă. De aici poate vedea silueta lui Elliot, ca o umbră, mişcându-se prin biroul lui de afară. Chiar poate să facă asta? Dar are treizeci şi opt de ani: şi-a gestionat banii cu chibzuință şi are din ce trăi dacă i se prăbuşeşte cariera.

— Mi se pare că asta trebuie să fac, spune. A venit vremea să trec mai departe. Vreau să scriu despre altceva. Ceva diferit. O să-mi fie dor de Miranda, însă...

— Sfârşitul e foarte emoțional, o întrerupe Hannah. Moartea ei. M-a afectat.

— Ah. Asta-i bine.

Emilia simte un ghimpe în inimă. A plâns când a scris capitolul final, cel cu moartea Mirandei. A fost prima oară de când face meseria asta. Dar Miranda a fost tot ce şi-a dorit ea să fie, iar când a omorât-o a avut senzația că s-a stins şi o parte din ea.

Se uită în jur, la coperțile înrămate care împodobesc pereții roz-stins ai biroului. Are sentimentul unei mari realizări, deşi îl însoțesc neliniştea şi vinovăția. Încearcă să se liniştească spunându-şi că s-a terminat: povestea

a căpătat viață proprie şi nu există cale de întoarcere, întotdeauna se simte fără ocupație când predă o carte, încă nepregătită să înceapă o alta; cea mai recentă poveste încă pluteşte deasupra ei, ca un vis recent pe care nu şi-l poate scoate din minte. Miranda îi lipseşte deja, şi îndoielile încep s-o roadă. Nu cumva a făcut o greşeală imensă?

— O să-ți trimit corecturile foarte repede. Nu-i mare lucru, deja arată foarte bine. Bravo, Emilia. E o soluție foarte deşteaptă. Sunt impresionată.

Emilia e copleşită de vinovăție. Dacă ar şti Hannah adevărul...

Emilia ia cutia cu pescăruşul decapitat şi închide uşa biroului cu un gest ferm. Încăperea e chiar în vârful casei, în podul transformat în mansardă, lângă dormitorul de oaspeți. Se uită cum un porumbel traversează fereastra Velux mare, ciocănind cu gheruțele în sticlă. Coboară pe scara îngustă care duce la etajul întâi, iar când ajunge în bucătărie, la parter, aruncă pescăruşul la gunoi, întrebându-se de ce n-a făcut asta imediat ce a primit pachetul.

Îi face lui Elliot o cafea instant, îşi pune haina şi pantofii şi merge pe peluza înghețată până la biroul lui din grădină. L-au construit în prima perioadă de izolare

din pandemie, astfel încât Elliot să poată lucra în liniște (deși acum se duce la biroul lui din centrul Londrei de trei ori pe săptămână). Miroase a lemn și echipamente electrice și, spre deosebire de biroul ei, este ținut într-o ordine perfectă. Pe masa de lucru sunt o poză cu ei doi în ziua nunții și o alta cu toți patru într-o excursie la Land's End[1], când Wilfie avea doar patru ani. Toți se strâmbă vesel și arată spre panou; poza aceea o înduioșează de fiecare dată. Când a început să se vadă cu Elliot, faptul că ea avea o fată de patru ani nu a părut să-l deranjeze, așa cum se temuse ea; dimpotrivă, a tratat-o pe Jasmine ca pe copilul lui.

Acum, când Emilia intră, Elliot ridică privirea. Arată foarte bine în tricoul negru cu mâneci lungi. Părul lui negru, ondulat are nevoie de o tunsoare și-i stă zburlit, de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el. Are ochelarii de citit pe nas; îl fac să semene cu Patrick Dempsey.

— Mersi, frumoaso, îi spune zâmbind când ea îi întinde ceașca lui preferată Super Tati, pe care Wilfie i-a dăruit-o de Ziua Tatălui anul trecut.

Ia o înghițitură zdravănă de cafea și o pune jos. Pe Emilia o uimește de fiecare dată să-l vadă că poate bea lichide aproape de punctul de fierbere.

Îi povestește despre convorbirea cu Hannah, iar el se luminează la față.

— Deci e clar. Sfârșitul Mirandei?

— Așa se pare. N-am idee ce-o să scriu după asta, dar mă bucură gândul c-o să fie ceva diferit.

---

[1] Promontoriu din Cornwall, cel mai sud-vestic punct din Anglia.

— Măcar o să ai puțin timp liber. Când îmi dai voie s-o citesc?

— După ce mi-o trimite Hannah cu observațiile ei. Deci mai ai un pic de aşteptat.

O învăluie anxietatea ori de câte ori se gândeşte la ultimul an şi la cât de greu i-a fost să scrie cartea. Alungându-şi stinghereala, schimbă subiectul.

— La ce lucrezi?

Se duce lângă el şi priveşte monitoarele aliniate în fața lui. Elliot o cuprinde pe după talie. Are trei ecrane care afişează fiecare altă imagine. E un artist excepțional, talent moştenit de la Trevor şi trecut mai departe lui Wilf.

— La un ambalaj. Pe care-l preferi?

Emilia se uită la cele trei pachete de cereale, fiecare cu alte culori şi tipuri de caractere.

— Pe ăsta, zice arătând spre cel din stânga. Îmi place portocaliul.

El o strânge uşor de talie.

— Ăsta e şi favoritul meu, deşi clientul o să decidă. Acuma fugi, am treabă. Dacă nu mai ai nimic de făcut acum, c-ai predat cartea, nu înseamnă că poți să stai pe capul meu, o tachinează.

Emilia se apleacă să-l sărute, apoi se întoarce în casă. Pare imensă şi goală: o preferă când e plină, cum a fost duminică seara, cu copiii şi rudele şi prietenii. În casa părinților ei era mereu linişte. Tatăl ei era în Royal Air Force, aşa că se tot mutau de colo-colo, dar când se ducea acasă, oriunde locuiau (din Scoția până în Cornwall), nu părea să fie nimeni prin preajmă, nu tu verişori, mătuşi sau unchi. În cea mai mare parte a

timpului a urât şcoala cu internat, singura rază de lumină fiind Ottilie, dar tot era mai bine decât să stea acasă cu o mamă care părea mereu dezamăgită de soarta lor şi un tată care încerca să se contopească perfect cu mobila.

Îşi ia geanta. Mai are câteva ore până să se ducă după Wilfie, dar Jasmine merge la prietena ei când iese de la şcoală şi n-o să vină acasă decât după cină. O să se plimbe prin Richmond, să arunce o privire prin magazine. Lui Wilfie îi mai trebuie nişte cămăşi de uniformă după un puseu de creştere. Chiar dacă Elliot e în grădină, încuie uşa din faţă a verandei, amintindu-şi de sfatul lui Trevor. Îşi strânge haina în jurul corpului şi-şi trage gluga pe cap când simte primii stropi de ploaie.

În timp ce coboară dealul, mobilul îi vibrează în buzunar. E un SMS de la Louise: *OK pentru mâine-seară! A trecut un secol!*

Tastează mesajul fără să se oprească din mers: *Abia aştept! Tot acolo, la aceeaşi oră?*

Da! Mor de nerăbdare să ne vedem, răspunde Louise.

Emilia zâmbeşte când îşi pune telefonul la loc în buzunar. Louise e cu câţiva ani mai tânără, dar îndată ce s-a aşezat lângă ea la acea întrunire a mamelor din prima zi de şcoală, suflându-şi bretonul negru de pe faţa în formă de inimă şi glumind: „Of, la naiba, ce zi! Oare-i prea devreme pentru un gin tonic?", a ştiut c-o să se înţeleagă de minune. În blugii largi şi tricoul lălâu cu un Scottish terrier pe piept, era o boare de aer proaspăt după toate mămicile impecabile pe care le întâlnise: nu vorbeau decât despre problemele pe care

le aveau cu dădacele, purtându-şi privilegiul ca pe o eşarfă preferată. Nu se integrase niciodată în clubul lor, ca şi când ele ar fi ştiut că e o impostoare, în ciuda accentului pe care-l deprinsese la şcoală.

Imediat ce au început să discute. Emilia şi Louise şi-au dat seama că fiecare era fascinată de profesia celeilalte, aşa că şi-au petrecut dimineaţa ignorându-le pe celelalte femei. Emilia a simpatizat-o în aşa măsură, încât a propus să iasă împreună la un pahar. În cei doi ani de când sunt prietene, încearcă să se vadă la cină când programul lui Louise le-o permite, de obicei o dată la câteva luni. Emiliei i-a venit mereu uşor să-şi facă prieteni, încearcă să fie deschisă şi sociabilă (opusul părinţilor ei), dar ceea ce s-a întâmplat cu Kristin a zguduit-o, aşa că acum e mai precaută şi se întâlneşte cu Louise între patru ochi. Nici măcar Elliot n-a făcut cunoştinţă cu ea, deşi asta e din cauză că, neavând un partener de viaţă, Louise preferă să iasă doar ele. Emilia o înţelege. După ce s-a despărţit de Jonas n-a vrut să socializeze cu cupluri, iar fostul soţ al lui Louise, Mike, pare un tip de coşmar, care – potrivit poliţistei – se sustrage de la responsabilităţile de îngrijire a copilului aruncându-le în spinarea poruncitoarei lui mame.

Emilia încă se gândeşte la Louise când observă o figură familiară ieşind din micul restaurant franţuzesc de la marginea pajiştii. E Jonas, îmbrăcat la patru ace într-un palton lung din păr de cămilă peste un costum elegant. E cu o brunetă foarte atrăgătoare, cu cel puţin zece ani mai tânără. Ea poartă o rochie mulată şi tocuri atât de înalte, încât Emilia se întreabă cum reuşeşte să

meargă. Se opreşte la umbra unui magazin, simţind cum i se întețesc bătăile inimii. Niciodată n-a mai dat peste fostul ei soţ în Richmond – biroul lui e în Moorgate –, dar a zărit-o pe Kristin o dată sau de două ori. S-a prefăcut că n-o vede. Acum nu ştie ce să facă, cum să se poarte.

Aude râsul brunetei, limpede şi cristalin ca o furculiță atinsă de un pahar, şi priveşte stupefiată cum femeia îşi trece brațul pe sub al lui şi se lipeşte de el. E un gest intim, care o face să simtă fără voia ei un strop de milă pentru Kristin: dacă nu e o relație amoroasă, în mod clar e mai mult decât simpla prietenie. Se opresc la colţ şi el se apleacă s-o sărute pe obraz, apoi se îndreaptă şi-şi vâră mâinile în buzunare. Femeia râde iar, întinde mâna şi-l mângâie tandru pe față înainte să se îndepărteze. Jonas rămâne în loc câteva clipe, urmărind-o cu privirea până când ea dispare pe o stradă laterală. Emilia hotărăşte să iasă din umbră chiar când Jonas traversează. În clipa în care ochii li se întâlnesc, observă cu satisfacție roşeața care îi urcă pe chip.

— Bună, cu cine erai?

— Ah, doar o... hm... clientă, bâiguie el cu privirea în pământ.

— E superbă. Capul lui se ridică brusc, permiţându-i Emiliei să-i zărească vinovăția din ochi. Of, Jonas!

Vinovăția a dispărut, acum expresia lui e opacă, defensivă.

— Ce?

— Nu mă dau în vânt după Kristin, dar credeam c-o iubeşti.

— O iubesc.

— Cumpărați o casă împreună.

El se foieşte stânjenit.

— Ascultă-mă. O ia de braț şi o conduce într-o parte, ferindu-se din calea funcționarilor care se îndreaptă spre pajişte în pauza de prânz. Îşi coboară vocea: Te rog să nu spui nimănui despre asta. Nu se petrece nimic. Doar un flirt nevinovat, atâta tot.

— Aşa a început şi cu Kristin. Ai înşelat-o vreodată?

— Sigur că nu.

Emilia crezuse întotdeauna că-i e fidel până când a fugit cu Kristin. Îşi închipuise că farmecul lui Kristin fusese cel care-l vrăjise, îl atrăsese inexorabil. Dar acum se întreabă dacă a fost Kristin prima. În mod clar, lui Jonas dragostea unei singure femei splendide nu-i este de ajuns. Se gândeşte la Elliot lucrând în biroul lui de acasă, comparând ambalaje de cereale, şi e atât de recunoscătoare, încât îi vine să plângă. În adâncul ei a ştiut-o de ani de zile, bineînțeles, dar Jonas i-a făcut o favoare. Dacă n-ar fi fost Kristin, ar fi fost altcineva.

— Pur şi simplu... pur şi simplu mă plictisesc, spune el atât de încet, încât Emilia abia dacă-l aude. Privind-o implorator, adaugă: Nu vreau să fac rău nimănui.

Se holbează la el şocată de acest moment rar de sinceritate. Şi-l întrezăreşte pe băiatul pe care l-a cunoscut la balul bobocilor acum aproape douăzeci de ani. Îşi aduce aminte de fiorul care a străbătut-o când a invitat-o în oraş. Pe ea, Emilia Ward, care nu se simțise niciodată la fel de iubită, de specială, de atrăgătoare ca celelalte fete. Tânjea cu atâta disperare după dragoste,

după afecțiune, încât ignorase semnalele de alarmă: numeroasele nopți în care se întorcea târziu acasă, flirtul „nevinovat” cu orice fată drăguță. Ottilie spusese că nu-i inspiră încredere, dar Emilia refuzase s-o asculte. Era îndrăgostită lulea.

Oftează.

— Dar le faci rău unor oameni. M-ai rănit pe mine şi acum o să-i faci acelaşi lucru lui Kristin. De ce te mai oboseşti să te însori dacă nu te poți abține? Şi chestia e... Îşi stăpâneşte furia înainte să continue: Nu numai că m-ai rănit pe mine înşelându-mă, dar ai distrus o prietenie.

— Îmi pare rău, crede-mă. Dacă aş putea da timpul înapoi...

Pare pierdut cum stă acolo, cu vârful nasului înroşit de frig, şi, în ciuda tuturor resentimentelor. Emiliei i se face milă. Poate că ar merita să încerce să-i bage mințile în cap. Să-l împiedice să-i facă lui Kristin ce i-a făcut ei. Începe să plouă, aşa că trebuie să ia rapid o hotărâre.

— Ai timp pentru o cafea? se trezeşte întrebând.

Petrec aproape o oră într-un local micuț care miroase a umbrele ude şi cafea. Pentru prima oară după mulți ani, reuşesc să poarte o conversație sinceră. El îi spune cât îl enervează Kristin şi frecventele ei schimbări de carieră, faptul că nu aduce suficienți bani în casă, dar are pretenții foarte mari.

— Să ştii că eu sunt foarte mulțumit de casa din Twickenham. Neam putut-o permite, pe când acum ne întindem mai mult decât ne e plapuma.

Emilia soarbe din cappuccino în timp ce-l ascultă.

— Pot să înțeleg de ce nu vrea să trăiască în casa altei femei.

— Tu n-ai trăit acolo zece ani. Nu se mai poate spune că e casa alteia.

— Ştii ce vreau să spun. Am ales-o împreună. Ascultă-mă, trebuie să fii complet sincer cu ea. Aşa cum suntem Elliot şi cu mine.

— Chiar? face el ridicând dintr-o sprânceană. Deci o să-i spui că ai băut o cafea cu fostul tău soț?

— Bineînțeles. De ce nu? N-am nimic de ascuns.

O priveşte lung o vreme, apoi clatină încet din cap.

— Eşti un om bun, Em. Şi îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat, serios.

Ea roşeşte şi-i spune că ce-a fost a fost.

El îşi împinge deoparte cafeaua americană din care n-a băut decât jumătate.

— Deci când o să-ți pot citi cartea? Trebuie să existe unele privilegii pentru fostul soț al unei autoare de romane polițiste.

Emilia ştie că lui Elliot i se pare curios că-l lasă pe Jonas să-i citească romanele înaintea tuturor, dar Jonas i-a susținut mereu cariera, chiar şi după ce sau despărțit. Şi, cu toate defectele ei, la fel a făcut şi Kristin.

— O să ți-o trimit pe e-mail după ce termin cu corecturile, spune golindu-şi ceaşca de cappuccino.

— Super. Abia aştept să văd cum o omori pe Miranda.

Mai stau puțin de vorbă, apoi Jonas pleacă la birou. După ce-i cumpără lui Wilfie cămăşile de uniformă. Emilia urcă iarăşi dealul, gândindu-se la Jonas şi la conversația lor. Mânerul sacoşei de plastic o roade la

încheietură, aşa că se bucură când ajunge în fine acasă.

Ploaia a stat, dar norii de culoarea oţelului se adună pe cer cu un aer rău prevestitor. Pe peticul de iarbă de lângă alee e un copac ornamental care n-a înflorit încă. Elliot l-a plantat când s-au mutat, şi încă n-a ajuns la înălţimea deplină. Crengile au un aspect mohorât fără podoabele florale. Când trece pe lângă el observă ceva atârnând de o ramură de sus. Cum vederea ei nu mai este la fel de bună ca pe vremuri, mijeşte ochii, dar pe măsură ce se apropie îşi dă seama ce este, după părul galben murdar ridicat într-o creastă, corpul tare şi faţa schimonosită. O păpuşă trol. Spânzurată de gât cu o bucată de sfoară, legănându-se uşor în vânt. Se uită la ea câteva secunde, cu mintea gonindu-i disperată. Oare a fost lăsată acolo în acelaşi timp cu pachetul? N-a băgat-o de seamă când a plecat de acasă. Starea de bine pe care i-a dat-o cafeaua cu Jonas se stinge la fel de repede ca un chibrit ud.

Păpuşile trol sunt din al doilea volum cu Miranda, *Cartea lui de vizită,* despre un criminal în serie care le lăsa atârnate în copaci.

După ce-şi omora victimele.

Elliot.

Se repede pe lângă casă în grădină şi direct în biroul lui Elliot. Nul vede prin uşa de sticlă, dar o deschide oricum. Nu e acolo. Derutată, rămâne în prag. N-ar fi plecat fără să-şi încuie biroul, la câte echipamente scumpe are. Cana pe care i-a adus-o mai devreme zace răsturnată pe podea. Se năpusteşte de-a curmezişul

peluzei spre casă, bâjbâind cu cheia până descuie uşa dublă.

— Elliot! strigă. Elliot!

Nu primeşte nici un răspuns.

— Vezi? spune Celia arătând spre luminatorul deschis din hol. Sunt sigură că pe aici a intrat făptaşul.

Ridic privirea. E un geam mare, aşa că o persoană destul de slabă ar putea să treacă prin el, şi nu e atât de sus încât să nu poată sări pe podea. Deşi respectivul ar trebui să fie agil, într-o formă fizică bună. Oare o cunoştea pe femeie, sau a profitat de ocazie? Mă gândesc la celelalte victime. Fiecare a fost ucisă când era singură în casă, de obicei la primele ore ale dimineții, şi criminalul a intrat în clădire fie printr-un luminator, fie pe fereastră. Singurul caz în care nu neam dat seama cum a pătruns înăuntru a fost cel de-al doilea, al lui Jennifer Radcliffe. Nici o uşă sau fereastră deschisă ori spartă. Asta ne nedumerise, dar eram încă la început, când abia înțelegeam că avem dea face cu un criminal în serie.

Ne răsucim la auzul unor paşi grei pe scară. Saunders urcă gâfâind.

— Şefa... tocmai am vorbit cu femeia care locuieşte dedesubt, Lorraine Butterworth, care a dat alarma. Noaptea trecută era plecată, dar spune că victima este

Trisha Banks, în vârstă de treizeci şi nouă de ani. Necăsătorită, fără copii. Lucra la Poundland. Aruncă o privire în carnet, apoi continuă: Se pare că era linişţită, nu socializa cu ceilalţi locatari şi stătea la această adresă de şase luni. Înainte a trăit la Londra. Lorraine şi-a dat seama că e ceva în neregulă azi-dimineaţă, când s-a dus să-i dea un pachet şi a găsit uşa întredeschisă. A dat-o de perete şi a văzut-o pe Trisha zăcând pe pat. A fugit să sune la poliţie.

— Excelent. Poţi să baţi pe la uşi, să afli dacă vecinii au văzut sau au auzit ceva, dacă o cunoşteau? Unde-i Lorraine acum?

— La parter, şefa, are grijă de ea Michelle... agentul Doyle.

— Bine.

Îmi place de Doyle. Îşi face treaba fără tevatură şi-l ţine pe Saunders în frâu, chiar dacă el îi este superior în grad. E aproape cinci şi jumătate şi deja a început să se întunece. Mă uit cum Saunders se retrage şi e înghiţit de bezna din hol.

Trisha Banks e întinsă pe pat în dormitorul ei umed şi rece, în care tapetul se jupoaie de pe pereţi. Corpul ei e în umbră, şi tot ce pot vedea sunt tălpile de un alb prăfos. O să-i pun pe Doyle şi pe Saunders să-i informeze cea mai apropiată rudă. E sarcina pe care o detest cel mai mult.

Pe când cobor, îi văd pe tehnicienii criminalişti şi pe Ray, fotograful poliţiei. Se opresc să mă lase să trec înainte să se înghesuie în clădire.

Rămân în prag în timp ce Saunders, cu spatele la mine, discută cu un grup de vecini care vor să afle ce s-a

întâmplat. Mă întorc, îmi aprind o ţigară şi trag câteva fumuri înainte s-o sting pe zidul de cărămidă. Un pescăruş zboară razant la suprafaţa mării.

Apoi intru iarăşi în clădire, care miroase a umezeală şi moarte, ca să stau de vorbă cu Lorraine Butterworth.

— Futu-i, sună oribil. Şi după aia ce s-a întâmplat?

Louise o priveşte cu ochii căprui măriţi, cu mâna strânsă în jurul paharului de vin.

— A fost oribil. Nu ştiam ce să fac. Chiar am crezut... Emilia clatină din cap. Habar n-am ce-am crezut. C-o să-l găsesc pe Elliot pe undeva prin casă, înjunghiat, ca în cartea mea. Oricum, l-am sunat pe mobil şi, slavă Domnului, mi-a răspuns pe loc. Se dusese să ia benzină, ştiind că azi are multe drumuri. Of, ce uşurată am fost să-i aud vocea!

Nici nu pot să-ţi spun. Era furios pe sine însuşi că n-a încuiat uşa.

— Futu-i, zice iar Louise, apoi ia o duşcă de vin.

Sunt în restaurantul lor preferat din Richmond – demodat, cu tapet de catifea cu model, scaune tapiţate în roz şi candelabre uriaşe care atârnă din tavanul înalt. Louise spune că o face să se simtă ca o vedetă şi de fiecare dată adaugă: „Pentru că numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am să mă simt ca o vedetă”.

— M-am speriat îngrozitor, spune Emilia jucându-se cu piciorul paharului de vin, mai ales când i-am văzut cana favorită răsturnată pe podea. A zis că trebuie s-o fi dat jos din greşeală când a plecat. Bine că nu s-a spart.

— Ai crezut că a avut loc o încăierare. Louis se apleacă spre Emilia, cu coatele pe masă. Şi eu aş fi zis la fel. Deci acum avem două elemente, pescăruşul cu gâtul rupt şi păpuşa trol.

— Ce mă nelinişteşte cel mai tare e că toate astea se întâmplă la mine acasă. Adică, spune Emilia lăsându-se pe spătar şi oftând din rărunchi, cel care face asta ştie unde stau.

— Dar e ceva inofensiv. Doar nişte chestii enervante, atâta tot. Ce-a zis Elliot?

— Acelaşi lucru. Ieri, gândul c-o să te văd în seara asta m-a împiedicat s-o iau razna. Dar azi, când am ieşit din casă... eram puțin îngrijorată de ce-aş putea găsi.

— Cred că ar trebui să faci plângere la poliție. Numai ca să fie acolo. La secția locală, care e Twickenham în cazul tău.

Emilia simte un ghem în stomac şi-şi împinge la o parte somonul neterminat.

— Serios? Dar ziceai că nu crezi că-i mare lucru.

— Nu te panica. Nu spun că trebuie să te îngrijorezi. Cine ştie ce idiot vrea să te necăjească. Vreun fan, probabil. Dar sunt de părere că ar trebui să înregistrezi plângerea. Ai un interfon din ăla cu video? Sau camere de supraveghere, ceva de genul ăsta?

E sigură că Louise i-a mai pus întrebarea asta. E la fel de preocupată de securitate ca socrul ei.

— Nu mă pricep deloc la minunile asta. Tatăl lui Elliot ne spune mereu să luăm mai multe măsuri de siguranță.

— N-ai zis că a fost polițist cândva?

— Acum mult timp. Înainte să te angajezi tu.

— De ce-a plecat?

Louise își ia cuțitul și furculița și continuă să-și mănânce friptura.

— Uite că nu știu, spune Emilia.

Își umple la loc paharul, recunoscătoare că o să ia un taxi până acasă. S-a amețit un pic deja, însă are nevoie de asta după stresul din ultimele zile.

— Elliot mi-a zis să nu-l interoghez, reia amuzată peste câteva clipe. Știi cum sunt eu. Băgăcioasă.

— Interesată, o corectează Louise amabil.

— Oricum, a zis că lui Trevor nu-i place să vorbească despre asta.

Mi-a dat de înțeles că a avut ceva de-a face cu mama lui.

— Hm, da, probabil că slujba în poliție nu mi-a fost nici mie de mare ajutor în căsnicie, spune Louise cu un zâmbet sardonic.

— Oricum, cred că a fost polițist doar câțiva ani. Louise înghite o îmbucătură mare de carne.

— Spuneai că soția lui a murit?

— Da, acum vreo opt ani. A trecut o vreme. El s-a mutat ca să fie mai aproape de noi.

— Socrii la ușă, râde Louise cu amărăciune. Nu-i întotdeauna un lucru bun.

— Mai bine decât cu părinții lui Jonas. Mama lui era teribil de dominatoare câteodată. Jonas e în mod clar prințișorul ei. Deşi tatăl lui e un tip de zahăr.

Nu îi este dor de ei. Au promis să țină legătura după divorț, însă pe măsură ce Jasmine a crescut, nevoia ei de a comunica cu bunicii s-a redus constant, iar acum îi vede numai în vacanța de Crăciun.

— În orice caz, nu-mi lipseşte Eliza, care „trecea pe-aici" o dată la cinci minute.

— Leită Frances.

— Ştiu că Frances nu se poartă prea frumos cu tine, dar măcar e o bunică foarte atentă cu Toby.

Louise încuviințează din cap.

— Aşa-i. Şi, ca să fiu dreaptă cu poama acră, fără ea mi-ar veni greu să mă țin de slujbă. În condițiile în care Mike nu-i bun de nimic. El însuşi e un băiețel mare.

Emilia l-a întâlnit pe Mike numai o dată. Venise să-l ia pe Toby de la joacă într-o zi când Frances nu putea. S-a gândit, cu un junghi de vinovăție, că era un tip drăguț, afabil şi prietenos, şi părea să fie un tată grozav pentru Toby, lăsându-l să i se suie în cârcă pe când îl ducea la maşină. Dar nu cunoaşte detaliile căsniciei şi apoi ale divorțului lor. Louise e discretă cu trecutul ei, spunând că nu-i place să-şi scormonească amintirile. „Trebuie să ne concentrăm asupra prezentului" e deviza ei, iar Emilia este de acord. Din punctul ei de vedere, trecutul poate să stea la locul lui.

— Pe de altă parte, am veşti.

Louise îşi aşază cuțitul şi furculița pe farfuria goală şi-şi tamponează buzele cu şervetul. Nu obişnuieşte să se îmbrace elegant: în general o vezi în blugi şi o bluză

largă cu mânecă lungă, adesea cu un animal pe piept. De data asta e o lamă cu papion de tartan.

Emilia şi-a pus o bluză de mătase şi şi-a ondulat părul.

— Apropo, a fost delicios. Prima masă ca lumea de nu mai ţin minte când.

Louise glumeşte mereu că are un regim îngrozitor, deoarece mănâncă pe fugă. Asta n-o surprinde pe Emilia. Poliţista e scundă, ca ea, dar slabă ca un ogar şi androgină, cu o tunsoare băieţească. Arată ca un puşti drăguţ.

— Ooh, spune-mi!

— Îl ţii minte pe tipul cu care am ieşit la începutul anului trecut?

— Ăla care se ţinea după tine, dar tu nu erai sigură?

Louise îşi ia un aer spăsit.

— Da, uneori sunt o mare proastă, dar mi se părea prea curând după Mike. Oricum, am reluat relaţia.

— E o veste minunată. Mă bucur aşa de mult pentru tine! Cum îl chema?

— Marcus. E tot poliţist. Deşi lucrăm în departamente diferite. L-am cunoscut la un curs. Aşa că n-o să ne vedem prea des, dar de data asta mă simt mai pregătită. Încă nu i-am spus lui Toby, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai tine informaţia pentru tine.

— Sigur.

Emilia îşi goleşte paharul de vin.

— A, şi mi-am luat o pisică, adaugă Louise. Ştiu, ştiu, o să mă transform într-una dintre babele alea cu pisici, dar Mike era alergic. Acum, că a dispărut din viaţa mea, pot în sfârşit să-mi iau una.

— Copiilor mei le-ar plăcea la nebunie un animăluț, dar Elliot e prea constipat. Colegii de apartament de la universitate l-au botezat Doamna Mop, pentru că tot timpul făcea curat, spune Emilia râzând. E pui?

— Da. Băiețel. Hamish. E superb. Negru, cu excepția unei bavețele albe, cu boticul roz. Uite-l! îşi împinge telefonul sub nasul Emiliei ca să-i arate o poză. Îți place zgărdița din tartan? Observi un laitmotiv? întreabă arătând spre papionul lamei de pe bluza ei.

— Da. E foarte drăgălaş, spune Emilia cu o undă de invidie în glas.

Tare i-ar mai plăcea să aibă o pisică, se gândeşte pe când îi restituie telefonul.

S-a făcut târziu, şi restaurantul se goleşte. Mai stau de vorbă, iar când se pregătesc de plecare, Louise întreabă despre carte.

— Deci o să se cheme *Ultimul ei capitol?*

— Ăsta e titlul provizoriu. Dar s-ar putea să se schimbe. Vrei să citeşti versiunea finală? Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai verifica posibilele neconcordanțe. După cum ştii, sunt o grămadă de detalii de procedură. Oricum, îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi lai dat. Pur şi simplu m-ai salvat. Ştii cât de greu mi-a fost.

Amintirea o face să simtă bine cunoscuta învolburare de groază în adâncul stomacului.

— Mi-a făcut plăcere să te ajut, şi aş fi încântată să citesc versiunea finală. Trimite-mi-o prin e-mail, dacă vrei.

Louise îşi îndeasă un fes negru pe cap şi-şi încheie haina, apoi se îndreaptă spre ieşire.

— Vii la petrecerea de lansare, nu-i aşa? Pe şaptesprezece? întreabă Emilia când păşesc pe trotuarul udat de ploaie.

— Petrecerea de lansare? Dar credeam că *Ultimul ei capitol* apare în octombrie.

— Asta e pentru ediția broşată a volumului numărul nouă. *Omul pierdut.* Din cauza pandemiei n-am putut face lansarea pentru ediția cartonată.

— Sigur, spune Louise luând-o de braț. Dacă nu-s de serviciu, o să vin.

O iau spre pajişte, care e scăldată în umbră şi are un aer uşor sinistru. Halourile lămpilor de iluminat stradal abia se zăresc prin ceață. Locul e pustiu şi straniu, întunericul le înconjoară tot mai strâns, de parcă ar vrea să le înfeşe. Emilia se cutremură.

— Eşti bine? o întreabă Louise.

— Da. Numai că... mă tot gândesc... e posibil să fie un hărțuitor?

— Mă ai pe mine. Dacă puțoiul îți face necazuri, îl arestez pe loc.

— De unde ştii că e bărbat?

— Sau puțoaica. Ce-o fi.

Louise se lasă pradă unui râs necontrolat, stârnind zâmbetul prietenei sale.

— Nu cred că eşti în stare să arestezi pe cineva în momentul ăsta.

— Noroc că Toby e la Mike în seara asta. Deşi mi-e dor de el.

— Sper că te referi la Toby.

— Da. Bineînțeles. Nu mi-e dor de nemernicul de Mike.

— Că veni vorba de nemernici, n-o să ghiceşti pe cine-am văzut ieri.

Emilia îi povesteşte despre întâlnirea cu Jonas.

— Deci o înşală pe Kristin? exclamă oripilată Louise la final.

— Nu cred c-o înşală deocamdată. Dar e tentat.

— Ei bine, aşa funcţionează karma.

— N-aş fi atât de sigură. Credeam că o să mă bucure ideea că el îi face asta, dar nu. Pur şi simplu mă gândesc: la ce bun toate astea? De ce ne-a provocat atâta suferinţă mie şi lui Jasmine, dacă nu are o relaţie fericită cu Kristin?

Dar Louise n-o ascultă. S-a oprit brusc pe cărarea întunecoasă, silind-o şi pe Emilia să rămână în loc, deoarece se ţin în continuare de braţ. Corpul i-a înţepenit.

Emilia se înfioară.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? şopteşte.

— Cred că suntem urmărite, îi răspunde poliţista pe acelaşi ton.

Toată jovialitatea i-a dispărut din voce; dintr-odată, pare cât se poate de trează.

— Poftim?

Emilia se răsuceşte, însă nu e nimeni acolo, doar beznă între clădirile umbrite şi pajiştea din stânga lor.

— Am simţit pe cineva în spatele nostru... şi apoi am văzut un bărbat fugind pe aleea aceea. Trebuie să mergem. Haide! spune Louise trăgând-o cu putere de braţ.

Inima Emiliei bubuie atât de tare, încât i se face rău. Cine naiba le urmăreşte şi de ce? O fi persoana

răspunzătoare de pescăruş şi de trol, sau cineva care n-are nici o legătură? Aruncă o privire spre Louise, dar expresia acesteia este gravă, concentrată, obrajii îi sunt roşii. Aproape că trebuie să alerge ca să țină pasul cu ea. Aude paşi în spatele lor. Louise are dreptate, cineva le urmăreşte.

Din fericire, ajung repede pe strada principală, unde sunt oameni şi maşini şi lumini. Emilia e atât de uşurată, încât i s-au înmuiat picioarele.

— Haide, o îndeamnă Louise trăgând-o spre locul unde a oprit un taxi din care iese un cuplu tânăr.

E aproape zece şi jumătate într-o zi de miercuri, dar încă mai e lume pe stradă. În timp ce Louise vorbeşte cu şoferul. Emilia se urcă pe bancheta din spate, privind atent în jur ca să-l identifice pe urmăritor. Cineva iese dintre două clădiri – din direcția de unde au venit ele –, dar coteşte în partea cealaltă, spre Podul Richmond. Are o haină cu glugă, şi Emilia nu-i poate distinge fața. Mijeşte ochii încercând să vadă mai bine, dar nu poate. Îşi blestemă vederea slăbită. Înainte obținea scorul maxim la teste.

Taxiul porneşte, şi cele două se lasă moi pe banchetă.

— Probabil că nu ne urmărea nimeni, spune Louise întorcându-şi capul să se uite la Emilia; lumina lămpilor pe lângă care trec în viteză îi scoate în evidență pometii delicați.

Afirmația ei nu sună convingător.

— De ce mergem pe-aici? Doar apartamentul tău e într-acolo, nu? întreabă Emilia îndreptându-se de spate ca să privească pe fereastră.

— Prefer să te duc pe tine acasă întâi, să ştiu c-ai ajuns cu bine.

— Deci crezi că am fost urmărite?

Louise nu răspunde. În schimb, îşi strânge buzele, ca şi când s-ar împiedica să-şi dezvăluie adevăratele gânduri.

Cincisprezece minute mai târziu, taxiul opreşte în faţa casei Emiliei. Elliot trebuie să fie deja în pat. Ia lăsat lumina aprinsă, o vede prin geamul în formă de evantai de deasupra uşii. Restul casei e cufundat în întuneric.

Louise îi cere şoferului să aştepte până intră Emilia în casă.

— Promite-mi că mâine faci plângere la poliție, îi şopteşte imperativ. Şi fă rost de nişte camere de supraveghere. Repede!

Daisy 2005

Daisy avea aproape unsprezece ani când mama ei a fost ucisă.

Îşi amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost în ajun, nu cu opt ani în urmă. Dormea în patul ei când auzise un zgomot de la parter: o izbitură, un ţipăt slab, apoi tăcere. Casa lor era mică, două camere la primul nivel, două la al doilea, într-un şir de imobile lipite, cu vedere

la mare, într-un sat pitoresc din Devonshire din apropiere de Plymouth, şi majoritatea sunetelor erau greu de înăbuşit, de pildă chicotelile alcoolizate ale mamei când credea că Daisy doarme, ceea ce însemna că iubitul ei îşi făcuse apariţia. Mama ei nu ştia că Daisy e la curent cu existenţa lubitului, deoarece era invitat numai după ce fetiţa fusese trimisă la culcare. Dar Daisy observa dovezile a doua zi dimineaţă: un pahar de vin în plus, mâzgălelile pe care le făcuse pe marginea ziarului care era întotdeauna abandonat pe braţul fotoliului, pachetul gol de ţigări care emana un miros persistent de bălegar amestecat cu ceva ce ea nu putea identifica.

Uneori se străduia să rămână trează ca să-l vadă plecând, sărutând-o pe mama ei în prag, în lumina pâlpâitoare a becului de pe verandă care ar fi trebuit schimbat. Avea un păr nisipiu care i se zburlea uşor la ceafă în două vârtejuri şi un gât gros care-i amintea fetei de ciolanul afumat pe care-l primea uneori acasă la tatăl ei.

Acum, la vârsta măreaţă de optsprezece ani, se întreba dacă nu cumva tot secretul care înconjura relaţia mamei sale avea drept motiv faptul că iubitul era însurat. Părinţii ei se despărţiseră cu câţiva ani înainte, aşa că nu era nici o altă explicaţie pentru insistenţa cu care mama păstra discreţia. Întâlnirile cu tipul misterios duraseră luni de zile. Venea de cel puţin două sau trei ori pe săptămână, şi Daisy ştia că atunci când îşi petrecea seara de vineri şi toată ziua de sâmbătă acasă la tatăl ei, mama profita la maximum de ocazie. Ceva din toate astea o nemulţumea, poate faptul că

mama ei nu era sinceră. Nu ca tata şi iubita lui, Shannon, care nu puteau lăsa să treacă o secundă fără să se atingă, într-un fel care o făcea să se bucure că tatăl ei era fericit.

Când o întrebase pe mama despre tipul misterios ea se eschivase, spunându-i că era doar un prieten, un coleg de serviciu, ceea ce nu era foarte plauzibil, din moment ce mama ei făcea curat prin diverse case când ea era la şcoală.

Acum îşi dorea să fi fost mai insistentă, mai agresivă, s-o oblige să-i spună adevărul – cel puțin să-i dea numele tipului.

Pentru că aşa poate că ar fi reuşit s-o salveze.

A doua zi de dimineață, urmând sfatul lui Louise, Emilia sună la secția locală de poliție şi-i relatează incidentele unui agent cu voce plictisită. A aşteptat până după ce i-a dus pe copii la şcoală, întrucât nu vrea să-i alarmeze. Anul trecut, Wilfie a trecut printr-o serie de spaime nocturne. Țipetele lui spărgeau tăcerea nopții, făcând-o pe Emilia să sară din pat udă leoarcă de transpirație, cu inima bătându-i nebuneşte. Dădea fuga în camera lui şi se întindea lângă el pe patul de sus, alinându-l până când se potolea. Experiența fusese

terifiantă, dar numai pentru ea, deoarece Wilfie nu-şi amintea mare lucru a doua zi. Elliot spusese că fiul lor îi moştenea imaginaţia debordantă. De atunci pare să fi depăşit crizele, dar Emilia e mereu în gardă, îngrijorată că orice mic detaliu le va face să revină.

Elliot stă în bucătărie, cu o cafea în faţă. A mutat crinii pe masă, şi buchetul umple încăperea cu o aromă dulce, siropoasă. Îi simte ochii aţintiţi asupra ei în timp ce se plimbă de colo-colo cu telefonul în mână.

— Ce-au zis? o întreabă când încheie convorbirea.

Se opreşte de partea cealaltă a insulei faţă de el.

— Doar că să-i anunţ dacă se mai întâmplă ceva, dar părea că nu le pasă nici cât negru sub unghie.

Oftează şi pune mobilul pe blatul de piatră.

El o priveşte câteva secunde peste gura căniii.

— Ce mă îngrijorează e că aseară tu şi Louise aţi avut impresia că sunteţi urmărite. Nu le-ai pomenit de asta poliţiştilor?

Emilia dă ocol insulei, trage scaunul înalt de lângă el şi se aşază.

— Nu ştiu dacă n-a fost doar un acces de isterie pentru că vorbeam despre asta şi ne aţâţam reciproc. Eram amândouă cam ameţite.

El se încruntă, vizibil neconvins, şi-şi suflecă mânecile puloverului.

— S-ar fi zis că se pricepe mai bine, fiind detectivă, mormăie.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să-şi păstreze calmul. Eventual să se ducă la tip, să vadă ce vrea.

— Nu era de serviciu.

— Credeam că detectivii sunt mereu de serviciu, spune el ridicând din umeri. Aşa zicea tata.

Emilia încearcă să-şi stăpânească iritarea.

— Louise nu era acolo în ipostaza de detectiv, ci în aceea de prietenă a mea. Şi eram ameţită, cum am spus.

— Sunt îngrijorat, recunosc. Tu şi copiii sunteţi totul pentru mine.

Drept răspuns, ea îl ia de mână şi i-o strânge uşor.

— Oricum, Louise m-a sfătuit să montez nişte camere de supraveghere. Atât în faţă, cât şi în spate.

Elliot îşi retrage mâna şi-şi apasă ochelarii pe nas.

— Exact la asta mă gândeam când vorbeai la telefon. M-aş simţi mai bine, ţinând cont că săptămâna viitoare o să fiu în Islanda. Nu m-aş duce, dar e un client important. O să-i cer sfatul tatei.

Soarbe ultima înghiţitură de cafea şi sare jos de pe scaun. O sărută pe buze, pune cănile în maşina de spălat vase, apoi pleacă spre biroul lui.

Abia când rămâne singură îşi aminteşte Emilia că nu i-a spus despre întâlnirea cu Jonas de ieri.

Din fericire, restul săptămânii decurge fără incidente, şi pe măsură ce se apropie ziua de vineri. Emilia îşi recapătă calmul.

Acum, că Elliot a instalat camerele de luat vederi, se simte mai protejată. Dar şi-a promis să ţină încuiată uşa de la verandă, pentru orice eventualitate. În weekend e ocupată cu meciul de fotbal al lui Wilfie şi cu cel de netball al lui Jasmine. Îi face plăcere să constate că Jasmine pare mai fericită în ultima vreme; se străduieşte mai mult să iasă în centru cu Nancy. Se

bucură că weekendul ăsta nu e rândul lui Jonas să stea cu Jasmine. Chiar dacă nu-i pasă prea tare de Kristin, tot se simte vinovată când îşi aminteşte conversaţia cu Jonas şi preferă s-o evite.

Noaptea trecută, în pat, i-a spus în fine lui Elliot că a dat nas în nas cu fostul ei soţ. Tot amânase, cunoscând părerea lui despre Jonas. „O să-l tolerez pentru că e tatăl fiicei tale", îi zisese la începutul relaţiei lor. „Dar nu te poţi aştepta să-l respect pe individul ăsta după ce ţi-a făcut. Şi nu mă porni pe tema lui Kristin."

În adâncul sufletului fusese mulţumită că ţinea atât de mult la ea încât îi prelua şi suferinţele. Elliot şi-a luat în serios jurămintele de la nuntă. Condamnă trădarea cu cea mai mare severitate şi ia spus în mai multe rânduri că n-ar putea s-o ierte niciodată dacă l-ar înşela. Aşa vede şi ea lucrurile. N-ar putea să mai treacă printr-o asemenea situaţie, iar rigoarea lui morală i se potriveşte mănuşă. A fost unul dintre motivele pentru care şi-a îngăduit să se îndrăgostească de el. Elliot are aşteptări mari, dar uneori asta o împiedică să fie complet sinceră.

S-au întors faţă în faţă, cu pilota albă scrobită trasă până la bărbie, ţinându-se de mână. Emiliei îi place foarte mult dormitorul lor, redecorat de curând în nuanţe de gri, cu o vână purpurie ţesută în pledul ecosez de la capătul patului. El s-a întins să-i dea o şuviţă de păr după ureche.

— E tâmpit, a zis, în timp ce o rază de lună îi traversa pomeţii. De ce să se recăsătorească dacă ştie c-o să înşele iar?

— Nu-l înțeleg nici eu, a murmurat ea. N-am vrut să-ți spun nimic în fața lui Jas. Ea îl adoră. Şi ține şi la Kristin – era prea mică, nu ține minte prin ce chinuri am trecut. Am încercat s-o țin departe de toată povestea.

— Eşti mult mai cumsecade decât aş putea eu să fiu vreodată. Numai să nu-l prind că mai vine să te amuşine.

Chiar dacă avea un ton glumeț. Emilia i-a sesizat gelozia din glas. A râs şi s-a cuibărit în brațele lui.

— Nici vorbă. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi pară rău pentru Kristin, dar uite că se întâmplă.

Elliot pleacă în Islanda luni dimineață. Detestă să zboare, şi Emilia îi simte nervozitatea în timp ce se foieşte prin bucătărie, stându-i în cale când ea încearcă să pregătească micul-dejun. I-a spus la un moment dat, la puțin timp după ce s-au cunoscut, că a avut „un fel de cădere nervoasă” în adolescență şi că a trebuit să ia anxiolitice şi antidepresive câțiva ani după terminarea liceului. A încetat tratamentul cu mult înainte s-o întâlnească pe ea. În cea mai mare parte a timpului nici nu s-ar zice că a trecut vreodată prin aşa ceva, dar din când în când se vede, ca granulația lemnului prin vopsea. Îşi aminteşte că Ottilie a avut probleme asemănătoare la şcoală şi a trebuit să se retragă un timp, asemenea altor colege de aceeaşi vârstă. Şi-a explicat acest lucru prin faptul că era o instituție extrem de strictă, unde rezultatele la examene contau mai mult decât bunăstarea elevilor. Elliot a fost într-o situație comparabilă, deşi şcoala lui era la trei sute şi ceva de kilometri şi avea doar program de zi.

La masă, Jasmine vâră lingura de porridge în gură cu o mână, în timp ce tastează un mesaj cu cealaltă. Wilfie dă buzna în încăpere, cu cămaşa afară din pantaloni şi fără pulover.

— Aşează-te, îi spune Emilia întinzându-i cerealele. Nu uita că azi ai sport.

— Putem să ne luăm un cățel? întreabă puştiul luând bolul şi trântindu-se pe scaun lângă sora lui.

— Nu acum, îi răspunde în timp ce-i vâră adidaşii în sacul de sport.

— De ce? Toți prietenii mei au animăluțe. Nu-i corect. Îmi tot spui c-o să ne luăm unul, şi după aia te răzgândeşti.

— Şi cine o să-l hrănească? Tu? Cine o să-l scoată la plimbare? Cine o să curețe după el? îi replică Emilia, turnându-şi o ceaşcă de ceai.

Îl vede pe Elliot cu coada ochiului. Cenuşiu la față, caută ceva într-un sertar.

— O să fac toate chestiile astea! Promit!

— Aşa cum ai făcut cu hamsterul? Toate sarcinile au ajuns pe capul meu până la urmă.

— Eram prea mic pe atunci. N-aveam decât cinci ani.

— Eu aş prefera o pisică, intervine Jasmine, fără să ridice ochii din telefon.

— Pisicile sunt plicticoase, zice Wilfie. Dacă ne luăm un cățel...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Wilf! zbiară Elliot. Mai taci. Mama a zis nu!

Se răsucesc tustrei şocați. El îşi priveşte fiul cu mânie pe chipul de obicei jovial. Ține paşaportul între degete. Emilia observă că mâna îi tremură.

Bărbia lui Wilfie începe să zvâcnească a plâns, iar Jasmine îşi dă ochii peste cap de parcă scena aceasta domestică ar fi mult sub nivelul ei, apoi atenția îi revine la telefon.

Emilia îl bate liniştitor pe umăr pe Wilfie, apoi se duce la soțul ei.

— Eşti bine?

El îşi trece o mână peste falcă.

— Îmi pare rău. Scuze, amice, spune apropiindu-se de Wilfie şi ciufulindu-i părul creț. Tati s-a sculat cu fața la cearşaf azi-dimineață.

Jasmine pare că ar avea ceva de comentat, dar îşi coboară privirea când Emilia clatină din cap a avertisment.

— E OK, murmură Wilfie, însă pe Emilia o doare sufletul să-l vadă aşa de abătut.

Îl masează pe Elliot pe spate.

— O să fie bine, îi spune.

— Ştiu. Îmi trece când ajung la aeroport, răspunde el în şoaptă. Sunt doar un pic agitat, atâta tot.

Încearcă să-şi ascundă frica de zbor, nu vrea ca Jasmine şi Wilfie să se molipsească.

Un claxon de afară îi anunță că a venit taxiul. Elliot o ia în brațe.

— O să-mi fie dor de tine, murmură cu nasul în părul ei.

— Şi mie. Nu durează mult. Joi te întorci.

— La fix pentru lansarea ta. Retrăgându-se, adaugă: Doar că numi place să plec acum, după ce... ştii tu.

— Nu s-a mai întâmplat nimic, şi tatăl tău nu e departe. Iar Louise stă la numai câteva străzi mai încolo. În cel mai rău caz, pot să-l sun pe Jonas.

Chipul lui se întunecă.

— Doar în ultimă instanță.

— Bineînțeles, nu-ți face griji.

Elliot îi îmbrățişează pe copii, cerându-şi iarăşi scuze de la Wilfie, apoi Emilia îl conduce în hol, unde îl aşteaptă valiza.

— Îmi pare rău c-am fost morocănos în dimineața asta.

— Hei, nu-ți mai pune atâta cenuşă în cap. E în regulă. Ne vedem joi. Să mă suni când aterizezi.

Îl sărută iar, apoi se uită din cadrul uşii cum soțul ei coboară treptele şi se îndreaptă spre taxiul de la capătul aleii.

O observă abia după ce maşina se îndepărtează: o coroniță funerară sprijinită de zidul de cărămidă din stânga uşii, după stâlp. Se asigură că n-o pot vedea copiii, apoi se apleacă s-o cerceteze. Pe cartonaş scrie numai *Cu compasiune,* şi măruntaiele îi îngheață instantaneu.

Miranda a primit o coroană în al treilea volum al ciclului. *Să răstorni cerul şi pământul,* ca avertisment în cazul de crime în serie la care lucra.

Dar cine ar fi putut s-o avertizeze? Şi de ce?

Lorraine Butterworth este o femeie înaltă şi slabă care emană energie nervoasă. Mâinile nu-i stau nici o clipă, ocupate fie să aranjeze o şuviţă de păr vopsit în negru, fie să aprindă o ţigară după alta. Are pe puţin şaizeci de ani. Mâna îi tremură când îmi întinde o cană ciobită cu un ceai mult prea lăptos. Stă cu spatele la chiuvetă în bucătăria ei minusculă, cu geamul deschis, şi trage adânc din ţigară. Neonul de deasupra bâzâie, o muscă moartă a rămas lipită de carcasa de plastic. Biata femeie pare traumatizată. Îmi aduc aminte de primul cadavru pe care l-am văzut în viaţa mea. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. Imaginea m-a bântuit săptămâni întregi.

— Ce-mi puteţi spune despre Trisha Banks? o întreb. De când locuia în apartamentul de deasupra?

— Nu de mult. Eu stau aici de ani de zile. Am văzut o grămadă de oameni venind şi plecând. S-a mutat acum cinci sau şase luni. Era retrasă. Mereu am simţit că fuge de ceva sau de cineva. Ieşea numai ca să se ducă la slujba ei de la Poundland, şi când venea acasă, acolo rămânea. Foarte rar pleca în altă parte.

— Aţi văzut vreun bărbat urcând la ea? Vreun iubit?

— Cum i-am zis celuilalt poliţist, am văzut un tip adăstând la oarecare distanţă. Deşi nu-s sigură că era iubitul ei. Nu l-am văzut niciodată intrând în clădire, aşa că nu cred c-a fost la ea acasă. Dar era înalt.

Aşezată la măsuţa de melamină, sorb din ceai şi-mi pare rău în secunda următoare. Laptele e acru. Las ceaşca jos.

— Când spuneți că „adăsta”, la ce vă referiți mai precis?

Lorraine trage fumul în piept; venele îi ies în relief prin pielea subțire de pe mâini. Scoate un norişor care umple încăperea strâmtă. Pe frigider observ un desen copilăresc cu o casă, fixat cu un magnet înfățişând o oaie mițoasă.

— Nu ştiu, zău. Pândea, aş zice. O dată am văzut-o vorbind cu el pe stradă, acolo, spune fluturând vag țigara înspre partea din față a clădirii. Dar de obicei îl zăream un pic într-o parte, pe trotuar. Ca şi când ar fi aşteptat-o. O dată l-am strigat, întrebându-l ce vrea.

Dar nu mi-a răspuns. În loc de asta, a pornit spre plajă.

Inima mi-o ia la galop. Ar putea să fie omul nostru. Ucigaşul. Ar putea să fie persoana pe care o căutăm de atâția ani. Până acum n-a fost nici un martor ocular, cu o singură excepție... cu mult timp în urmă. Şi pe acela nu puteam pune bază.

— Cum arăta?

Se strâmbă şi trage tare din țigară.

— Bine făcut. Părea în formă. Greu de zis. Nu i-am văzut fața. Întotdeauna purta glugă.

— Avea vreun semn particular? Ceva ce ieşea în evidență?

Clatină din cap.

— Nu, din câte țin minte. Avea haine închise la culoare, şi întotdeauna era noapte şi, cum am zis, purta glugă. Nu l-am văzut niciodată pe timpul zilei.

— Culoarea părului? A ochilor?

— Cum am zis, era prea întuneric ca să văd, iar el era prea departe.

— Înălțimea?

— Pe puțin un metru optzeci şi doi. Eu am unu şaptezeci şi cinci şi părea mai înalt ca mine.

Îmi ascund dezamăgirea. Nu ştiu ce mă aşteptam să aflu. Tipul o fi stat el departe şaisprezece ani, dar nu-i deloc prost. Speram că i-au mai ruginit instinctele. Că în sfârşit o să facă o greşeală, că şi-a pierdut îndemânarea.

Mă ridic şi-mi vâr carnetul în buzunarul hainei.

— Mulțumesc foarte mult, Lorraine. Ştiu că a fost un soc.

Îşi stinge țigara în scrumiera plină ochi şi-şi aprinde imediat alta.

— Sunt în primejdie? Dacă se întoarce, de data asta după mine?

E o ipoteză pe care nu pot s-o exclud. Ce l-o atrage pe individul ăsta la victimele lui? Aveau vârstele cuprinse între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani. Nu le maltratează niciodată sexual, doar le înjunghie şi le marchează cu scrijeliturile acelea sinistre în formă de călugăriță. Un lucru e cert: e un psihopat misogin.

— Aveți unde să stați câteva zile?

Îşi trage nasul.

— Da. Fiică-mea stă la Paignton. Pot să mă duc la ea.

— Cred c-ar fi o idee bună, spun, îndreptându-mă spre vestibul. O să trimit o agentă să stea cu dumneavoastră până plecați.

Deschide usa apartamentului şi ieşim amândouă în hol. Usa din față e încă deschisă, banda poliției înconjoară grădina. As vrea să plece înainte de momentul în care corpul Trishei Banks va fi dus la morgă.

Vântul îmi biciuieşte poalele hainei elegante de lână, îi văd pe Saunders şi Doyle în pragul casei de vizavi. Michelle Doyle ia notițe – un semn bun.

Sper că au văzut ceva. Dintr-odată, Lorraine rupe tăcerea:

— Staţi aşa. Ştiu că nu-i mare lucru, dar fumează. Tipul pe care l-am văzut. Era fumător.

— Mulțumesc.

Nu e mare lucru, dar ar putea fi de ajutor. De atâția ani n-avem nici un indiciu.

— Dar nu țigări obişnuite, continuă ea din uşă. Din alea mentolate. Au un miros aparte. Ştiu asta pentru că bunicul meu fuma din astea, la fel şi tata şi frate-meu.

Țigările mentolate au fost interzise de curând, din cauza riscului sporit de boli cardiovasculare. Mă întreb de unde face rost de ele. Îi mulțumesc lui Lorraine, apoi ridic banda de avertizare ca să trec pe sub ea. Un bărbat înalt care fumează țigări mentolate, interzise recent. E mai mult decât am avut vreodată.

Poate că, la urma urmei, face greşeli.

Emilia se uită fix la telefon, încercând să-şi înăbuşe panica în timp ce se chinuie cu aplicația interfonului video pe care i l-a instalat Elliot înainte să plece. A ascuns coroana în garaj, la capătul grădinii, ca să n-o

vadă copiii, apoi a trebuit să se poarte firesc până i-a dus la şcoală. Nu voia să-l sune pe Elliot ca să-l îngrijoreze.

Acum e singură în casă, lângă insula din bucătăria care dintr-odată pare prea mare. O petală de crin a căzut pe blatul de marmură. Elliot ar fi cules-o într-o clipită şi ar fi şters frenetic suprafaţa, de teamă că polenul o să păteze piatra luxoasă. Dar ea o lasă acolo. În cele din urmă îşi dă seama cum poate vedea înregistrările camerei, şi pulsul i se înteţeşte când imaginile apar pe ecran. Derulează înapoi. Coroana trebuie să fi fost lăsată de dimineaţă, când se pregăteau de plecare. Într-adevăr, la 7.45 o siluetă vine pe alee, cu coroana în mână. Emilia îşi aranjează mai bine ochelarii de citit. Silueta capătă contururi mai clare; e un bărbat, care acum se apleacă să aşeze coroana pe pavelele din stânga uşii. De asta n-a observat-o Elliot când a ieşit în grabă.

Individul nu sună, dar face câţiva paşi înapoi ca să se uite la ferestre. Cine e? Oare îl cunoaşte? Acum faţa apare în dreptul obiectivului camerei. E în vârstă de vreo cincizeci de ani şi are barbă. Iar apoi Emilia remarcă uniforma cafenie bine cunoscută. E un curier, fir-ar să fie! închide aplicaţia cu un oftat de frustrare. Peste câteva clipe atenţia îi este atrasă de cartonaşul pe care l-a scos din coroană, acum abandonat pe masă. Îl ia repede. Cuvintele *Cu compasiune* sunt scrise cu cerneală neagră, probabil de florar la cererea plătitorului. Îl ridică în lumină ca să vadă mai bine adresa. E scrisă cu caractere mici în colţ, dar tot ce poate distinge este că florăria are sediul în

Twickenham. Oare asta înseamnă că expeditorul locuieşte în zonă? Sau a ales o florărie apropiată de casa ei?

Are mobilul încă în mână, aşa că formează numărul. O femeie îi răspunde cu voioşie în glas.

— Bună ziua, spune răguşit Emilia; dintr-odată, îşi simte gâtul iască. Am primit azi-dimineaţă o coroană funerară, dar n-are nici un nume sau adresă, şi aş dori să aflu de la cine e.

— Ah, sigur, îi răspunde femeia amabilă. Staţi un pic să mă uit. Se aude un sunet de taste, apoi: Nu e nici o adresă sau număr de telefon...

Emilia inspiră adânc.

— În regulă. Dar detaliile legate de plată?

— Păi, s-a plătit cu bani gheaţă. Staţi puţin. Femeia mai apasă nişte taste înainte să reia: Da, atât avem. Cineva ne-a sunat, şi ulterior a venit la magazin să plătească.

Stomacul i se zdruncină. Înseamnă că e localnic?

— Vă puteţi aminti cum arăta această persoană?

— Era bărbat, cred... Ia vreo treizeci şi ceva de ani. Păr castaniu tuns scurt. A zis, acum îmi aduc aminte... a zis că făcea comanda în numele soţiei lui, Miranda Moody.

Camera se învârte cu ea. „Ce mama naibii?

— Doar atât îmi puteţi spune?

— Da.

— Şi nu v-a spus cum îl cheamă?

— Nu, îmi pare rău.

— Bine atunci, mulţumesc. Se pregăteşte să închidă, când îi vine o idee. Aţi putea să verificaţi dacă această

Miranda Moody mi-a mai trimis ceva? Acum o săptămână am primit un buchet de flori fără carte de vizită.

— Staţi să mă uit, spune femeia pe acelaşi ton plin de entuziasm, în contrast cu situaţia în care se găseşte Emilia.

Se uită în grădină. Vremea e posomorâtă, peste copaci plutesc vălătuci de ceaţă. De aici poate vedea marginea biroului lui Elliot, şi nu se simte în largul ei la gândul că el e plecat.

Se aude un foşnet, apoi femeia revine.

— Alo? Miranda Moody v-a comandat şi un buchet de crini pe întâi martie, tot prin telefon. Nu eram la serviciu în ziua aceea, dar o să-l întreb pe colegul meu dacă-şi aminteşte ceva despre comandă şi dacă acelaşi domn a venit să plătească.

— Mulţumesc. Mi-ar fi de mare ajutor. Îi dă numele ei şi numărul de telefon, apoi spune: Ar fi posibil să-mi daţi de ştire dacă această Miranda Moody mai face altă comandă înainte să mi-o trimiteţi? Nu vreau să mai primesc nimic de la această persoană.

Vocea femeii s-a înmuiat.

— Oh, îmi pare foarte rău. Desigur. O să notez pentru ceilalţi colegi.

Emilia închide. Informaţiile i se derulează prin minte. Un bărbat. Pune apa la fiert, apoi, fără să-şi scoată haina groasă, urcă în fugă cele două rânduri de scări până la biroul ei. Va lua carnetul pe care i l-a dat Jasmine de ziua ei şi va începe să consemneze tot ce se petrece, aşa cum a sfătuit-o poliţistul cu care a vorbit la telefon. De asemenea, o va suna pe Louise şi-i va

povesti despre ultima descoperire doar aşa, pentru orice eventualitate. Refuză să se lase speriată de ciudatul acela, oricine ar fi. Nu mai e şoricelul care era în timpul căsniciei cu Jonas. O să se descurce.

Gâfâie uşor când ajunge la mansardă. Ar trebui să folosească bicicleta medicinală pe care a cheltuit o avere, dar e ca o tortură. Nu i-a plăcut niciodată să facă sport, deşi a încercat tot felul de variante, sperând că poate-şi va găsi pasiunea într-un târziu.

Trage sertarul biroului, ia carnetul şi se uită abătută la prima pagină liniată. Aici ar fi trebuit să-şi noteze planurile pentru noul roman, nu c-ar avea vreo idee deocamdată. Deja i-a fost foarte greu cu intriga din *Ultimul ei capitol,* la un pix, se aşază la masă şi începe să enumere toate incidentele de până acum, oricât de neînsemnate.

Pe la prânz are impresia că înnebuneşte, singură în casă, iritată de fiecare sunet bizar, de fiecare zgomot din caloriferele de modă veche, de scârţâitul podelelor. Bine măcar că a stabilit să ia prânzul cu Ottilie la Richmond.

Ziua s-a mai luminat, soarele se chinuie să iasă de după nori, chiar dacă e încă multă umezeală în aer.

Când ajunge la restaurant, Ottilie e deja la o masă de afară, purtând un mantou albastru-pal cu guler de blană artificială şi o căciulă pufoasă asortată peste părul blond. Flutură o mână înmănuşată când o vede pe Emilia, apoi se ridică s-o sărute fără s-o atingă cu buzele. Nu stau niciodată înăuntru când vin aici; un obicei format în timpul pandemiei, presupune Emilia, dar oricum preferă să stea în aer liber.

— Ți-am comandat deja un cappuccino, o informează Ottilie.

— Sugerezi că sunt previzibilă?

— Nicidecum, scumpo. Era să-ți comand un pahar de vin, dar mi-am adus aminte că trebuie să iei copiii de la şcoală.

Emilia îşi scoate mănuşile.

— Numai pe Wilfie. Acum Jasmine vine singură acasă, cu Nancy.

— Aşa ar şi trebui. Are cincisprezece ani, totuşi.

Emilia ştie că o protejează cam mult pe Jasmine, însă fiica ei a fost întotdeauna un copil sensibil, şi a trebuit să treacă prin divorțul părinților, recăsătorirea mamei cu Elliot şi, la scurt timp, apariția frățiorului.

Ottilie se lasă pe spătar.

— Din păcate, am numai o oră la dispoziție. După-amiază mă văd cu un client în Hampton.

Are o firmă de design interior pe care a înființat-o în 2010. A mers bine până la pandemie, când a ajuns aproape de faliment, iar acum Ottilie trebuie să lucreze mai mult ca s-o pună iarăşi pe picioare.

— Dar avem o grămadă de chestii de discutat, continuă ea. Nu în ultimul rând, întâmplarea de duminică de la voi.

— La ce te referi?

— La masă, după ce ai primit pescăruşul ăla spart, ai părut cam agitată, atâta tot.

— Of, Doamne. Nu ştiu de unde să încep.

Emilia e pe cale să-şi depene povestea când chelnerița le aduce cafelele şi le invită să comande. Amândouă

aleg *quiche* şi salată. Când rămân singure, Emilia spune:

— Azi am primit o coroană mortuară, cu un cartonaş de condoleanţe.

Ottilie se apleacă în faţă cu ochii ei verzi lărgiţi de curiozitate, iar Emilia îi povesteşte tot ce s-a întâmplat de la ultima lor întâlnire.

— La naiba! E ditamai campania de intimidare.

— Ştiu.

Emilia îi spune ce-a aflat de la vânzătoarea de la florărie.

— Se pare că te-ai ales cu un hărţuitor, Mils. Trebuie să fii foarte atentă. Privind-o îngrijorată, Ottilie o întreabă: Ai făcut plângere la poliţie?

— Da. Şi i-am spus lui Louise. Prietena mea detectivă, explică văzându-i nedumerirea. Încă n-ai cunoscut-o, dar sper să vină la lansarea cărţii mele. Ea mi-a zis să montez camere de supraveghere şi un interfon video. Emilia îşi împreunează degetele în jurul ceştii calde. Faptul că-mi copiază episoade din cărţi mă cam sperie, recunosc.

— Nu mă miră. E hărţuire. Măcar poliţia e la curent. Unii oameni sunt pur şi simplu eludaţi. Ottilie oftează şi se uită la râu, pe care trece o familie de lebede. Îşi întoarce atenţia spre Emilia şi adaugă: îi excită genul ăsta de chestii.

— Mă îngrijorează faptul că ştie unde stau. Şi cum mă cheamă după căsătorie.

— Foloseşti numele Rathbone numai la şcoală, nu? Ar putea să fie cineva de la şcoala lui Jasmine sau a lui Wilfie?

Reflectează la toți părinții pe care-i cunoaşte. Nu-i vine în minte nici unul care să-i poarte pică.

— Nu. Nici vorbă. Par oameni de treabă. Cu unii chiar m-am împrietenit. Se gândeşte la Louise şi la Marcie, mama lui Nancy, pe care o ştie de când au intrat fetele în clasa pregătitoare. Nu pot crede c-ar fi unul dintre ei.

— Poate e un fan dus cu pluta. Ai citit *Misery,* nu-i aşa?

— Mersi, Ottilie. Te pricepi de minune să-mi ridici moralul.

Emilia încearcă să păstreze un ton lejer, dar pe chip i s-a instalat o umbră de îngrijorare. Ottilie o bate pe mână.

— Îmi pare rău. N-a fost o remarcă prea isteață. Dar acum te-ai adresat poliției şi ai montat camere şi tot ce mai trebuie. N-ai ce să faci mai mult de atât.

Oftează iar, şi Emilia îşi dă seama că prietena ei are ceva pe suflet.

— Ce-i? Ce-ai păţit?

Chelneriţa revine cu porţiile de *quiche,* dar, lucru neobişnuit, Emilia constată că i-a pierit pofta de mâncare. Când femeia pleacă, Ottilie spune:

— E vorba de Stefan. N-o să meargă.

Asta n-o surprinde pe Emilia. Relaţiile lui Ottilie nu durează niciodată mai mult de un an.

— Oh, nu. Distanța e de vină?

— În parte. Dar pur şi simplu nu e de mine. E prea imatur. În timp ce ia cu furculiţa o bucată de *quiche,* continuă: Ai noroc cu Elliot, să ştii. Să găseşti un tip cu care să te asortezi aşa de bine. Am aproape patruzeci de

ani, şi tot simt că n-am reuşit să-mi pun ordine în viaţă.

— Mai ai trei ani până la patruzeci. Şi eşti o femeie independentă, realizată. Te admir, spune Emilia sincer, luându-şi tacâmurile şi făcând un efort să mănânce.

— De ce m-ai admira? pufneşte Ottilie. Tu le ai pe toate. O căsnicie reuşită, o carieră grozavă, doi copii minunaţi, casa aia fenomenală... Se bate pe pântec, în ritmul ăsta o să trebuiască să fac apel la un donator de spermă. Şi aş face-o dacă mi-aş permite.

— Da, dar gândeşte-te cum eram eu acum zece ani. Jonas mă părăsise, fugind cu una dintre cele mai bune prietene ale mele...

— Mă bucur că n-ai zis „cea mai bună".

Ottilie îi face cu ochiul în timp ce înfige furculiţa într-o roşie, împroşcând masa cu suc.

— Ai fost şi o să fii întotdeauna cea mai bună prietenă a mea. Singura, rosteşte solemn Emilia pe când şterge zeama cu un şerveţel. Şi, oricum, n-ai nevoie de un bărbat ca să-ţi întregeşti viaţa.

— Ştii că mi-e greu să am încredere în oameni, mulţumită scumpului meu tătic.

Îşi dă ochii peste cap autoironie şi zâmbeşte larg, agitându-şi furculiţa prin aer.

Tonul ei glumeţ n-o păcăleşte pe Emilia. Îşi aduce aminte cât a suferit la despărţirea părinţilor ei. Îşi învinovăţea tatăl pentru că mama ei era atât de nefericită.

— Nu toţi bărbaţii sunt la fel. Dacă m-aş fi lăsat copleşită de ce mi-a făcut Jonas, nu l-aş fi întâlnit

niciodată pe Elliot. Că veni vorba de Jonas, cred că e pe cale s-o înşele pe Kristin.

Ottilie aproape că se îneacă.

— Ce? De unde ştii? Deşi nu-mi dau seama de ce mă mir.

Îi povesteşte că l-a văzut cu o tânără şi că apoi au stat de vorbă într-o cafenea.

— Ei bine, află că eu am avut veşti de la Kristin în persoană săptămâna asta, spune Ottilie când Emilia îşi termină istorisirea. Pentru prima oară de când ţi-a făcut măgăria. Îţi vine să crezi?

— Poftim? Serios?

— A fost cam ciudat. Nu eram sigură dacă să-ţi spun sau nu.

Prânzul e ca un bolovan în stomacul Emiliei.

— Bineînţeles că trebuie să-mi spui. Nu ne ascundem nimic una alteia. Ce voia?

— Păi... Ottilie îi aruncă o privire; se întreabă cât de sinceră poate fi, îşi dă seama Emilia. Ei bine, a zis că e îngrijorată în privinţa ta.

— În privinţa mea? De unde şi până unde?

— A zis că munceşti prea mult, că te cerţi cu Elliot şi te vezi în secret cu Jonas. A sugerat că s-ar putea să fie ceva între voi. I-o fi spus el că v-aţi întâlnit întâmplător şi după aia v-aţi dus la o cafea?

Gândurile se învârt nebuneşte prin mintea Emiliei.

— Habar n-am, dar nu e nimic între mine şi Jonas. Kristin o ştie foarte bine. Iar Elliot şi cu mine nu ne certăm. Şi dacă ne-am certa – ceea ce nu facem –, de unde ar şti ea? Nu pricep, spune clătinând din cap. Şi

de ce ți-ar povesti Kristin ție toate chestiile astea, când n-ați mai vorbit de ani de zile?

— N-am idee. Ca să-mi câştige simpatia, poate? Ştii cum e Kristin. A fost o conversație bizară, şi... ei bine, a început să plângă la telefon. A zis că-i e dor de mine, îi e dor de prietenia noastră şi că-i pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Incredibil! izbucneşte Emilia. În toți anii ăştia, mie nu mi-a zis niciodată că-i pare rău.

Ottilie îşi pune jos cuțitul şi furculița.

— Trebuie să fi aflat că e altă femeie în peisaj, crede că eşti tu şi vrea să scoată informații de la mine, nu că i-aş spune ceva. Sper că ştii asta.

— Bineînțeles, o asigură Emilia bătând-o uşurel pe braț.

Ottilie i-a ținut întotdeauna partea cu străşnicie, de când erau în primul an la şcoala cu internat şi Emilia era persecutată de o elevă mai mare.

— La telefon părea cam băută. Pe de altă parte, voia sfaturi în materie de design interior şi m-a întrebat cum mi-am pornit afacerea. Pun pariu că a doua zi i-a venit să moară de ruşine.

Emilia îşi împinge farfuria. Nu ştie cum s-ar simți dacă Ottilie ar decide să se împrietenească iar cu Kristin. Trădarea acesteia o face încă să sufere. Ea a fost cea care le-a adus împreună, în momentul în care erau cele mai importante persoane din viața ei. Ea şi Kristin erau colege la cursul de literatură engleză şi, descoperind că împărtăşeau o dragoste pentru trupele de rock alternativ, mergeau regulat la concerte. Ottilie, ca de obicei incapabilă să se țină prea mult de o treabă,

venea la Brighton de câte ori putea ca să se distreze cu ele.

— N-o s-o iert niciodată, nu-ți face griji, Mils, spune Ottilie de parcă i-ar ghici gândurile. Soarbe ultima gură de cafea şi întreabă: Mai vrei una?

Emilia spune că da, dar după asta nu mai poate să se concentreze.

O simte de îndată ce intră în casă. Răcoarea. Întră în bucătărie şi încremeneşte când vede ferestrele Velux. Sunt larg deschise, ca trei guri căscate, bătându-şi joc de ea. Ucigaşul cu călugărița din cel mai recent thriller cu Miranda Moody, *Ultimul ei capitol,* pătrunde în casele victimelor prin luminator. Şi totuşi nimeni, în afară de redactoarea ei, n-a citit volumul respectiv. Prin urmare, trebuie să fie o coincidență, speră ea.

Sângele îi îngheață în vene când aude scârțâitul podelei de la etaj.

Cineva e în casă.

Daisy 1998

Daisy îşi aminteşte că s-a trezit devreme în dimineața în care şi-a găsit mama moartă. Era duminică, 15 februarie 1998, şi era încă întuneric. Nu ştie ce i-a provocat o senzație de teroare în momentul în care a deschis ochii. Era ca şi cum ceva îşi schimbase locul în

univers, avertizând-o asupra ororii pe care urma s-o vadă curând. Preț de câteva clipe a stat nemişcată, cu inima bătându-i sub pilota roz în carouri, amintindu-şi zgomotele pe care le auzise în timpul nopții, vocile înăbuşite.

Ştiind că odată ce se dădea jos din pat, totul avea să se schimbe.

Primul semn că era ceva în neregulă a fost lumina încă aprinsă din hol. Mama ei stingea toate becurile înainte să se culce, dar uneori adormea în fața televizorului, şi Daisy o auzea în toiul nopții urcând la etaj. Al doilea a fost patul nefăcut din camera mamei, senzația că nu fusese ocupat toată noaptea; aerul era prea curat, fără mirosul somnului. Agitată, Daisy a coborât la parter, sperând că mama ei adormise iarăşi în fața televizorului, că avea să audă vocile liniştitoare ale prezentatorilor emisiunii matinale. În loc de asta, a fost întâmpinată de o tăcere sinistră. Dacă lumina din hol era aprinsă, restul parterului era în beznă.

— Mami? a îngăimat. A rostit mai tare: Mami?

A împins prima uşă de pe stânga şi şi-a rotit privirea prin living după ce ochii i s-au adaptat la întuneric. Era neobişnuit de curat: nici o cană sau farfurie lăsată pe măsuța de cafea, nici un tub gol de chipsuri rostogolit pe podea, nici un ambalaj de biscuiți, nici un ziar lăsat alandala. Pentru cineva care deretica prin casele altora, mama ei nu-şi bătea capul cu propriu-i cămin. Draperiile înflorate erau trase, televizorul era stins. Dar pe canapea, culcată pe-o parte, îmbrăcată de zi, cu ochii închişi, era mama ei.

A năpădit-o un sentiment copleşitor de uşurare. Adormise la televizor, atâta tot. Avea o expresie liniştită, o şuviţă de păr îi cădea peste un ochi. Daisy a fost tentată să i-o dea pe după ureche, aşa cum îi făcea ei mama întotdeauna. Şi-a sumes puţin cămaşa de noapte ca să se poată aşeza pe vine şi i-a scuturat uşor umărul.

— Mami. Ai adormit. Trezeşte-te.

De îndată ce a atins-o, şi-a dat seama. Era atât de rece, iar pielea ei avea o nuanţă stranie, alb-albăstrie, care o făcea să semene cu păpuşa ei pierrot. Apoi l-a văzut. Cercul roşu-închis care păta bluza favorită a mamei, roz-pal.

— Mami! a strigat, apoi a început s-o zguduie cu putere, deşi ştia că n-are nici un rost. Mami! Trezeşte-te! Trezeşte-te! Te rog... te rog...

Plângea aplecată peste trupul rece, inert al mamei sale. Nu ştia cât a stat acolo, dar până la urmă lumina zilei a început să se strecoare printre draperii.

Exista o singură persoană pe care putea s-o sune. Tatăl ei. A ajuns în zece minute şi, după ce a dezlipit-o pe Daisy de corpul mamei, a sunat la poliţie.

— Da, l-a auzit ea spunând la telefon, cu panică şi teamă în glas. E fosta mea parteneră. Se numeşte Jennifer Radcliffe. Este... ah... Cu ochii înroşiţi, s-a întors să-şi privească fiica, apoi a reluat: Nu are puls.

După asta s-a instalat haosul, căsuţa primitoare pe care o împărţise cu mama ei fiind invadată de oficiali care mişunau peste tot ca nişte şobolani. O doamnă cu o faţă amabilă şi părul strâns în coadă de cal a încercat s-o conducă afară din living. Ţine minte că a făcut

scandal – ceea ce nu-i stătea în fire, deoarece era mereu politicoasă, modestă, prea timidă până şi ca să ridice mâna în clasă –, în timp ce doamna cumsecade o scotea din încăpere.

Totuşi, a apucat să-l observe. Un cap de insectă desenat pe glezna mamei, în mod clar nu un tatuaj.

I-a apărut în minte iubitul misterios, cu două vârtejuri în păr, cu gâtul gros şi obiceiul de a mâzgăli pe marginea ziarului.

Şi în acel moment a ştiut – pur şi simplu a ştiut – că el făcuse asta. Mâzgălitorul, cum ajunsese să-i spună, îi omorâse mama, şi atunci, în living, înconjurată de poliţişti, a jurat că n-o să-şi găsească odihna până nu pune mâna pe el.

Cu ţipătul în gât. Emilia se repede pe uşa din faţă, o trânteşte după ea şi sună unica persoană despre care ştie că ar putea s-o ajute.

— Bună, rosteşte o voce familiară.

— Trevor. Scuză-mă că te deranjez la muncă, dar... Emilia şovăie. Stă pe alee, uitându-se la casă. Ferestrele acelea nu s-au deschis singure, se gândeşte. Mă tem că e cineva în casă, zice, explicându-i că a găsit luminatoarele deschise.

— Nu intra. Vin acum, spune el ritos, punând capăt convorbirii înainte ca Emilia să-i poată replica.

Se uită la ferestre. Începe să plouă, o burniță care i se așază pe haină și întunecă aleea. Se simte neputincioasă, temătoare să intre în propria-i casă, întotdeauna a privit-o ca pe un sanctuar. Primul loc în care ea și Elliot au fost proprietari, după o succesiune de apartamente închiriate. Și acum e pângărită. Pângărită de pachetele aduse la ușă, de păpușa trol spânzurată în copac. De invadarea spațiului ei personal, a vieții ei. Viața pe care se străduiește atâta să și-o protejeze, refuzând să comunice pe rețelele sociale, nu în ultimul rând pentru că are o fobie față de noile tehnologii, dar mai ales pentru că e foarte retrasă din fire și așa a fost mereu. Iar acum ficțiunea pe care a creat-o se insinuează în realitatea ei.

Cât îl așteaptă pe Trevor, intră în aplicația interfonului ca să vadă dacă a înregistrat pe cineva. Cu inima gonindu-i nebunește, derulează imaginile camerelor din față și din spate. Dar nu e nimic. Ar fi putut cineva să intre ocolind camerele? Se uită la acoperiș. E înalt, cu două ferestre de fronton și luminatorul în lateral. Ar fi mai ușor de intrat prin bucătărie, care nu are un etaj deasupra în spate, dar făptașul ar fi trebuit să se cațăre pe zidul vecinului ca să nu fie surprins de camere.

Când Trevor își parchează Honda Civic ploaia s-a oprit deja, lăsând în urmă mirosul familiar de pământ ud despre care a aflat din lecțiile de științe ale lui Jasmine că se numește *petrichor.* Îl trage în piept, dintr-odată mai calmă acum, că-l vede pe Trevor apropiindu-se grăbit, încă în uniforma de paznic, sprinten și în formă

la cei şaizeci şi doi de ani ai lui. L-a avut pe Elliot de tânăr, la numai douăzeci şi trei de ani. Expresia lui e serioasă, dar îi zâmbeşte liniştitor când o vede.

— Eşti bine? o întreabă, bătând-o patern pe umăr (nu că propriul ei tată ar fi făcut aşa ceva. Expresiile fizice de afecţiune par să-l îngrozească pe Hugh Ward).

Emilia încuviinţează din cap.

— Mersi c-ai venit, Trevor. N-am mai intrat în casă.

— Bine. Stai aici. Dacă nu ies în zece minute, sună la poliţie.

I se pune un nod în stomac.

— Poftim?

El îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Sunt convins că n-o să se ajungă la asta.

Îi ia cheia şi porneşte cu pas hotărât spre casă. Îşi aminteşte toate dăţile când a lăsat uşa verandei descuiată, simţindu-se în deplină siguranţă în acest cartier. Un fals sentiment de securitate în suburbia tipică pentru clasa mijlocie. Cât de naivă a putut fi!

— Totul e în regulă?

E glasul vecinei sale, Madge. Se răsuceşte înspre ea. A ieşit să-şi plimbe beagle-ul, iar acum stă la intrarea pe alee. Madge are vreo şaizeci şi cinci de ani şi se bucură de o sănătate înfloritoare: afişează mereu o mină bună, cu obraji trandafirii, şi poartă veste tricotate multicolore. Azi e îmbrăcată în roz, cu un impermeabil bleumarin pe umeri, şi are un aer primăvăratic, voios.

— Ai rămas încuiată pe-afară?

— Nu. Socrul meu e înăuntru. Face o verificare a casei. Când îi spune că a găsit ferestrele deschise, pe

chipul lui Madge apare un caleidoscop de emoții. Ai văzut pe cineva?

— Îmi pare rău, n-am văzut pe nimeni, dar nici o măsură de precauție nu-i de prisos. Se pare că în ultima vreme s-au dat câteva spargeri în cartier. Coboară glasul şi aruncă o privire temătoare peste umăr, ca şi când respectivul spărgător ar trage cu urechea. Noi n-avem nici măcar camere de supraveghere. Ca să fiu cinstită, casa e mult prea mare pentru mine şi Philip acum, că puişorii şi-au luat zborul din cuib, dar... Oftează şi se uită la ceas. Ar trebui să-mi văd de drum. Mă întâlnesc cu fiică-mea la o cafea.

Îi face cu mâna şi o ia în jos pe deal. Emilia simte un junghi de invidie. Nu mai ține minte când s-a văzut ultima oară cu mama ei. E greu s-o ademeneşti afară din casa ei mic-burgheză, imitație de stil Tudor.

I-au amorțit degetele de la picioare, aşa că tropăie pe loc. Ce face Trevor? Casa e mare, într-adevăr, dar a trecut cam mult timp. Se uită la ceas. Dar dacă intrusul l-a rănit? Chiar când se gândeşte să sune la poliție, Trevor îşi face apariția în prag şi o cheamă.

— E în ordine. M-am uitat în fiecare cameră, după fiecare uşă, în fiecare dulap. Nu e nimeni în casă.

Are un aer oficial care-i aminteşte Emiliei că odinioară a fost polițist. E atât de recunoscătoare, că-i vine să-l îmbrățişeze.

— Mulțumesc din suflet. Dar tot nu pricep de ce erau deschise luminatoarele. Era deschis şi cel din dreptul biroului meu?

— Nu, toate erau închise când am intrat, dar cred că se închid automat când plouă. Poate că a fost un comutator defect. Le-ai pus pe timer?

— Asta-i faza ciudată. N-au fost deschise de luni de zile.

Trevor se dă la o parte. Emilia se strecoară printre el şi bicicleta lui Elliot, al cărei ghidon o împunge în coaste, până în hol şi apoi în bucătărie. Socrul ei o urmează. Îi cere Alexei să aprindă lumina din bucătărie.

— Ai dresat-o bine, râde Trevor.

Îşi încrucişează braţele la piept. Pare să fi luat puţin în greutate. Îi vine bine. Emilia se întreabă iarăşi dacă nu cumva are o relaţie.

— Fiul tău e de vină. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să apăs pe comutator din când în când, dar a conectat toate aparatele la Alexa, până şi radioul.

Emilia porneşte fierbătorul. Trevor îşi trage un scaun înalt şi se aşază lângă insulă. Bucătăria e scăldată într-o nuanţă albăstruie acum, când soarele de după-amiază, atât cât a mai rămas, luminează faţada casei.

— Trebuie să plec după Wilfie curând, dar am timp pentru o cafea. Ce pot să-ţi ofer?

— Un ceai ar fi perfect, mersi.

— Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi vremea. Se întoarce cu faţa la el în timp ce apa începe să forfotească. Ce le-ai zis când ai plecat de la muncă?

— Ah, am spus doar că trebuie să fug pentru că am o urgenţă în familie. E în regulă, e o zi liniştită.

Elliot zice că v-aţi pus camere şi în faţă şi în spate. E un lucru bun. Şi nu m-ai făcut să pierd vremea. Mai bine să fii atent decât să-ţi pară rău.

Se încruntă, şi Emilia îşi dă seama că încă e nelinişţit de episodul cu luminatoarele deschise. Nici ea nu se simte mai bine, dar nu ştie ce-ar putea să mai facă. Trevor a asigurat-o că nu e nimeni în casă, iar pe înregistrările camerelor nu se vede nici un intrus.

Trevor culege petala de crin care stă pe blat de azi-dimineaţă şi începe s-o răsucească, pătându-şi degetul mare cu polen.

— Cel care-ţi trimite chestiile astea e clar un laş care nu vrea să-şi arate faţa. E ca trolii ăia care se ascund în spatele tastaturii şi scriu gogomănii porcoase online.

— Se cheamă tweet-uri[2], Trevor, spune ea amuzată.

Bineînţeles că el ştie asta; pur şi simplu încearcă s-o înveselească.

— Ei, ciripeli, gogomănii, tot aia.

Îi face un ceai tare, cum îi place lui, şi i se alătură la insulă. Mai sporovăiesc puţin despre slujba lui, despre deplasarea lui Elliot în Islanda, despre Wilfie şi recenta lui pasiune pentru maşinile clasice, care l-au fascinat întotdeauna pe Trevor.

Peste jumătate de oră se află la poarta şcolii, aşteptându-l pe Wilfie. Se trezeşte cântărindu-i din priviri pe ceilalţi părinţi, întrebându-se dacă vreunul dintre ei ar putea sta în spatele incidentelor. Nimeni nu scapă de bănuieli. Nici măcar Frances, soacra-poamă acră a lui Louise, care iese impetuoasă pe uşa şcolii ţinându-l strâns de mână pe Toby, care se zbate din

---

[2] Joc de cuvinte cu referire la platforma Twitter, acum X: în engleză, *twit* înseamnă „prost”, „gogoman”, pe când *tweet* înseamnă „ciripit”.

răsputeri. Probabil că Toby a dat iarăşi de necaz. Ştie de la Louise că e neascultător, neatent, uneori perturbă orele. Frances o salută printr-o înclinare a capului. E o femeie masivă, cu picioarele mari încălţate în pantofi comozi, şi e aspră, fără tact, dar îşi iubeşte nepotul ca pe lumina ochilor. Emilia înţelege totuşi de ce o enervează pe Louise. Frances nu e o femeie care să suporte să audă cuvântul „nu”.

Wilfie ţopăie în spatele lor, cu cămaşa atârnându-i din pantaloni şi părul zburlit, ca al lui Elliot. Emilia i-l ciufuleşte, iar băiatul încearcă să se ferească.

— Prea târziu, spune ea râzând.

Puştiul zâmbeşte larg, cu ochii căprui strălucitori, şi-i dă ghiozdanul.

— Te rog, mami, scânceşte când ea refuză să-l ia. E greu.

Emilia îşi dă ochii peste cap cu prefăcută exasperare şi şi-l trece peste umăr. Pe drumul de zece minute spre casă, Wilfie îi povesteşte cum a fost la şcoală, ce-a mâncat la prânz, cine a fost certat pentru că a vorbit în oră (Toby, inevitabil) şi cum nu-i place de noua profesoară de arte.

Ea încearcă să se concentreze pe vorbele lui, dar nu se poate gândi decât la ceea ce-i aşteaptă la întoarcerea acasă.

— Tată tău a venit, slavă Domnului, şi nu era nimeni în casă, îi şopteşte lui Elliot la telefon în acea seară.

Jasmine şi Elliot se uită la *Ghosts* pentru a zecea oară, şi ea tocmai a vârât în cuptor un pui cu usturoi şi ierburi aromatice. Din cuplul lor, Elliot e cel căruia îi place să gătească.

A început din nou să plouă, iar stropii răpăie pe luminatoare. Nu-i place gândul de a-şi petrece noaptea singură în casă. Bine că au instalat camerele de supraveghere.

— Deci toate cele trei luminatoare erau deschise? exclamă şocat Elliot. Dar tata n-a găsit pe nimeni în casă?

— Pe nimeni. M-am uitat şi pe aplicaţia camerelor, şi n-am văzut pe nimeni în înregistrări.

— Nu-mi place că se întâmplă toate astea când eu nu sunt acasă. Nu poţi chema pe cineva să stea cu tine?

— Nu-i nevoie, stai liniştit.

N-ar fi vrut să-i spună despre luminatoare, dar se temea că Trevor o să-l sune.

— Crezi că e opera altui scriitor? întreabă el.

Şi-l închipuie aşezat pe marginea unui pat cu aşternuturi impecabile dintr-un hotel minimalist din Reykjavik. Şi-ar dori să fie aici, cu ea. Sau, mai degrabă, ca ea să fie acolo, cu el.

— Poate ţi-ai făcut vreun duşman? sugerează Elliot.

Nu-i stă în obicei să-şi facă duşmani, şi majoritatea scriitorilor pe care i-a cunoscut, în general la festivaluri sau alte evenimente, au fost adorabili. Încurajatori. Nu şi-l poate imagina pe nici unul făcând aşa ceva. Asta,

îşi dă ea seama fulgerată de un fior de spaimă, este opera unui sociopat.

Probabil nici nu-l cunoaşte, e cineva care i-a citit cărţile şi a făcut o fixaţie.

— Am făcut plângere la acelaşi poliţist cu care am vorbit data trecută. Agentul Clayton.

— Şi ce măsuri are de gând să ia?

— Nu ştiu... n-a zis. Ce poate să facă? Faza e... Emilia inspiră adânc. Îşi dă seama că a ridicat tonul şi nu vrea să devină isterică. Observă că Jasmine, aşezată pe canapea, s-a răsucit s-o privească. Îşi coboară glasul şi se întoarce cu spatele ca să continue: A zis c-am procedat corect instalând camerele. Dar deocamdată poliţia nu prea are ce face.

Elliot pufneşte frustrat la celălalt capăt.

— L-aş omorî pe ăla care face asta.

— E doar o prostească, spune Emilia încercând să-l liniştească; atât pe el, cât şi pe ea însăşi.

— Nu-i poţi cere ajutorul lui Louise? Trebuie să ai nişte avantaje dacă eşti prietenă cu o poliţistă.

— E în departamentul de delicte grave, care se ocupă şi cu omuciderile. Nu cu fleacurile de genul ăsta.

— Dar ar putea să cunoască pe cineva care să ne ajute.

Se uită la copii. Wilfie e atent la televizor, iar Jasmin stă rezemată de braţul canapelei, cu genunchii la piept, absorbită de telefon, însă Emilia ştie că aude tot. Sentimentul că trebuie să-i protejeze cu orice preţ o năpădeşte brusc.

— O s-o sun să întreb. Ai dreptate, trebuie să fie nişte avantaje.

Şi ar face orice ca să-şi țină familia în siguranță.

După ce l-a vârât pe Wilfie în pat, Emilia discută în bucătărie cu Jasmine despre Jake, un băiat de care-i place lui Nancy, când se aude un ciocănit la uşa din față. Cu inima bătându-i repede, îi cere fetei să nu se mişte.

— De ce te porți aşa ciudat? întreabă Jasmine strângându-şi degetele în jurul cănii cu ciocolată caldă.

E într-o pijama puțin cam mare şi în şosete groase, pufoase, care-i amintesc Emiliei de fetița de dinainte de transformarea în adolescentă.

— Nu mă port ciudat, îi răspunde, oferindu-i ceea ce speră că este un zâmbet linişti tor.

— Pari furioasă.

Cu inima în gât, Emilia deschide uşile duble de sticlă şi se uită prin vizor. Răsuflă uşurată văzând părul blond al lui Ottilie şi mantoul ei cu guler de blană.

Când deschide uşa, o izbeşte aerul rece şi umed.

— Ce faci aici?

Ottilie îi împinge o sticlă de vin în brațe şi trece pe lângă bicicleta lui Elliot ca să-şi agațe mantoul în cuierul de la baza scării.

— Mereu uit cât de imens e holul ăsta. Ca să-ți răspund la întrebare, da, Elliot m-a sunat. Era îngrijorat. Aşa că stau aici peste noapte. Nu, spune ridicând mâna. Nici să nu-ți treacă prin cap să mă refuzi.

Emilia n-ar îndrăzni. Şi se bucură de sosirea prietenei sale. Dacă ar fi după ea, casa ar fi plină de oameni, de viață şi de râsete în fiecare seară a săptămânii. Elliot e mai rezervat; preferă să fie doar ei patru.

— Bună, mătuşică Ottilie, ciripeşte Jasmine venind în hol cu ceaşca de ciocolată caldă în mână. Ce vânt te aduce?

— Sss.

Emilia le mână spre bucătărie şi închide uşile ca să nu-l trezească pe Wilfie. Deschide sticla de vin şi aduce două pahare.

— Mi-a venit chef să dorm cu voi, îi spune Ottilie fetei, luând paharul de la Emilia.

Jasmine îşi dă ochii peste cap.

— Ştiu că se întâmplă ceva, bombăne în direcția mamei.

— Nu se întâmplă nimic. Emilia ia o înghițitură de vin ca să-şi ascundă minciuna. Mi s-au jucat nişte feste, atâta tot.

— Cum ar fi?

— Ah, nişte prostii. Am primit crini fără nici un mesaj, un pescăruş...

— Un pescăruş? țipă Jasmine.

— Din ceramică, precizează Emilia, observând expresia îngrozită a fetei.

Nu pomeneşte de luminatoare, de păpuşa trol sau de coroana funerară.

— Dar nu de asta am venit, scumpo, intervine Ottilie fluturând din mână. Tatăl vostru e plecat, aşa că ne-am gândit să petrecem o seară între fete.

Neîncrederea e gravată pe fața perfectă a lui Jasmine. Lângă sprânceană are o mică cicatrice de când a avut vărsat de vânt, la patru ani, dar altfel tenul ei este fără cusur, o piele la care Emilia poate doar să viseze. Ea suferă de pete hormonale încă din adolescentă.

— Atunci mă duc la culcare, spune fata. Nu vreau să vă aud povestind a mia oară amintiri din timpul scolii.

— Nu fi obraznică, o mustră Emilia, apoi o trage spre ea ca s-o sărute. Miroase a ciocolată şi şampon cu mere. Noapte bună. Te iubesc.

— Noapte bună, scumpo! strigă Ottilie când Jasmine iese, trăgând ostentativ uşa după ea. Emilia se bucură că uşile de interior sunt din sticlă, aşa că poate s-o vadă pe Jasmin traversând holul şi urcând pe trepte. A verificat de zece ori luminatorul din pod de când s-a întors acasă, şi e închis ermetic. Sa gândit chiar să lege o frânghie în jurul mânerului, ca să împiedice pătrunderea cuiva pe acolo, dar pentru asta ar avea nevoie de scară, care e în garaj.

— Deci, spune Ottilie îndreptându-se spre canapelele moi din partea de living a bucătăriei, ce s-a mai întâmplat de când ne-am văzut ultima oară? Elliot părea zguduit la telefon.

— Nu i-am zis totul. Emilia oftează şi se trânteşte în capătul opus al canapelei, cu faţa la prietena ei. Dintr-odată, îi vine o idee: Nu i-ai pomenit de coroană, nu?

Ottilie se încruntă.

— Ba da. Credeam că-i ziseseşi tu.

Emilia îşi trage picioarele sub şezut. Nu-i de mirare că Elliot a intrat în panică şi a insistat ca Ottilie să vină.

— Aveam de gând, dar nu voiam să-l îngrijorez cât e plecat. N-ara vrut să-i zic nici despre luminatoare.

— Îmi pare rău, n-am ştiut. Oricum, sunt aici, şi când aflu ce nemernic face asta, o să... o să...

Se joacă distrată cu piciorul paharului de vin.

— Ce-o să-i faci?

— O să-i arăt eu lui.

Izbucnesc amândouă în râs. Asta le spunea intendenta căminului de fiecare dată.

— În orice caz... Ottilie îşi fereşte părul din ochi. Unghiile îi sunt vopsite într-un roz aprins. În orice caz, trebuie să fie un tocilar pasionat de tehnologie care s-a îndrăgostit lulea de tine şi caută să-ţi atragă atenţia.

— Îndrăgostit lulea! Sunt o mamă grasă, de vârstă mijlocie, a doi copii.

— Nu eşti grasă! Nu fi absurdă. Ai o siluetă minunată. Şi n-ai nici măcar patruzeci de ani. Îmi pare rău, dar vârsta mijlocie începe acum la cincizeci de ani, poate chiar la cincizeci şi cinci!

— Dacă spui tu...

— Spun. Deci. Doamne...

Clatină din cap în timp ce-o studiază pe Emilia.

— Ce-i? începi să mă enervezi.

— Ba tu mă enervezi! Jonas şi Kristin ţi-au făcut bucata, aşa-i?

— Cum adică?

— Eşti superbă, bună ca pâinea caldă, şi totuşi... nu ştiu, ai o părere atât de proastă despre tine însăţi.

Emilia simte cum lacrimile îi înţeapă ochii şi soarbe din vin ca să-şi mascheze emoţiile.

— Nu toată lumea poate să aibă încrederea în sine pe care o ai tu, spune, pe un ton voit lejer. E simplu să fii încrezător când ai un metru şaptezeci şi cinci şi semeni cu Claudia Schiffer.

— Aş vrea eu! Nu semăn cu Claudia Schiffer. Şi am şi eu motivele mele de nesiguranţă, după cum ştii. Poate că am greşit dându-i papucii lui Stefan. Ia o gură de vin

înainte să continue: Aş da orice să am ce ai tu. Evident, nu situația actuală, cu nemernicul.

Emilia râde fără voia ei. Cu Ottilie aici, situația nu mai pare atât de sinistră. Are un talent aparte s-o învioreze.

Ottilie oftează.

— Ca să fiu sinceră, mă cam îngrijorează firma. Tata, drăguțul de el, mi-a împrumutat nişte bani, dar nu ştiu cât mai pot s-o susțin.

— Afacerile nu şi-au revenit?

— Prea puțin. Tipa din Hampton cu care m-am văzut mai devreme are o casă imensă şi vrea s-o ajut la fiecare cameră, deci o vreme o să rămân pe linia de plutire. Poate că pur şi simplu obosesc, habar n-am, spune rezemându-se de perne.

— Ar fi mare păcat dacă ai renunța. Faci asta de aproape doisprezece ani. Sunt mândră de tine că ai rezistat atât, zice Emilia.

Ottilie nu e cunoscută pentru consecvență. Şi-a luat un răgaz de câțiva ani înainte de a se hotărî să meargă la universitate, însă după un semestru şi-a dat seama că licența nu era de ea. Au urmat o mie de slujbe fără viitor, până ce, la aproape treizeci de ani, a ales un curs de design interior. Niciodată n-a avut stare. La şcoală s-au împrietenit datorită copilăriilor asemănătoare, cu părinți aflați la distanță atât fizic, cât şi emoțional. În cazul Emiliei era vorba de postul tatălui în Royal Air Force, pe când Ottilie rămăsese de timpuriu orfană de mamă, iar tatăl ei decisese să se mute în Germania. Deşi au aceeaşi vârstă, pe atunci Ottilie părea mai mare. Mai experimentată, ştiind mai multe lucruri despre lume şi viață, aproape ca o soră mai mare, dar

Emilia simțea că Ottilie nu era niciodată împlinită, că în permanență căuta un lucru imposibil de obținut care s-o întregească.

Se duc la culcare prea târziu – Ottilie a fost mereu o pasăre de noapte – şi Emilia abia ce-a aţipit, când e trezită de o muzică bubuind prin casă la volum maxim. Se ridică în şezut, dezorientată câteva secunde, apoi inima începe să-i bată nebuneşte, antrenată de valul de adrenalină care i s-a răspândit prin corp. Ce naiba?

Muzica pare să izvorască din toate difuzoarele pe care le-a montat Elliot prin casă. Nici mai mult, nici mai puțin decât „Psycho Killer" a celor de la Talking Heads. Sare din pat şi fuge pe coridor. Jasmine şi Wilfie au ieşit din camere cu părul ciufulit şi expresii nedumerite, şi se strâng tustrei în brațe, pradă şocului, până când Ottilie se năpusteşte de la mansardă, culmea eleganței într-o cămaşă de noapte lungă, de mătase.

— Ce pizda... Ups, scuze.

Îşi duce mâna la gură şi se uită la Wilfie.

Emilia trebuie să strige din toate puterile ca să-i ceară Alexei să oprească muzica. În clipa următoare se lasă o linişte binecuvântată.

— De ce s-a pornit muzica în toiul nopții? întreabă Wilfie privindu-şi mama cu ochii lui mari, căprui.

Ea îl îmbrățişează şi-l sărută pe creştet.

— Alexa trebuie să fi făcut o greşeală. E în ordine.

— Poate s-a stricat, spune Ottilie, privind-o îngrijorată peste capul băiatului.

— Avem cum să deconectăm difuzoarele? întreabă Jasmine. Şi de ce-i aşa de frig?

Emilia se întoarce spre scara care duce la mansardă. Simte un fior pe ceafă.

— Staţi aici, le ordonă copiilor.

O aude pe Ottilie chiar în spatele ei în timp ce aleargă pe trepte. Aşa cum se temuse, luminatorul e larg deschis.

Îi vine să plângă.

— Dar am verificat de atâtea ori... Eu...

Simte sângele scurgându-i-se din obraji.

Ottilie îi aşază o mână liniştitoare pe braţ.

— Trebuie să existe o explicaţie.

Se întorc la copii, care au rămas pe palier. Până şi Jasmine pare îngrijorată şi-l ţine pe Wilfie pe după umeri.

Emilia încearcă să-şi ascundă panica din glas.

— E OK. Am rezolvat. Mergeţi la culcare.

După ce l-a instalat pe Wilfie în patul de deasupra, a potolit-o pe Jasmine şi a închis luminatorul de la mansardă, coboară în bucătărie împreună cu Ottilie.

— Luminatoarele sunt şi ele conectate la Alexa, nu-i aşa? spune Ottilie aplecându-se să cerceteze dispozitivul Echo alb de pe raftul de deasupra chiuvetei.

— Da. Elliot a organizat totul prin aplicaţie.

Ottilie se îndreaptă de spate cu mâinile în şolduri, fără a-şi dezlipi ochii de la Alexa.

— Hmm. Am impresia că cineva a pătruns în sistem şi-i dă instrucţiuni să facă toate chestiile astea.

Bineînţeles. Cum de nu s-a gândit la asta? La urma urmei, a scris-o în volumul patru. Cine zace *dedesubt.* Ucigaşul din cartea aceea locuia în subsolul unei case

şi teroriza familia de deasupra prin intermediul dispozitivelor digitale.

— Slavă Domnului că n-ai pivniță, spune Ottilie, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Daisy 2005

Iat-o, aşadar, pe Daisy, în vârstă de optsprezece ani, locuind împreună cu tatăl şi mama ei vitregă. Shannon, într-un oraş situat departe de cel în care-şi petrecuse primii zece ani de viață. Fericită, probabil, deşi aproape jumătate din existența ei de până atunci n-o avusese alături pe iubita ei mamă, încercase să afle tot ce se putea despre ucigaşul mamei, dar erau surprinzător de puține informații. Tatăl ei se străduise s-o ocrotească, hotărând să se mute cu toții din orăşelul lor de pe litoralul din Devon până hăt departe, la Pocklington, în Yorkshire.

La început era prea mică pentru a înțelege pe deplin ce i se întâmplase mamei, dar din frânturile de conversație la care trăsese cu urechea, din vizitele poliţiştilor şi convorbirile telefonice, aflase că fusese ucisă. Iar semnul de pe gleznă, era sigură, fusese făcut de iubitul secret. Îi arătase tatălui ei ziarul cu mâzgălelile pe margine, îi spusese despre bănuielile ei în privința amantului. Tatăl o ascultase şi-i luase în serios

observațiile. Chiar organizase o întrevedere cu o detectivă posomorâtă care, în mod limpede, nu ştia cum să i se adreseze unei fetițe de zece ani. Daisy auzise şoapte schimbate între adulți despre un „ucigaş în seriale", ceea ce o făcuse să-şi imagineze un criminal care se uita toată ziua la televizor. Ideea găsirii lui nu-i dăduse pace de-a lungul întregii adolescente.

— A mai ucis şi alte femei, spusese tata într-o zi, când avea vreo cincisprezece ani şi-l implorase să-i dezvăluie mai multe despre moartea mamei. O femeie înainte de mama ta şi câteva după aceea. Poliția o să-l prindă până la urmă.

O mira nespus faptul că nemernicul reuşise să scape până acum. Să omori în văzul tuturor, şi încă în Devon! Nu fusese o coincidență că alesese să se înscrie la universitatea din Exeter. Ştia că trebuie să fie în sud-vest – nu putea face nimic din nordul Yorkshire-ului.

În ziua în care o condusese la universitate, tatăl ei dăduse mai încet radioul şi-i spusese pe un ton foarte serios:

— Sper că n-ai vreo idee creață să-l cauți pe individul despre care crezi că ți-a omorât mama. Trebuie să laşi totul în seama poliției, mă auzi, Daisy? E periculos.

— Bineînțeles, pufnise ea drept răspuns.

Şi ce putea să facă de fapt, în afară de a lua din când în când autobuzul de la universitate până în orăşelul ei de pe litoral, la periferia Plymouth-ului, ca să scruteze străzile, magazinele, galeriile comerciale, țărmul în căutarea Mâzgălitorului? Pentru că ea avea ceva ce nu mai avea nimeni, nici măcar poliția. Ea îl văzuse. Îşi urmărise mama lăsându-l să intre pe furiş în casă şi

lăsându-l să iasă pe furiş. Văzuse mâzgăliturile de pe ziare. E drept, nu-i văzuse bine faţa, dar le spusese poliţiştilor despre părul lui blond ţepos, cu două vârtejuri, despre gâtul lui gros. Îi ziseseră c-o să încerce să afle identitatea iubitului misterios al mamei, măcar ca să-l elimine din cercul suspecţilor. Dar, din câte ştia ea, respectivul nu fusese găsit niciodată.

Şi apoi, în primul semestru de la universitate, totul s-a schimbat când a făcut cunoştinţă cu Ash.

În următoarele câteva zile, Emilia se vede obligată să împingă evenimentele recente într-un colţ îndepărtat al minţii. E ocupată cu pregătirile pentru lansarea ediţiei broşate din *Omul pierdut* şi a primit corecturile la *Ultimul ei capitol.* Vrea să le verifice cât mai repede cu putinţă, ca să-i trimită manuscrisul lui Hannah înainte ca redactoarea ei să plece în concediu de maternitate. Se îngroapă în muncă, recunoscătoare pentru că-i distrage atenţia, lucrând de zor ca să termine.

Elliot soseşte cu numai două ore înainte de momentul când trebuie să plece la lansare. Emilia abia ce s-a întors cu copiii de la şcoală, aşa că e dezordine, farfuriile de la cina de aseară sunt încă în chiuvetă, masa din bucătărie e acoperită cu lecţiile lui Jasmine şi cu cartoane decupate pentru tema la engleză a lui

Wilfie. Simte o înțepătură de vinovăție, apoi își aduce aminte câtă treabă a avut. Totuși, se grăbește să umple mașina de spălat vase îndată ce aude cheia lui în încuietoare.

El pare obosit, dar mulțumit când intră în bucătărie. O cuprinde cu brațele pe după talie în timp ce Emilia e aplecată deasupra mașinii de spălat vase și-și așază obrazul pe umărul ei.

— Nu pot să-ți spun ce bine e să fiu acasă.

Ea se întoarce să-l îmbrățișeze.

— Vai, ce mă bucur că te-ai întors!

Toată anxietatea din ultimele zile dispare. Acum relaxată, se lipește de el inspirându-i mirosul familiar, cald. El o sărută, apoi se retrage și întreabă unde sunt copiii.

— În camera de joacă. Le-am zis că pot să vină și ei la lansare.

Elliot se încruntă când se uită de jur împrejur, dar nu spune nimic.

— Perfect. Mă duc să-i văd.

Iese din bucătărie, iar ea continuă să umple mașina de spălat vase. Peste cinci minute, Elliot se întoarce cu ambii copii după el. Trebuie să le fi spus să facă ordine, pentru că, pe tăcute, deși fără tragere de inimă, încep să-și strângă lucrurile. Wilfie oftează de cel puțin cinci ori în timp ce-și adună bucățile de carton. Emilia își înăbușă iritarea, dorindu-și ca Elliot să se destindă în fine și să le povestească despre călătorie, în loc să vâneze cu încăpățânare orice urmă de dezordine.

— Să fiți gata la șase, le zice copiilor când se grăbesc să se retragă după ce au terminat.

În chip de răspuns primeşte două mormăieli.

— Ai fi putut să fii mai drăguț cu ei, spune ea când se închide uşa. Mai ales cu Wilf. I-a fost tare dor de tine.

Elliot se întunecă la față.

— Îmi pare rău... nu m-am gândit. Le-am adus cadouri. Scoate din geanta de voiaj doi elani de pluş şi, ținându-i în mâini, îi face să vorbească unul cu celălalt pe voci pițigăiate până ce Emilia izbucneşte în râs. Mă duc să le dau copiilor, spune.

Cât e singură, termină curățenia în bucătărie. Elliot se întoarce cu un aer mai destins. O ia de mână.

— Hai să profităm de astea cinci minute pe care le mai avem până la plecare. Se aşază amândoi pe canapea, apoi o îndeamnă: Ia zi, ce s-a mai întâmplat cât n-am fost acasă?

Emilia îşi încrucişează gleznele şi-i povesteşte despre noaptea în care Ottilie a venit să stea cu ea.

El îşi trece mâna prin păr şi trage de nodul cravatei ca şi când l-ar strangula.

— Cred că avem nevoie de mai multe măsuri de securitate. Ai schimbat parola la Alexa?

— Bineînțeles. Pe loc. Am pus una mai complicată.

— E posibil ca cineva s-o fi aflat pe cea de dinainte?

— Habar n-am. Nu-mi dau seama cum ar fi putut. O păstrez laolaltă cu celelalte pe telefon, şi copiii n-o ştiu, dar..., oftează ea ridicând din umeri.

— O să-l rog pe tata să facă rost de nişte camere ca lumea, spune el întinzându-se s-o ia de mână. Doar ca să fim siguri.

Lansarea de carte are loc într-o mică librărie independentă din Richmond, numită Prăvălia din Colț.

Nu şi-a invitat decât familia şi prietenii. Lansările nu-i fac plăcere – detestă să fie în centrul atenției şi ambele ei nunți au fost evenimente restrânse, intime, deşi cu Jonas n-avusese de ales, pentru că era însărcinată. Prietenii ei au încurajat-o mereu să facă o lansare, deşi e conştientă de motiv: reprezintă un pretext ideal ca să se întâlnească şi să bea. Ştie că Elliot nu agreează astfel de ocazii şi că-i vine greu să se afle prea aproape de Jonas. La un moment dat, i-a zis că nu înțelege de ce-i invită Emilia pe el şi pe Kristin, nici de ce ei acceptă să vină. Dar sunt familia lui Jasmine, deci parte din familia ei. Şi au trecut ani buni de la ultima ei lansare de carte.

— I-ai invitat pe părinții tăi? întreabă Elliot.

Toarnă prosecco în pahare în timp ce aşteaptă să se adune publicul. Wilfie şi Jasmine stau pe singura canapea din librărie, deja plictisiți.

— Da, dar cine ştie dacă o să vină?

Au mai participat la o singură lansare, cea a volumului de debut.

Elliot îi strânge brațul în semn de compasiune. Emilia se îndepărtează când le vede la uşă pe redactoare şi pe agenta de publicitate, Ava. Hannah pare gata să nască dintr-o clipă în alta şi se ține cu mâna de şale când o salută pe Emilia. Ava, care are cel mult douăzeci şi cinci de ani, părul lung până la talie şi un zâmbet veşnic întipărit pe față, rearanjează exemplarele din *Omul pierdut* pe masă.

În scurt timp, nu mai ai unde să arunci un ac în mica librărie. Drummond, agentul ei literar, soseşte împreună cu soția lui foarte elegantă. Acum la aproape

şaptezeci de ani, se iubesc din copilărie şi încă par foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Ottilie e în colț, stă de vorbă cu Rob, un alt autor de romane polițiste, prieten de-al Emiliei. E chipeş, burlac şi pare să aprecieze conversația cu Ottilie, care practic l-a țintuit de un raft cu cărți. Ea arată superb într-o rochie roşie decoltată, cu ruj asortat şi părul blond, lung, coafat perfect. Emilia şi-ar dori să se simtă la fel de sigură pe sine în rochia pe care şi-a cumpărat-o pentru această ocazie.

Se uită în jur, căutând-o pe Louise. A zis c-o să treacă pe la librărie în drum spre casă, dar n-o zăreşte prin mulțimea de chipuri. Sunt puțini oameni pe care nu-i recunoaşte – poate partenerii prietenilor ei –, dar inima îi stă în loc atunci când îi vede. Oare hărțuitorul ei e aici? Îşi aminteşte ce ia zis femeia de la florărie despre un bărbat de treizeci şi ceva de ani care a venit să dea comanda pentru coroană. Emilia a sunat-o ieri să întrebe dacă vorbise cu colegul ei şi dacă acesta credea că acelaşi bărbat comandase şi buchetul de crini. Răspunsul a fost afirmativ. Oare este aici vreun tip care să corespundă descrierii? Ochii îi rătăcesc prin sală, şi aproape că sare în sus când o mână îi prinde umărul cu putere.

Este Elliot. Abia dacă l-a văzut toată seara. Ştie că a stat cu Wilfie. Nancy e aici cu mama ei, Marcie, deci Jasmine măcar e ocupată.

— Eşti bine? o întreabă el cu o expresie îngrijorată. Emilia încuviințează din cap.

— Doar că... mă tot gândesc. Se poate ca tipul să fie aici?

Presupune că e bărbat, pe baza informațiilor de la florărie.

— Nu-l lăsa să-ți distrugă seara...

Elliot se oprește brusc văzând cum Kristin și Jonas intră braț la braț în librărie și se duc glonț spre locul unde Pam, patroana, împarte băuturi.

— Să fii drăguț, îl avertizează Emilia.

— Când nu sunt? i-o întoarce el cu un zâmbet larg.

Ea supraveghează sala. În ciuda vremii ploioase, în librărie e cald, iar invitații sunt înghesuit! unii în alții. Zumzetul conversațiilor ajunge până la ea difuz.

— Speram că Louise o să vină, ca să vă fac cunoștință. Poate totuși reușește să ajungă. Of, la naiba. Uite cine-a apărut.

Elliot face ochii cât cepele când îi urmărește privirea. Părinții ei tocmai au intrat în librărie. Mama ei poartă un cojoc somptuos, întunecat de ploaie la umeri, iar tatăl ei e țeapăn și milităros în haina Barbour și șapca de tweed. Emiliei nu-i vine să creadă că s-au aventurat până aici pe o asemenea vreme. Rămân la ușă, părând uluiți, și Elliot se duce spre ei, dar se oprește când vede că i-a interceptat Jonas.

Se întoarce spre Emilia cu un aer dezamăgit. La un moment dat, ea a făcut greșeala de a-i spune cât de mult îl îndrăgise mama ei pe Jonas, și știe că Elliot își face griji că nu-i atât de apropiat de socri. Dar e greu să te apropii de ei.

— Mă duc să văd ce face Wilfie, spune el. Tu socializează, e lansarea ta.

Îl privește croindu-și drum prin mulțime până la zona destinată copiilor, unde se află băiatul lor. Jasmine și

Nancy chicotesc pe canapeaua de culoarea gălbenuşului, uitându-se amândouă la telefonul lui Jasmine. Emilia zâmbeşte în sinea ei, amintindu-şi de Ottilie şi de ea însăşi la aceeaşi vârstă. Se bucură că Elliot stă cu ochii pe copii. Nu se poate dezbăra de senzația că persoana care a orchestrat toate incidentele din ultima vreme ar putea să se afle în această încăpere sau, în cel mai bun caz, s-o urmărească de afară.

Se îndreaptă spre părinții ei şi spre Jonas, întrebându-se pe unde o fi Kristin.

Tatăl ei face un pas înainte când o vede, cu ochi strălucitori.

— Bună, scumpa mea.

— Emilia dragă, spune mama ei, sărutând-o fără să-i atingă obrajii. A venit multă lume.

— Mulțumesc din suflet că ați venit, zice Emilia, care nu i-a mai văzut de la Crăciun.

— Mi-a plăcut foarte mult cartea, spune tatăl ei pe tonul lui potolit. Am citit-o în ediția cartonată.

— A cumpărat-o, în ciuda prețului, intervine mama. I-am zis că n-ar trebui să plătească pentru ea, ținând cont că fata lui a scris-o. Sper că pentru următoarea o să primim un exemplar de semnal.

Jonas se întoarce spre ea pentru prima oară şi ridică o sprânceană. Emilia încearcă să nu zâmbească.

— Sunt sigură că se poate aranja, spune.

— Ştiți ce face în următorul volum? zice Jonas. O omoară pe Miranda Moody!

Tatăl ei icneşte.

— Doar nu faci aşa ceva!

— Jonas, şuieră Emilia, nu distruge surpriza!

Mâna lui Jonas zboară să-i acopere gura.

— Scuze.

Mama ei își scoate cojocul și și-l așază pe brați.

— Ei bine, eu n-am citit nici un volum. Nu-mi plac romanele polițiste. Sunt și așa destule povești deprimante la știri. Nu înțeleg de ce nu poți scrie ceva mai optimist, draga mea. Ceva amuzant.

— Poate pentru că Em n-are simțul umorului, glumește Jonas, alegându-se imediat cu un ghiont.

— Trebuie să-l fi avut dacă m-am măritat cu tine, ripostează ea.

— Au!

Jonas râde, și o buclă blondă îi cade peste ochi.

Mama ei își strânge buzele în semn de dezaprobare față de atitudinea lor jucăușă, de parcă ar prefera să-i vadă certându-se.

— Unde-i soția ta *actuală,* Jonas? întreabă pe un ton glacial, ca și când ar fi fost însurat de zece ori.

Jonas arată cu capul spre locul unde Kristin stă de vorbă cu Marcie. Foarte aproape de ele, Ottilie face conversație cu Rob, și Emilia observă cum Kristin aruncă din când în când priviri spre fosta ei prietenă. Se întreabă dacă o să încerce s-o abordeze.

Își întoarce atenția spre părinții ei și Jonas.

— Nepoții voștri sunt cu Elliot în spatele librăriei, dacă vreți să-i vedeți.

O enervează comportamentul lor distant. Abia dacă întreabă ce mai fac Wilfie și Jasmine.

— Sigur că vrem. Vino, Hugh, spune mama ei, înșfăcând brațul soțului și trăgându-l după ea prin aglomerație.

Emilia răsuflă uşurată.

— Nu s-a schimbat nimic, râde Jonas. M-a surprins că au vorbit cu mine.

— Le erai foarte drag. Întotdeauna o făceai pe mama să râdă.

— Acum nu mai reuşesc, spune el vârându-şi mâinile în buzunarele sacoului de lână. Din câte văd, şi Elliot mă evită.

— Îi vine greu. E stânjenitor.

Singurii oameni care ar trebui să se simtă stânjeniți suntem noi, şi nu ne simțim, nu? Totul e de domeniul trecutului.

Asta-i problema cu fostul ei soț. Vrea să mănture gunoiul după uşă, astfel încât purtarea lui să nu aibă consecințe. Toată lumea să uite şi să meargă mai departe. Dar unii au o memorie de elefant, şi mama ei adoră să țină ranchiună ani buni. Are nevoie de foarte puține motive ca să deteste pe cineva.

— Ştii cum e mama. Cel mai mic pretext îi e de ajuns ca să se simtă ofensată. A suferit enorm când ne-am despărțit. Erai fiul pe care nu l-a avut niciodată.

Cu obrajii înroşiți, Jonas soarbe din prosecco.

— Oricum, cel mai important e dacă eşti mulțumită de seara asta.

Chiar sunt, să ştii.

„Chiar dacă hărțuitorul meu s-ar putea să fie chiar aici", se gândeşte, dar păstrează ideea pentru sine. Nu i-a spus nimic despre asta lui Jonas şi nu vrea s-o facă acum.

— Pari surprinsă.

— Ştii că nu e genul meu de eveniment.

El zâmbeşte înțelegător.

— Ştiu, Em, dar e o realizare extraordinară. Sunt mândru de tine, sper că ştii asta. Ţin minte cât de mult ți-o doreai. Cum vorbeai despre visul tău de a deveni romancieră. Şi ai reuşit.

Ochii lui se ațintesc în ai ei, iar încăperea pare să se micşoreze. Emilia se lasă purtată spre momentul primei lor întâlniri, spre sentimentele pe care le-a încercat atunci. Când totul mergea bine. Îşi coboară privirea.

— Mersi, Jonas. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Îşi zâmbesc timid. Chiar atunci, Ottilie îşi face apariția lângă ei.

— Nu te-am văzut de un car de ani, îi spune lui Jonas.

— Bună, Ottilie, murmură el răsucindu-şi paharul între degete.

Emilia se încordează, amintindu-şi că i-a povestit lui Ottilie despre flirtul lui Jonas cu colega de birou. „Te rog, nu spune nimic”, o imploră pe tăcute.

— Ia zi, cum o duci. Măciucă? întreabă Ottilie.

Emilia tresare la auzul vechii lui porecle. Ochii albaştri ai lui Jonas se măresc puțin, dar preferă să nu ia în seamă ironia.

— Foarte bine. Tu?

— Ce drăguț că tu şi soția ta ați venit în seara asta!

Deschide gura să continue, dar o închide la loc văzând privirea de avertisment a Emiliei. Tocmai acum alege şi Kristin să li se alăture.

— S-a reunit banda în formație completă, comentează muşcător Ottilie.

— Mă bucur să te văd.

Zâmbetul lui Kristin este cald, parcă având nevoie de încurajare, şi Emilia nu poate uita ce i-a povestit Ottilie despre convorbirea telefonică.

Fără să răspundă, Ottilie soarbe din pahar.

Kristin îşi drege glasul; Emilia îi observă nervozitatea.

— Voiam să-mi cer scuze pentru seara trecută. Se întoarce să-i explice Emiliei: Am sunat-o pe Ottilie. A fost o chestie prostească, făcută la beţie. Voiam doar nişte sfaturi despre designul interior şi... ei bine... sunt sigură că ţi-a zis.

— Mi-a zis, confirmă Emilia, încercând să adopte un ton cât mai rece.

Nu merge. E lamentabilă când vine vorba să înfrunte pe cineva. Încă un motiv pentru care-i place să scrie ficţiune: pe pagină poate fi îndrăzneaţă şi neînfricată aşa cum n-ar putea niciodată în viaţa reală.

— Îmi pare rău, îi spune Kristin.

Iar Emilia se întreabă pentru ce-i pare rău: pentru apelul către Ottilie sau pentru ceea ce-a făcut acum peste un deceniu. N-are mult timp să reflecteze, pentru că îşi face apariţia Ava, care o ia să-i prezinte un jurnalist.

Următoarea oră e un vârtej de discursuri, conversaţii de specialitate şi taclale cu prieteni din branşă. N-o vede pe Kristin pe nicăieri şi se întreabă dacă nu cumva s-a dus acasă. Speră că Ottilie n-a făcut vreo gafă.

Se pregăteşte să meargă la Marcie, când surprinde ceva la fereastră cu coada ochiului. O faţă este lipită de geam, cu trăsăturile distorsionate de lumini şi de condens. Inima îi stă în loc. E hărţuitorul, o ştie. Se împinge cu disperare prin mulţime, dar îi ia cinci

minute să ajungă la uşă, pentru că trebuie să scape mai întâi de Marcie şi apoi de Hannah.

Nu-şi poate ascunde dezamăgirea, ştiind că persoana care a fost acolo probabil că a plecat. Sau mai rău, s-a strecurat înăuntru şi e undeva printre invitaţi. Deschide uşa cu putere, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Lumina din librărie formează un dreptunghi licăritor pe trotuarul ud, scoţând în evidenţă două persoane care par să aibă o discuţie încinsă. Tac când o observă pe Emilia, iar cea mai înaltă, o femeie într-o rochie scurtă, îşi înclină umbrela astfel încât faţa îi devine vizibilă. Spre uimirea Emiliei, e Kristin. Are o ţigară în mână. Crezuse că s-a lăsat de mult. Cealaltă persoană se întoarce spre ea. Este Louise.

— Lou! Ai venit. Este – îşi mută privirea de la ea la Kristin –, este totul în regulă?

Păşeşte pe trotuar. Kristin scoate un rotocol de fum.

— Scuze, era aşa de cald înăuntru, că am ieşit la o ţigară şi am dat nas în nas cu prietena ta.

Louise pare stingheră, îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Ţine mobilul în mână şi poartă un impermeabil lung cu gluga trasă. Oare faţa ei o zărise pe geam?

— Mă bucur aşa de mult că ai putut să vii! Intră, îi spune Emilia.

— Îmi pare teribil de rău, tocmai intram, dar am primit un mesaj, spune poliţista arătându-i telefonul. Sunt chemată la muncă.

— Ah, nu, ce păcat! Elliot spera să te cunoască în sfârşit.

— Scuze, trebuie să fug. Dar…

Îşi coboară gluga, fără să-i pese că se udă pe păr. Are o mină îngrijorată.

— Ce-i?

— Păi... când am ajuns, înainte să iasă Kristin...

— Se pare că a văzut pe cineva, o întrerupe Kristin, aruncându-şi ţigara şi strivind-o pe trotuar cu călcâiul. Un tip la pândă. Oricum, a plecat, continuă ridicând din umeri. Eu intru, am îngheţat aici. Mia făcut plăcere, Louise.

Louise nu spune nimic. Se uită amândouă cum Kristin îşi închide umbrela şi deschide uşa, făcând loc unor hohote de râs şi mirosului de arahide sărate. Se închide încet în urma ei, cufundând iarăşi strada în tăcere.

Emilia îşi strânge braţele în jurul corpului. Părul a început să i se încreţească de la umezeală.

— E totul în ordine?

— N-am vrut să zic mare lucru în faţa lui Kristin. N-aveam idee cât ştie. E ciudată... Pare să aibă ceva cu tine.

Emilia face un pas spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Imediat ce şi-a dat seama că suntem prietene, a început să mă interogheze. Serios, ar fi o poliţistă grozavă.

— Despre ce?

— Despre tine şi Elliot. Cât de fericiţi sunteţi, dacă-mi vorbeşti vreodată despre Jonas. A fost bizar. Era cam ameţită, cred, dar oricum, nu asta voiam să zic. Ezită câteva momente, apoi reia cu o expresie serioasă pe chip: Am văzut pe cineva, Em. Un bărbat. Stătea aici, la

vitrină, uitându-se înăuntru. L-am strigat, dar a fugit când m-am apropiat.

Emiliei i se face rău. Era el. O ştie. Se uită pe stradă, de parcă s-ar aştepta să-l vadă în depărtare, dar nu e nimeni.

Emilia îşi predă manuscrisul corectat o săptămână mai târziu şi, conform promisiunii, li-l trimite prin e-mail lui Elliot, Trevor, Ottilie, Louise şi Jonas, ştiind că acesta o să i-l dea şi lui Kristin, deşi ideea n-o entuziasmează. N-a uitat ce i-a spus Louise despre întrebările deplasate ale lui Kristin. I-l trimite şi tatălui ei, după observația acidă a mamei de la lansare. Chiar şi Jasmine vrea un exemplar.

— Trebuie să ştiu cum o omori pe Miranda, i-a explicat înainte ca Emilia s-o poată întreba de ce e atât de dornică.

— Cărțile mele sunt cam sinistre pentru tine. Jasmine şi-a dat ochii peste cap.

— Fac şaisprezece ani în octombrie. Şi m-ai lăsat să văd un film pentru adulți.

Se referea la *Frumusețe americană,* pe care îi dăduseră voie să-l vadă într-o seară, când Wilfie era deja în pat, numai pentru că nu era excesiv de violent. Jasmine nu-i îngăduise să uite asta de atunci.

— O să vedem.

— Ceea ce înseamnă „nu”, s-a indignat Jasmine.

Din fericire, nu s-a mai întâmplat nimic după lansare. Schimbarea parolelor de la Alexa a pus capăt episoadelor cu deschiderea luminatoarelor şi pornirea din senin a muzicii, dar Emilia e permanent în alertă, aşteptându-se la tot ce poate fi mai rău ori de câte ori ajunge acasă. Îşi dă seama că abia dacă a ieşit toată săptămâna, cu excepția drumurilor la şcoală ca să-l ia pe Wilfie.

— Cred că avem nevoie de o excursie, spune Elliot într-o seară. Ştiu cât te apasă chestia asta. Ai nevoie de o schimbare de peisaj. De o pauză.

Emilia e de acord, aşa că se duc în Cornwall pentru o săptămână în timpul vacanței de Paşte. Odată cu trecerea zilelor, plimbările lungi pe plajă, cutreierarea străduțelor întortocheate şi vizitele în magazine şic şi cafenele reuşesc s-o destindă. Când se întorc la Londra şi constată că n-au primit nici pachete sinistre, nici flori, nu i se pare neplauzibilă ideea ca persoana care o hărțuia să se fi plictisit.

Vineri, în timp ce încuie uşile ca să se ducă în oraş să ia nişte haine de la curățătorie. Emilia aude paşi în spatele ei pe alee.

Se răsuceşte brusc, cu cheile în mână, cu inima bubuind. O tânără stă la mai puțin de doi metri de ea, la baza treptelor.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să vă sperii. Sunteți Emilia Ward?

— Cine vrea să ştie?

Teama o face neobişnuit de înțepată. Coboară treptele şi o măsoară cu privirea pe necunoscută: aproape treizeci de ani, păr roşu buclat, ținută elegantă, cu pantaloni negri şi un blazer în carouri. Soarele a ieşit dintre nori şi se reflectă în bălțile de pe jos, iar cireşul a înflorit, astfel că petalele lui acoperă deja iarba din jur.

Femeia îi întinde mâna.

— Sunt Gina Osbourne. Colaborez cu *The Mirror* şi as dori să vă iau un interviu.

Emilia o priveşte surprinsă. Fără să-i strângă mâna, îi răspunde:

— Să-mi luați un interviu? Mie? De ce?

— Din cauza a ceea ce vi se întâmplă. Incidentele bizare care copiază secvențe din cărțile dumneavoastră. Apropo, îmi plac la nebunie, le-am citit pe toate.

— Ah, păi... mulțumesc, dar... nu sunt sigură. Emilia se simte încolțită. Transpirația i s-a adunat la subsuoară, iar haina de lână pe care o poartă i se pare dintr-odată sufocantă. De unde ați aflat despre asta?

— Un jurnalist nu-şi poate dezvălui niciodată sursele. Femeia scoate un mic hohot de râs care seamănă cu lătratul unui terier Jack Russell. Ar fi o publicitate extraordinară pentru noua dumneavoastră carte. Am auzit că vă omorâți eroina.

Stingherea la i se intensifică. De unde o fi auzit? N-a spus aproape nimănui. Se gândeşte la Ava, agenta de publicitate, conştientă că ea ar încuraja-o să facă interviul. Nici un fel de publicitate e publicitate proastă şi aşa mai departe.

— Cred că a încetat, oricum.

Dacă o spune cu glas tare, poate că e şi adevărat.

— Ce a încetat? se încruntă Gina.

— Păi, hărțuiala, cred că așa s-ar putea numi. Deși nu știu dacă e cuvântul potrivit. E mai curând un deranj, și, cum ziceam, nu s-a mai întâmplat nimic de o vreme.

— Aha. Gina Osbourne pare dezamăgită. Faptul că s-au întâmplat deja toate aceste lucruri este fascinant și ar duce la un articol senzațional. Le-ați putea povesti cititorilor și despre noua dumneavoastră carte.

Zâmbește, ridicându-și sprâncenele deschise la culoare într-o rugăminte tăcută.

— Nu sunt sigură, spune Emilia. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă e să-l enerveze pe hărțuitor. I-ar putea da un motiv să se reapuce de treabă. Trebuie să verific cu editorii mei.

Și cu poliția.

— Bine. În regulă. Vă las cartea mea de vizită. Vă rog să mă sunați dacă vă hotărâți să vorbiți despre asta. Cum ziceam, ar fi o publicitate nemaipomenită pentru noul volum.

Emilia îi mulțumește, ia cartea de vizită și o pune în buzunar. Așteaptă ca jurnalista să urce în mașină, apoi se îndreaptă spre oraș.

În seara aceea, după ce-l culcă pe Wilfie, îi împărtășește lui Elliot îngrijorările ei. Jasmine stă peste noapte la Nancy, așa că sunt doar ei doi, relaxându-se cu un pahar de vin în fața unui film de televiziune la care nu sunt atenți decât pe jumătate. S-a schimbat în cămașa de noapte de mătase ivorie care e preferata lui Elliot și stă cu picioarele în poala lui. El îi masează glezna goală, împiedicând-o să se concentreze.

— Crezi că ar trebui să-i dau un interviu jurnalistei ăsteia?

— Ai întrebat-o pe agenta de publicitate?

— Am vorbit cu ea azi-dimineață. A fost de acord că ar fi o reclamă bună, dar a zis că nu trebuie s-o fac decât dacă mă simt în largul meu. Dar nu ştiu cum mă simt. Tot oscilez. Principala mea grijă e c-o să-l aţâţ pe tipul care face asta.

— Ba dimpotrivă, asta l-ar putea face să se oprească, spune Elliot blând, cu ochii lui ca ciocolata lichidă licărind în penumbră. Poate că aşa are expunerea pe care o voia. De care avea nevoie. Poate că ar trebui să spui că ai anunțat poliția, iar asta o să-l sperie. Sunt sigur că citeşte toată presa.

Emilia soarbe prelung din chardonnay. Louise a sunat-o săptămâna trecută şi i-a spus că o pune în legătură cu un coleg care se ocupă de cazurile de hărțuire: agentul Anthony Haddock. Acesta a vizitat-o ieri şi a ascultat răbdător toată povestea. Era destul de tânăr – mai tânăr decât ea, oricum –, cu păr şaten, o față de puşti, pistruiată şi încheieturi foarte subțiri. Nu arăta ca un detectiv, nici nu părea suficient de puternic încât să poată proteja pe cineva. N-a părut deosebit de îngrijorat şi i-a spus că procedase corect instalând camerele şi sistemul de alarmă, dar trebuia să-l informeze imediat dacă se mai întâmpla ceva. L-a sunat mai devreme ca săi ceară sfatul despre interviu, şi el n-a părut să creadă că ar fi o problemă.

— E adevărat, îi zice acum lui Elliot, rotindu-şi paharul. O să spun tot ce pot ca să-l sperii.

El se apleacă şi o sărută uşor pe buze.

— Hai în pat.

O ia de mână şi o conduce spre uşă. Surprinsă că Elliot a lăsat paharele de vin pe măsuța de cafea, Emilia îi cere Alexei să stingă lumina.

S-au dezbrăcat reciproc şi au aterizat în pat, când telefonul lui Elliot se aprinde.

— Nu-l băga în seamă, murmură ea, dar el se ridică în şezut.

Razele lunii filtrate de oblon cad pe trupul lui, iluminându-i umerii musculoşi.

— Nu pot. E aplicația camerei. E o alertă că a intrat cineva pe alee.

Dorința pe care o simțea cu numai câteva clipe mai devreme se evaporă, şi o sudoare rece îi acoperă corpul. Se ridică şi ea, cu inima bătându-i frenetic. Elliot se uită concentrat la ecranul telefonului. Fereastra de la dormitor dă spre grădina din spate. El sare din pat gol-puşcă, îşi apucă halatul din cuierul de pe uşă şi-l îmbracă în grabă în timp ce se năpusteşte afară.

— Stai aici. Mă duc în camera lui Jasmine, să mă uit pe geam de acolo.

Emilia se holbează la spinarea lui, prea înspăimântată ca să se mişte. Poate e doar o pisică din vecini, sau vreun animal sălbatic, îşi spune plină de speranță, dar inima i se zbate atât de năvalnic în piept, încât se teme c-o să facă stop cardiac. Inspiră adânc de câteva ori, însă, văzând că Elliot nu se întoarce, nu mai suportă. Îşi culege cămaşa de noapte de pe jos, şi-o pune repede şi iese din dormitor, aruncând o privire în camera lui Wilfie, care, din fericire, doarme buştean, şi apoi în cea a fiicei sale.

Elliot stă la fereastră; a deschis obloanele, încăperea e cufundată în beznă, iar fața lui e în umbră.

— E cineva acolo? şopteşte ea apropiindu-se.

— Nu-s sigur. Cred că da...

— Să sun la poliție? întreabă Emilia cu gura iască.

— Aşteaptă puțin... Se uită la telefon, apoi iar pe fereastră. Vezi? Acolo...

Se duce în fața lui, cu picioarele tremurând, ca să vadă mai bine.

— Nu ştiu, parcă...

În clipa următoare, bătăile inimii i se întețesc. Pe stradă, sub un copac, e o siluetă îmbrăcată în negru care se uită spre casa lor. E prea departe ca să distingă detaliile.

— Of, Doamne. Cine-i?

— Habar n-am, şopteşte el. Cred că a intrat pe aleea noastră. Dar s-a purtat ca şi cum ar fi ştiut unde e camera, pentru că a evitat-o, lăsând vederii doar umărul.

— Oare ne poate vedea?

— Sper că da. Îmi vine să cobor şi să-i zic vreo două.

Elliot dă să se mişte, dar Emilia îi înşfacă brațul.

— Nu, ar putea fi periculos.

E uşurată când silueta se răsuceşte şi se îndepărtează pe stradă, dispărând după colț.

— A plecat.

Elliot inspiră adânc şi o trage mai aproape. Emilia îşi îngroapă fața în pieptul lui.

— Stai să mă mai uit la telefon, spune el derulând înregistrarea. Uite, aici... Îi arată imaginea cu granulație mare. E întuneric şi plouă, aşa că nu se vede

mare lucru, dar în mod clar o siluetă iese de pe aleea lor şi apoi se opreşte pe stradă, cu mâinile în buzunare, privind spre casă. Poartă o haină de culoare închisă cu glugă. Nu se vede faţa, conchide Elliot. Numai spatele şi umărul.

— Dar dacă ai merge mai în urmă, când a venit? sugerează Emilia.

Atunci ar trebui să-i vedem faţa.

— Păi, asta-i chestia ciudată, spune încruntat soţul ei. Nu e nici o înregistrare cu individul intrând pe alee. Numai la plecare. Am derulat până la capăt. Deci nu ştiu cum a intrat... Ridică privirea, iar Emiliei îi îngheaţă măruntaiele când îi observă expresia tulburată.... Nici când, încheie el.

Îmi petrec ziua următoare închisă în biroul meu de la secţie, trecând în revistă tot ce ştiu despre crimele cu călugăriţa şi verificându-mi notiţele de la ultima lui lovitură – din câte ştim noi – din februarie 2005. Mă ocupam şi atunci de caz. Belinda Aberdale a fost găsită în dormitorul ei, într-o suburbie a Plymouth-ului asemănătoare cu cea unde a fost ucisă recent Trisha Banks. Soţul şi copiii plecaseră în vacanţă şi ea rămăsese acasă, urmând să li se alăture a doua zi. N-a mai avut ocazia. La fel ca celelalte, Belinda a fost

înjunghiată şi legată, iar pe gleznă i-a fost scrijelit semnul în formă de insectă.

Prima lui victimă, Catherine Otis, a fost ucisă în noiembrie 1997 exact în acelaşi mod. Individul a dispărut aproape şaisprezece ani. Unde a fost? Lorraine Butterworth a zis că nu i-a putut vedea faţa ca să-i estimeze vârsta, dar presupun că e între patruzeci şi şaizeci de ani. În 1997 ar f trebuit să aibă cel puţin douăzeci şi ceva de ani, deci acum a ajuns la patruzeci şi ceva. Dar la fel de bine ar fi putut să aibă treizeci sau patruzeci de ani pe atunci, ceea ce l-ar face acum în vârstă de cincizeci sau poate şaizeci de ani.

Ce ştim despre el? Mă uit la notiţele pe care le-am făcut, gândind cu voce tare. Întâi îşi urmăreşte victimele, află unde locuiesc şi cu cine şi când sunt singure. Apoi pătrunde în casele lor cel mai adesea prin luminatoare, uneori pe fereastră. E în formă, agil, inteligent. Şi cunoaşte portiţele de scăpare, ştie cum să rămână sub radar, nu lasă nici o dovadă în urmă. Scrijelirea insectei e o modalitate de a-şi bate joc de noi – şi un semn că nu dă doi bani pe femei, că poate le învinovăţeşte pentru viaţa pe care a avut-o.

Dacă a fost la închisoare în ultimii şaisprezece ani trebuie să fi fost condamnat pentru altceva, nu pentru crimă. Nu, e prea deştept, prea viclean, prea psihopat ca să fie prins pentru crimă. Îi plac ţigările mentolate – Dumnezeu ştie de ce: le-am încercat o dată, acum mulţi ani, şi au un gust oribil – şi e înalt...

Mă întrerupe un ciocănit în uşă.

— Intră, strig, cu o undă de iritare în voce.

Saunders deschide uşa şi rămâne în loc, atingându-şi vârfurile părului țepos, ceea ce face foarte des, am observat.

— Scuze că vă deranjez, şefa, dar voiam să dau raportul după discuțiile cu vecinii pe care le-am purtat aseară împreună cu Doyle.

Îi arăt scaunul maro urât din fața biroului şi el se aşază, strângând între degete un pahar de carton. Are un pix după ureche. Remarc un semn pe gâtul lui. Arată ca o muşcătură erotică, şi mă întreb în treacăt cine ar fi putut să fie autoarea. Pune paharul pe blat şi-şi suflecă mânecile cămăşii.

— Dă-i drumul, îl îndemn.

— Da. Sigur. Păi, câțiva vecini ne-au spus c-au văzut un bărbat pierzând vremea în fața imobilului Trishei Banks, purtând pălărie şi îmbrăcăminte de culoare închisă. Stătea tot timpul în umbră, fumând şi supraveghind clădirea. Înalt, bine făcut.

— Aşadar, nimic nou.

— Majoritatea au zis că nu le-a atras atenția. Hanham Street e oarecum... ei bine, într-o parte mai puțin salubră a oraşului. Unul credea că Trisha Banks era prostituată, după cum ne-a spus.

Mă încrunt.

— De ce să creadă asta?

— Pentru că văzuse mai mulți bărbați urcând în apartamentul ei.

— Lorraine n-a pomenit despre aşa ceva.

— Potrivit vecinilor, se pare că Lorraine nu petrece prea mult timp pe-acasă. Sora ei e bolnavă şi stă mult timp cu ea.

— Bine.

— Dar o vecină a zis că Lorraine are un frate pe care e sigură că la văzut în preajmă în ultima săptămână.

Îmi derulez în minte conversația cu Lorraine. Oare a menționat un frate?

Saunders se apropie, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Am făcut nişte săpături, iar fratele lui Lorraine, Martin Butterworth, tocmai ce-a ieşit din puşcărie. A fost închis pentru jaf armat.

— Cât a stat?

— Păi, asta-i chestia, şefa. A fost la popreală şaisprezece ani. L-au băgat în aprilie 2005. Nu mult după uciderea Belindei Aberdale.

Simt un val de adrenalină. Şaisprezece ani. Şi apoi îmi amintesc. Lorraine mi-a zis că are un frate, când vorbeam despre țigările mentolate. Mi-a zis că tatăl şi fratele ei obişnuiau să le fumeze.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el, spun sărind in picioare. Chiar in momentul ăsta.

Emilia abia dacă a pus geană pe geană toată noaptea. De fiecare dată când auzea cel mai mic zgomot, se trezea leoarcă de sudoare. Elliot, în schimb, dormea tun, sforăind uşurel. Până la urmă s-a strecurat în camera lui Wilfie şi s-a vârât sub pătura cu dinozauri

de pe patul de jos, în timp ce el dormea ca un îngeraş deasupra. Însă tot nu i-a venit somnul. Casa nu i se păruse niciodată mai mare sau mai singuratică, şi când lumina zilei a început să pătrundă printre lamelele obloanelor în stil New England s-a simțit mai uşurată ca oricând că noaptea se terminase.

— O să înnebuneşti dacă o ții tot aşa, spune Elliot la micul-dejun, când ea îi povesteşte.

Wilfie a dispărut deja să joace Minecraft online cu prietenii lui. A plouat peste noapte, dar acum a ieşit soarele, luminând parchetul şi încălzind obrazul Emiliei prin uşile de sticlă. E o zi de primăvară răcoroasă, aşa cum îi place ei. În mod normal ar plănui o excursie în împrejurimi sau o plimbare prin Bushy Park, dar e prea îngrijorată ca să se gândească la altceva.

— Eşti în deplină siguranță, continuă Elliot, deschizând ziarul pe masă în timp ce mănâncă muşii. Acum avem alarmă, camere. Poliția ştie ce se întâmplă. Se întinde s-o apuce de mână şi adaugă: Nu-mi place să te văd aşa.

Emilia ştie că se simte neputincios, că îi place să intervină, să fie de ajutor, într-o măsură oricât de mică. Înțelege cât de frustrant trebuie să fie pentru el faptul că nu poate face nimic să oprească hărțuirea sau să-i ridice moralul, în pofida tuturor camerelor şi elementelor de securitate. Dimpotrivă, nu reuşeşte decât să-i sporească îngrijorarea. Dacă n-ar avea aplicația aceea pe telefoane. Emilia n-ar şti că un străin umbla prin grădina lor noaptea trecută. Dar nu, nu poate să gândească astfel. E mai bine să fie pregătiți. I se face pielea de găină la ideea că azi-noapte a fost

cineva afară. Cât a stat acolo? Oare i-a urmărit din umbrele grădinii când se cuibăreau pe canapea, ea în cămăşuța de noapte transparentă, cu picioarele întinse în poala soțului ei? Trebuie să monteze obloane la uşile acelea. O să ia legătura cu nişte furnizori. Oricum, trebuie să-şi ocupe timpul.

Îşi împinge pâinea prăjită deoparte. De când a început toată povestea asta, pofta ei de mâncare, odinioară sănătoasă, s-a redus. A pierdut deja două kilograme – în alte condiții ar fi fericită, dar detestă senzația constantă de greață.

— E gândul că cineva pândeşte afară, murmură.

Elliot îşi retrage mâna şi continuă să mănânce, înghite şi spune:

— Ştiu. Cred că ar trebui să-i zici detectivului ăstuia, cum îl cheamă...

— Haddock.

— Da, informează-l. Am putea să-i dăm înregistrarea. Ştiu că nu e foarte clară, dar poate că ei au un sistem special care să detecteze ceea ce noi n-am reuşit. Habar n-am, spune ridicând din umeri. Merită să încercăm.

— E o idee bună.

Se întreabă dacă e cazul să-şi dezvăluie cele mai negre temeri.

— Ce-i?

— Mă tem c-o să intre în casă. Că o să mă atace pe mine sau, mai rău, pe copii.

Ochii lui se îmblânzesc.

— Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva. A avut ocazia când eram plecat. Şi ştiu că a zăpăcit luminatoarele, dar n-a pătruns în casă. Iar acum avem sistemul de

alarmă. Dacă cineva încearcă să intre, va fi alertată firma de securitate, care va alerta poliția.

Ia bolul lui gol şi farfuria ei şi le duce la chiuvetă. Emilia îi admiră deltoizii profilați prin bluza strâmtă în timp ce-i aruncă pâinea nemâncată în recipientul pentru compost. E în formă, puternic. O să meargă până la capătul pământului ca s-o apere. Ştie asta. Acest gând îi dă putere. Elliot se întoarce cu fața la ea în dreptul insulei.

— Pe cel care face asta îl distrează să te necăjească şi să-ți inducă o stare de nelinişte. Nu-i da satisfacție.

Oare chiar e nepăsător, sau minimalizează pericolul ca să-i atenueze anxietatea? Emilia a simțit mereu că are superputerea de a citi gândurile oamenilor, de a le percepe starea de spirit, de a le răspunde în funcție de personalitatea lor, dar încă de la începutul relației cu Elliot a constatat că-i vine greu să pătrundă în mintea lui.

— Mă duc să mă îmbrac, spune dându-şi scaunul în spate.

Iese din bucătărie ştiind că Elliot stă cu ochii pe ea.

Abia ce-a făcut duş şi s-a schimbat în jeanşi şi o bluză, când îi sună telefonul. Nu recunoaşte numărul şi se întreabă dacă n-o fi iar Gina Osbourne. Jurnalista i-a lăsat un mesaj pe tema interviului, dar Emilia n-a sunat-o.

— Doamna Emilia Rathbone? întreabă femeia cu o voce atât de distinsă, încât pare teatrală. Mama lui Jasmine Perry?

Primul ei gând e că sună de la şcoală, dar îşi aduce aminte că e sâmbătă şi se încordează.

— La telefon.

— Îmi pare rău să vă informez că fiica dumneavoastră a fost implicată într-un accident grav şi se află acum la spitalul West Middlesex.

O năpădeşte oroarea.

— Poftim? Cum?

Jasmine a stat peste noapte la Nancy.

— Mă tem că nu am toate detaliile în acest moment, doamnă Rathbone. Dar vă rog să veniți la spital cât mai repede posibil.

— Unde... ce secție?

— Personalul de la recepție vă va orienta când ajungeți.

Convorbirea se încheie, iar Emilia rămâne în mijlocul dormitorului, încremenită câteva secunde, cu sângele pulsându-i în urechi. Apoi se repede pe scări strigându-l pe Elliot.

— Ce-i? întreabă el venind în fugă.

— Jas. Tocmai m-au sunat de la spital. A avut un accident... Vai, Doamne, nu pot să respir!

Se îndoaie de mijloc gâfâind. Elliot o mângâie pe spate.

— Linişteşte-te. Mergem acum la spital. Wilf! strigă, iar puştiul îşi face apariția din sala de joacă, încă ținând controllerul de la PS5 în mână. Treci în maşină! Sora ta a avut un accident.

Wilf e în pijama, dar face cum i s-a spus: cu feţişoara schimonosită de îngrijorare, îşi lasă controllerul pe banca din hol şi-şi pune adidaşii şi geaca.

Elliot o ajută pe Emilia să-şi îmbrace haina, apoi îi conduce pe ea şi pe Wilfie la maşină.

— Bine. Dă-i mamei lui Nancy, cum o cheamă...

— Marcie.

— Dă-i lui Marcie un telefon şi află ce s-a întâmplat.

Emilia îşi prinde centura, apoi ia mobilul din poală, rugându-se în tăcere: „le implor. Doamne, fă să fie bine. Le implor, fă să fie bine. Caută numărul lui Marcie cu mâini tremurânde, în timp ce Elliot iese în marşarier de pe alee şi se îndreaptă spre spital.

Marcie răspunde pe un ton vesel.

— Bună, Em, ce fac fetele? Sper că nu te-au ţinut trează toată noaptea cu sporovăială lor.

Confuzia o inundă pe Emilia.

— Ce vrei să spui?

— Nancy şi Jas... S-a întâmplat ceva?

În tonul ei s-a strecurat neliniştea.

— Jas mi-a spus că-şi petrece noaptea la voi. Tocmai m-au sunat de la spital să-mi spună că Jasmine a avut un accident.

— Poftim? N-au fost aici noaptea asta. Nancy mi-a spus că stă la tine. Nu-s acolo?

— Îmi pare rău, nu sunt. Eu... Vocea i se ridică isteric. Deci fetele nu-s la tine?

— Nu. Vai de mine! Dacă Jasmine e la spital, Nancy e cu ea?

— Nu ştiu. Nu pricep ce se întâmplă.

— Încerc pe mobilul lui Nancy. Te sun după aceea.

Marcie pune capăt convorbirii. Emilia inspiră adânc, încercând să-şi înăbuşe panica.

— Unde au fost toată noaptea? se tânguie. Şi cum a ajuns Jas la spital?

Elliot prinde mai strâns volanul.

— Nu-ți bate capul cu asta. Probabil că şi Nancy e la spital. Trebuie doar să sperăm că Jas e bine.

Emilia trage aer în piept ca să iasă din hiperventilație.

— Jas e bine? întreabă speriat Wilfie din spate.

— Sper că da, iubitule, murmură Emilia.

— Sunt sigur că e bine, Wilfie. Nu-ți face griji, spune Elliot, încercând să-l liniştească. Apoi i se adresează soției sale: De ce nu suni la spital, ca să ceri mai multe informații?

la virajul spre Isleworth cam prea repede, aşa că telefonul dă să cadă din mâinile tremurătoare ale Emiliei. Apasă pe numărul din istoricul de apeluri, dar e inaccesibil.

— E ciudat.

— Ce?

— Am încercat să sun la numărul de la care am primit apelul, dar nu se face legătura.

Caută pe Google numărul spitalului şi, după ce e trecută de la o persoană la alta, reuşeşte să ajungă la cineva de la Internări.

— Îmi pare rău, spune femeia. Dar nu am internat pe nimeni cu numele Jasmine Perry.

Emilia are senzația că a fost scăldată în apă rece.

— Dar am primit un telefon în dimineața asta, acum zece minute, şi cineva mi-a spus că fiica mea a avut un accident, deci presupun că a fost internată la Urgențe.

La celălalt capăt se lasă tăcerea, se aud doar tastele unui computer şi o sonerie de telefon în fundal.

— Nu, spune în cele din urmă femeia. Nu e nici o Jasmine Perry la noi. Îmi pare rău, dar trebuie să fi fost o greşeală.

Emilia închide şi scoate o înjurătură.

— Ce-au zis? vrea Elliot să ştie.

— Ce se întâmplă? întreabă şi Wilfie de pe bancheta din spate.

— Nu ştiu. Nu înțeleg. Jas n-a fost internată. Dar unde e, pentru numele lui Dumnezeu?

Intră în aplicația Find My Friends, dar nu apare poziția lui Jasmine, ceea ce înseamnă că telefonul ei e închis. Toate ororile care ar fi putut să i se întâmple singurei sale fiice îi săgetează prin minte.

Elliot parchează într-un loc destinat staționării de scurtă durată, apoi se răsuceşte în scaun, cu fața spre Emilia.

— Potoleşte-te, îl sperii pe Wilf. Cei de la spital sunt sută la sută siguri că Jasmine n-a fost internată?

Emilia încuviințează din cap. Panica îi apasă atât de tare pieptul, încât nu poate să respire.

— Atunci înseamnă că e o farsă.

Pe chipul lui Elliot a apărut o expresie de uşurare, însă rotitele mintii Emiliei se învârt nebuneşte.

— Dar dacă e o farsă, unde e Jasmine? Pentru că nu e la Nancy, cum a zis. Of, Doamne, Elliot... Cu greu se încumetă să continue: Nu cumva individul care mă urmăreşte i-a făcut ceva lui Jasmine?

Asta. Asta este cea mai mare temere a ei. Cea mai cumplită. Mereu a ţinut-o pe Jasmine strâns în lesă, pe deplin conştientă că e mai paranoică decât majoritatea părinţilor deoarece scrie despre tot felul de orori. Ochii ei sunt larg deschişi când vine vorba de perverşi care umblă liberi prin societate. La urma urmei, şi i-a imaginat pentru thrillerele ei: pedofilul care se ascunde după respectabilitatea carierei de profesor, psihopatul care bântuie la locurile de joacă, bărbaţii care se dau drept adolescenţi online ca să seducă şi să violeze.

A ales să-şi prevină copiii în legătură cu pericolele încă de când erau destul de mici. Jasmine nu e genul de copil care să mintă, să se pună în primejdie. Când Emilia îi ţine predici despre vorbitul cu străinii pe internet, îşi dă ochii peste cap şi spune exasperată: „Crezi că-s proastă? Ştiu că ar putea să fie un pervers de patruzeci de ani!” Şi totuşi a pretins că doarme la Nancy. O poveste, acum e evident, pe care au ticluit-o împreună ca să-şi ascundă adevăratele intenţii, oricare vor fi fost acelea. Şi totul ar fi fost cum ar fi fost dacă n-ar fi primit apelul. Pentru că cineva era la curent cu planul lor. Şi voia ca Emilia s-o ştie.

E pe punctul de a intra într-o criză de isterie. Clocoteşte înăuntrul ei şi îi vine foarte greu să-şi păstreze cumpătul, ştiind că asta n-o săi fie de nici un ajutor fiicei sale. Niciodată n-a mai trăit o asemenea panică oarbă, incandescentă.

Acum e acasă la Jonas, casa care a fost pe vremuri a ei, unde Jasmine a făcut primii paşi, a rostit primele cuvinte. Şi-a sunat fostul soţ din maşină ca să-i povestească totul, iar Elliot a lăsat-o aici.

— Îl iau pe Wilfie cu mine, a spus, fără să se dea jos din maşină. Să fiu acasă în caz că apare Jas. Dar dă-mi de ştire imediat ce afli ceva, bine?

A încuviinţat înlăcrimată, iar când Kristin a deschis uşa, a tras-o fără o vorbă în braţele ei. Emilia a fost prea surprinsă ca să-i respingă îmbrăţişarea.

Acum Kristin e aşezată la masa mică din bucătărie, pământie la faţă, în timp ce Jonas umblă de colo-colo. Părinţii lui Nancy, Marcie şi Frank, sunt şi ei aici, în picioare lângă chiuvetă. Marcie plânge în tăcere, iar Frank o cuprinde pe după umeri cu braţele lui puternice, musculoase.

— I-am sunat pe toţi prietenii ei, spune Frank. Nimeni n-are habar unde sunt.

Emilia ştie că nu i-a luat mult să sune micul lor grup de prieteni studioşi. Lui Jasmine îi vine greu să-şi facă relaţii noi. E un lucru despre care au vorbit de multe ori.

— Ar trebui să sunăm la poliţie? spune Emilia.

N-ar vrea s-o facă, pentru că atunci totul ar deveni real. Şi îşi doreşte din tot sufletul să nu fie real, ci numai rodul imaginaţiei ei. Conform prietenilor lor, fetele au fost la şcoală ieri şi au plecat la ora obişnuită, 15.30. Dar acum e miezul zilei, deci nu se mai ştie nimic despre ele de aproape douăzeci de ore.

— N-o să spună că, fără îndoială, fetele sunt împreună? răspunde Frank.

— Au fost plecate toată noaptea, se vaită Marcie. Nu-i normal pentru ele.

— De acord, spune Emilia. Încearcă să pară puternică, dar mâinile îi tremură când scoate telefonul. Am o prietenă în poliție, o să-i cer sfatul.

Se mută în holul îngust când formează numărul lui Louise. Îi vine să plângă de uşurare auzind răspunsul prompt al prietenei sale.

— Bună, scumpo, spune Louise cu voioşie.

— Lou... Înghite în sec. Gâtul îi e uscat şi o ustură. Unde eşti?

— Acasă. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Jasmine. A dispărut.

Apoi îi povesteşte totul dintr-o suflare.

— Aha. În regulă. Sună ca şi cum s-ar fi dus undeva împreună, aşa că nu intra în panică. Unde eşti? Acasă?

— Nu, sunt acasă la Jonas, în Twickenham.

— Bine. Elliot e cu tine?

— Nu, suntem doar eu, Jonas, Kristin şi părinții lui Nancy.

— Bun. Hai că vin. Dă-mi adresa exactă.

Emilia i-o dictează, iar Louise îi spune că va sosi cât mai repede cu putință. Noroc că stă aproape, se gândeşte Emilia, simțindu-se vinovată că-i cere o asemenea favoare prietenei sale într-o zi de weekend.

— Ce poate ea să facă? o întreabă Jonas când se întoarce în bucătărie.

— E detectivă la Met[3]. Nu-mi vine în minte nici o persoană mai potrivită, aveți altă idee?

---

[3] Metropolitan Police, forţa teritorială de poliţie răspunzătoare de Londra şi suburbiile ei.

Nimeni nu vorbeşte. Singurul sunet care se aude e scâncetul lui Marcie.

Într-un târziu, după ani întregi cum li se pare, dar în realitate doar jumătate de oră, sună la uşă, iar Kristin se repede să deschidă, urmată îndeaproape de Emilia. Louise e în jeanşi şi o bluză cu un câine pe piept. Părul ei negru, scurt pare proaspăt spălat şi e încă ud. Nu e machiată. Kristin face un pas înainte.

— Bună din nou, spune.

Louise înclină scurt din cap şi intră în hol. Tensiunea pe care a sesizat-o Emilia între ele la lansarea de carte e încă prezentă. Dar nare neuroni disponibili pentru astfel de reflecții. Tot ce-o interesează este s-o găsească pe Jasmine.

— Ea este agenta Louise Greene, spune Emilia când intră în bucătărie.

Observă impresionată cum prietena ei intră în pielea detectivului.

— Ei bine, spune Louise de lângă chiuvetă; toți s-au adunat în jurul ei ca nişte elevi silitori. Mă tem că nu pot fi aici decât ca prietenă, în calitate neoficială, dar de pe drum mi-am sunat colegul de la secția locală şi i-am dat informațiile şi adresa. Cineva va sosi în curând. Dar între timp îmi puteți spune de ce ar fi minţit Jasmine şi Nancy? în mod clar s-au dus undeva împreună.

— Mi-e frică să nu fi fost răpite.

Cuvintele au ieşit din gura Emiliei înainte să le poată reține. Pur şi simplu simte nevoia să dea glas acestei spaime adânc înrădăcinate. Dar Marcie şi Frank par îngroziți.

— Hai să nu fim prea melodramatici, începe Kristin.

Louise o întrerupe însă, adresându-i-se calm Emiliei:

— Nu uita că răpirile sunt un fenomen foarte rar. Faptul că ambele fete au minţit îmi sugerează că s-au dus undeva împreună. Unde, asta e întrebarea.

Emilia nu poate gândi. Panica şi anxietatea au imobilizat-o, ca pe o căprioară care s-a aventurat în mijlocul autostrăzii şi nu ştie ce să facă, în afară de a se holba la maşinile care vin în goană.

Marcie îşi întoarce faţa înlăcrimată spre Louise.

— Le-am sunat toţi prietenii. Nimeni nu le-a văzut de ieri, de la sfârşitul orelor. Nancy a început să iasă cu un băiat...

Emilia se îndreaptă de spate. Îşi aduce aminte că Jasmine i-a vorbit despre el. Jake Cutare. A fost surprinsă atunci, deoarece ambele fete sunt timide şi se simt excluse din lumea petrecerilor. Ia spus fiicei sale că au timp destul pentru petreceri, băutură şi drăgăleli cu băieţii. Ea n-a făcut nimic de genul ăsta până s-a dus la universitate şi l-a cunoscut pe Jonas, în principal pentru că fusese la o şcoală de fete.

— Cum îl cheamă? latră Louise, emanând autoritate chiar şi în bluza roşie cu o corcitură de labrador şi pudel pe piept.

Marcie îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

— Jake Radley. E în acelaşi an cu ele la şcoală, aşa cred, şi se numără printre cei mai populari băieţi. M-am mirat când Nance mia zis că-i place de ea. Înăbuşindu-şi un suspin, adaugă: Nu pentru că n-ar fi frumoasă. E fetiţa mea...

Frank o strânge mai tare în braţe.

Emilia ştie precis la ce face aluzie Marcie. A auzit de Jake Radley. E unul dintre cei mai populari băieți din anul lui Jasmine. Nu-şi dăduse seama că e vorba de el când Jasmine i-a spus că Nancy are un prieten. Nu e genul care să fie interesat de Nancy, de Jasmine şi de gaşca lor de tocilari.

Chiar atunci cineva sună la uşă, iar Louise fuge să deschidă. Jonas vine mai aproape de Emilia şi o ia de mână.

— O să fie bine, spune, dar ea îi observă spaima din ochii albaştri.

În acel moment, panica împărtăşită o face să se simtă legată de el. În partea opusă a încăperii, Kristin îşi drege glasul, iar Jonas îşi retrage imediat mâna.

Louise revine cu o tânără în uniformă de poliție, cu părul vopsit în şuvițe caramel strâns într-o coadă de cal la ceafă.

— V-o prezint pe agenta Bryan. Vă rog să-i spuneți tot ce mi-ați spus şi mie.

Emilia şi Marcie o informează cu rândul. O încruntătură îi aspreşte trăsăturile fine când Emilia menționează apelul fals de la spital. Cere adresa lui Jake şi iese din încăpere cu paşi mari, vorbind la mobil. Când termină convorbirea se întoarce în bucătărie şi se duce la Louise.

— O să-i dăm de capăt, spune, iar Emilia se gândeşte că femeia asta pur şi simplu nu poate înțelege prin ce trec ei; nu pare să fi depăşit vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Nu vă îngrijorați. Hai să vedem, e vreun eveniment weekendul ăsta la care fetele voiau să se ducă? O petrecere, poate? Sau un concert?

Creierul Emiliei e în ceață.

Peste câteva secunde, Kristin rostește cântat:

— Da, într-adevăr. Jasmine voia să vadă trupa aceea la O2 Arena – ții minte? Uitându-se în telefon, continuă: Sunt sigură că era weekendul ăsta. Îmi aduc aminte c-a zis... Da, o trupă care se cheamă Total Whiplash. Ceva de genul ăsta. Stai așa, uite-o. Tonal Whiplash. Nu Total. Și concertul a fost aseară, anunță bătând triumfător în ecran cu unghia ei lungă.

Acum își amintește și Emilia. Cu luni în urmă, Jasmine i-a cerut voie să se ducă împreună cu Nancy, dar ea a refuzat-o, întrucât i se păreau prea mici ca să meargă neînsoțite de un adult.

— Ți-a zis că n-am fost de acord? o întreabă pe Kristin.

— Da. Dar noi... Se apropie de Jonas, plasându-se între el și Emilia. Am fost de aceeași părere, că e prea mică.

Marcie face un pas în față, radiind de speranță.

— Așa-i! Anul trecut Nancy m-a întrebat dacă o las. Și eu am zis nu. Plus că era scump.

— Poate că acest Jake Radley le-a făcut rost de bilete, sugerează Frank încrucișându-și brațele groase peste piept.

— Dar s-au vândut aproape imediat, spune Emilia încruntată.

— Credeți că acolo s-au dus noaptea trecută? Dar unde au fost de atunci și până acum?

Marcie își șterge rimelul de sub ochi.

— Sper că Nancy n-a stat peste noapte la Jake ăsta, mârâie Frank.

N-are decât cincisprezece ani. Staţi numai să pun eu mâna pe ticălos!

Louise îi transmite un avertisment din priviri.

— Încă nu ştim nimic. Dar eu...

Sunt întrerupţi când agentei Bryan îi sună mobilul. Ea se grăbeşte să răspundă.

— Da. Aha... În regulă, e perfect. Mersi. Închide telefonul şi le explică tuturor: Colegul meu a vorbit cu părinţii lui Jake, care au confirmat că s-a dus la concert aseară. Dar acum e acasă. Un agent urmează să-i ia o declaraţie. S-ar putea ca Jake să ne spună unde le putem găsi.

Emilia îşi înghite nodul din gât. „Dă, Doamne, să fi fost la concert", se roagă. Nu-i pasă dacă ea şi Nancy şi-au petrecut noaptea la Jake, atâta timp cât sunt tefere. Mai bine aşa decât varianta cealaltă. Nu-şi poate scoate din minte apelul fals. Cine l-a putut da? Oare respectivul le-a făcut ceva lui Jasmine şi Nancy? îi sună telefonul. Văzând numărul lui Elliot, se grăbeşte să răspundă.

— E aici. Jasmine, o anunţă el în culmea fericirii. Tocmai a intrat pe uşă.

— Slavă Domnului! Cu genunchii înmuiaţi de uşurare, Emilia se uită la chipurile pline de speranţă ale lui Marcie şi Frank. Şi Nancy? întreabă.

Daisy 2005

Era la mijlocul primului semestru de la universitatea din Exeter, studiind istoria, când a făcut cunoştinţă cu Ash.

Daisy stătea la rând la bibliotecă, privindu-şi picioarele încălţate cu preferaţii ei, bocancii Doc Martens, şi încercând să nu se uite la ceilalţi studenţi adunaţi în bisericuţe. Ei nu-i plăcea să se apropie prea mult de oameni. Era mai bine aşa. Îşi proteja inima fragilă. Drept urmare, nu ajunsese nici măcar să se sărute cu un băiat. Dar nu era o problemă. Se bucura să se lase absorbită de viaţa de studentă. Şi avea cu cine să iasă, relaţii de prietenie superficiale.

N-ar fi putut spune precis de ce ieşea Ash în evidenţă în acea zi. Poate faptul că Daisy recunoştea de departe alt suflet vătămat. Ash era o persoană cool, cu părul vopsit în negru, lung într-o parte, ras pe dedesubt în cealaltă, o haină neagră până la glezne şi bocanci negri de motociclist. Stătea la o parte de ceilalţi, frunzărind o carte despre Noul Val al cinematografiei franceze. Fascinată, Daisy simţise dorinţa de a şti mai multe. Ochii li s-au întâlnit şi, pentru prima oară de când se ştia, stomacul a început să i se răscolească, dându-i simultan senzaţia de greaţă şi excitaţie erotică. N-au vorbit însă. Nu atunci. Dar după aceea s-au tot întâlnit întâmplător prin campus, salutându-se cu un zâmbet timid, o înclinare a capului, uneori chiar cu un „Bună!” morocănos.

Ca o ironie a sorţii, au vorbit prima oară tocmai la o petrecere, eveniment pe care în mod obişnuit încerca

să-l evite. Colega ei de cameră o târâse acolo. Ash stătea în colț, sorbind alene dintr-o băutură albastră şi privind în jur cu o expresie neutră. Când a intrat Daisy, ochii li s-au întâlnit şi şi-au susținut privirea o eternitate, până când cineva s-a interpus, rupând vraja. Îngrozită, a văzut cum o fată drăguță cu fustă mini, bluză transparentă şi sutien de dantelă înaintează spre Ash, cu țigara într-o mână şi un pahar de plastic în cealaltă. Daisy nu putea auzi ce-şi spun, dar, spre încântarea ei, Ash s-a descotorosit de fată şi s-a îndreptat spre locul unde stătea ea.

— Urăsc petrecerile. Vrei să plecăm de-aici?

N-a putut decât să dea din cap a încuviințare, cu inima bătându-i ca o tobă, cu muzica celor de la White Stripes încă răsunându-i în urechi.

Au stat de vorbă toată noaptea în camera ei, dezvăluindu-şi tot mai mult din povestea vieții în timp ce dădeau pe gât bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menționat o cădere nervoasă şi o scurtă internare la psihiatrie în timpul adolescenței. Daisy a avut grijă să nu pomenească de crima căreia îi căzuse victimă mama ei. La şcoala primară făcuse greşeala de a le spune unor prietene, iar privirile încărcate de groază şi de milă pe care le schimbaseră au convins-o că e un secret pe care trebuie să-l păstreze pentru sine. Avea impresia că e contaminată cu ghinion şi că ar putea fi molipsitor.

Erau spirite înrudite Daisy şi Ash. Ash şi Daisy. De nedespărțit după acea petrecere.

Mai mult decât orice însă, soarta a fost cea care le-a înlesnit apropierea.

Pentru că dacă n-ar fi făcut-o, Daisy nu l-ar fi găsit niciodată pe Mâzgălitor.

După cum i-a povestit Elliot, Jasmine şi Nancy au intrat în casă dărâmate, spăsite şi pregătite să încaseze ditamai cearta.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeți timpul, le spune Emilia lui Louise şi agentei Bryan în timp ce ies din casa lui Jonas.

Ştie însă că scuzele ei nu par sincere. E prea fericită că fetița ei sa întors acasă. Asta e tot ce o interesează acum. Uşurarea o face euforică. Ar putea să înfrunte orice problemă.

Agenta Bryan spune că se bucură că fetele au fost găsite vii şi nevătămate şi apoi fuge la maşină, dar Louise se opreşte în grădina din față. Soarele îi evidențiază şuvițele roşcate din părul brunet.

— N-a fost nici un deranj, spune. Mă bucur c-am putut fi de ajutor şi mai ales că fetele sunt tefere. Dar să-i explici fiică-tii să nu mai facă aşa ceva, altfel o să aibă de-a face cu mine.

Îi face cu ochiul Emiliei şi o îmbrățişează înainte să urce în micul ei Fiat 500 roşu. Emilia o petrece cu o fluturare a mâinii, apoi se întoarce spre ceilalți, care stau pe un petic însorit de trotuar în fața casei lui

Jonas şi Kristin. Kristin îşi ține de mână soțul cu o atitudine de proprietară.

— Nu-mi vine să cred că au făcut asta, spune ea cutremurată de un fior. E totuşi răcoare, şi niciodată nu pare să aibă haine suficient de călduroase. Ce-o fi fost în mintea lor? Trebuie să-şi fi dat seama c-o să fie prinse.

— Asta vreau să ştiu şi eu, intervine Marcie cu o mină hotărâtă; pare să fi uitat de lacrimi. Putem să mergem la tine? o întreabă pe Emilia.

Emilia nu se poate supăra pe fete, nu încă. E prea uşurată că s-au întors acasă, că n-au fost răpite de hărțuitorul ei.

— Sigur. Elliot le face de mâncare şi stă cu ochii pe ele până ajungem. Se răsuceşte apoi spre Jonas, care stă lângă soția lui. Poate că ar trebui să vii şi tu, să prezentăm un front unit.

Un nor îi umbreşte trăsăturile.

— Elliot n-o să aibă nimic împotrivă?

— Nici vorbă, minte ea, ştiind că lui Elliot n-o să-i placă deloc.

Jonas îşi caută cheia de la maşină în buzunar. Kristin face şi ea un pas înainte, dar el clatină din cap.

— E mai bine să rămâi aici, iubito.

Kristin îşi maschează cu greu iritarea. Emilia ştie că în sinea ei clocoteşte de furie, dar nu vrea să facă o scenă în fața lui Marcie şi Frank.

— Bine, răspunde crispată. E fiica ta. Fă cum ştii tu.

Se răsuceşte şi, în cizmele ei cu toc, intră la loc în casă înainte ca Jonas să-i poată da replica. El ridică o sprânceană către Emilia, dar nu comentează.

Când ajung cu toții acasă la Emilia, le găsesc pe cele două fete ghemuite la masa din bucătărie, strângând în palme căni cu ciocolată caldă.

— Îl duc pe Wilfie în parc, spune Elliot cu tact, trăgându-şi băieţelul deoparte.

În ciuda sentimentelor pe care le nutreşte faţă de Jonas, e politicos şi-i strânge mâna la ieşire, lucru care o bucură pe Emilia.

— Jas o să fie certată? îşi aude fiul întrebând plin de speranţă în timp ce-şi urmează tatăl în hol.

— Slavă Domnului, scânceşte Marcie îmbrăţişându-şi fiica. Am fost atât de îngrijoraţi!

Cu un aer spăsit, Jasmine se repede la părinţii ei.

— Îmi pare rău, îngaimă izbucnind în plâns când se îmbrăţişează toţi trei.

Emilia n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc", se gândeşte în vreme ce inhalează mirosul familiar al fetei amestecat cu un iz pământos, de nespălate.

Jonas e primul care se desprinde.

— Ce-a fost în capul tău? o întreabă ferm, dar blând.

— Chiar aşa, întăreşte Emilia. Ce naiba s-a întâmplat? Ne-am ieşit din minţi de îngrijorare. Unde-aţi fost?

Jasmine îşi şterge nasul cu dosul mâinii şi se smârcâie zgomotos.

— Ne pare aşa de rău! îşi pleacă fruntea, iar părul blond-închis îi cade peste faţă. Voiam tare mult să mergem la concertul ăsta, şi v-am întrebat pe amândoi anul trecut şi-aţi zis nu. Şi pe urmă...

Se uită agitată la prietena ei. Nancy, o fată slăbuţă, cu gura ca un boboc de trandafir, un păr castaniu buclat

şi ochi mari albaştri, tremură de-a binelea. Sunt aşa de tinere, se gândeşte Emilia. Sunt la vârsta aceea intermediară, nici copii, dar nici adulți.

— Hai să ne aşezăm, le spune conducându-le spre zona de sufragerie. Luați-vă ciocolata, fetelor. Păreți înghețate.

Jasmine ia loc solemn între Jonas şi Emilia pe o canapea, iar Nancy şi părinții ei oferă o imagine în oglindă pe cealaltă.

— Unde ați dormit? întreabă Emilia frecându-şi fiica pe spate, de parcă nu i-ar veni să creadă că e cu adevărat acolo.

Poartă un hanorac şi blugi, pe care trebuie să le fi luat cu ea la şcoală cu o zi înainte.

— Am stat la Meghan. Nu c-am fi dormit prea mult. Era aşa de frig pe podea!

Emilia n-a auzit niciodată de Meghan, dar nu vrea să abordeze subiectul acum. Se uită la chipul fetei. Stă cu privirea în pământ. N-ar fi crezut niciodată că Jasmine o s-o mintă în halul ăsta. Nu e genul care să se ascundă. Emilia a fost mereu convinsă că au o relație foarte deschisă. Ea însăşi avea multe secrete față de părinții ei, desigur, dar asta se întâmpla din cauza răcelii lor emoționale. S-a străduit din răsputeri să fie apropiată de fiica ei. S-o facă să se simtă iubită, nu judecată permanent, să-i dea de înțeles că poate să-i spună orice.

— Cum ați făcut rost de bilete? întreabă Marcie, a cărei față rotundă e brăzdată de îngrijorare.

— Jake ni le-a dat. A zis că le-a primit prin poştă, cu instrucțiuni stricte să ni le dea mie şi lui Jas, răspunde

Nancy încet, bătând cu degetele pe marginea cănii; are o dungă de murdărie pe obraz.

Emiliei i se întoarce stomacul pe dos.

— *Poftim?* Cine i le-a dat?

Sună cunoscut. *Prea* cunoscut. Camera se înclină, şi trebuie să se agate de braţul canapelei ca să-şi păstreze echilibrul.

— Nu ştie, spune Nancy, cu privirea ţintită asupra cănii. A zis că cineva i le-a trimis prin poştă, însoţite de o scrisoare anonimă. Şi că expeditorul scria că trebuie să ni le dea nouă.

E incredibil. Bilete de concert trimise anonim prietenului unor adolescente. Adolescente care apoi dispar. E direct din cartea ei. Numai că nu e vorba de una deja publicată. E din cea mai recentă. *Ultimul ei capitol.* Care n-o să apară decât spre sfârşitul anului.

O carte pe care n-a trimis-o decât unui cerc foarte restrâns de persoane.

Jonas îşi face de lucru în bucătărie după plecarea celorlalţi. Elliot e încă în parc cu Wilfie, iar Jasmine face baie. Emilia i-a adus o cafea fostului ei soţ şi acum stau alături la masă. El se uită împrejur, la luminatoare şi la dulapurile vopsite în albastru, la

insula mare din mijloc şi la parchetul deschis la culoare.

— Uau! E uluitor, Em. Ai făcut o treabă clasa-ntâi. Arată mult mai bine decât casa noastră când ne-am căsătorit.

Zâmbeşte ca să-i arate că a fost o glumă. E prima oară când vede bucătăria după renovare. De obicei rămâne în hol când vine s-o ia pe Jasmine.

— Eşti bine? o întreabă, cu fruntea încreţită de nelinişte. Abia dacă ai scos o vorbă de când au plecat Nancy şi părinţii ei. Vrei să plec şi eu? Poţi să-mi spui.

În vocea lui e o notă de tachinare.

— Cred că sunt doar şocată, spune Emilia. Îi aruncă o privire pe furiş în timp ce soarbe din cafea. În trecut a rănit-o, e drept, dar ar fi capabil să urzească un plan atât de nebunesc, de malefic? Nu şi-o poate imagina. Mai ales că e vorba de fiica lui. Pe de altă parte, nu-şi poate imagina că vreunul dintre cunoscuţii ei ar fi în stare de aşa ceva. Hotărăşte să-l descoasă, încercând să păstreze un ton lejer: Ai avut... hm... ocazia să-mi citeşti ultima carte?

— Numai începutul. E bună. Destul de sinistră, cu toată faza aia cu călugăriţa.

— Deci n-ai ajuns la partea cu cele două fete care dispar după un concert. Sunt ademenite acolo printr-o scrisoare. Exact cum s-a întâmplat cu Jas...

Ochii lui se măresc de groază.

— Nu!

— Trebuie să-ţi spun ceva. Cafeaua îi roade stomacul, şi-şi aduce aminte că n-a mâncat nimic de la micul-dejun; cu toate astea, are o senzaţie de greaţă. Am

sperat că se termină, dar dimpotrivă, observ o escaladare. Chestia asta se desfăşoară de prea mult timp... Doamne, Jonas! Cineva se joacă fără milă cu creierul meu.

Îi descrie tot ce s-a întâmplat până acum: amenințarea cu bombă, florile, trolul, coroana, luminatoarele care se deschideau singure, bărbatul care le-a urmărit pe ea şi pe Louise. Persoana care pândea noaptea trecută în apropierea casei. Când termină, Jonas se holbează la ea cu gura căscată.

— Cum erau evenimente care s-au petrecut în cărțile deja apărute, m-am gândit c-ar putea fi oricine. Dar acum, din moment ce faza asta e scoasă din manuscrisul nepublicat, îmi dau seama că trebuie să fie un cunoscut.

— Sper că nu crezi c-aş face aşa ceva, spune el repede, în defensivă.

— Bineînțeles că nu.

— Cui i-ai trimis manuscrisul?

Cade pe gânduri. La început nu sunt niciodată foarte mulți destinatari.

— Am un mic cerc de cititori, printre care prietena mea Louise...

— Detectiva de azi-dimineață?

— Da. Şi Ottilie. Elliot, evident, tu, tatăl lui Elliot, Trevor. Părinții mei... cel puțin în cazul ăsta, după ce m-a dojenit mama la lansare.

— În regulă. Şi mai cine? Eu i-am dat manuscrisul lui Kristin. Sper că nu te deranjează.

— Nu. Oricum, eram sigură c-o s-o faci. Şi Jasmine vrea să-l citească.

— Şi apelul fals? La dracu'! spune el expirând încet.

— Apelul fals nu e în carte, dar restul este. Trebuie să văd scrisoarea pe care a primit-o Jake. În mod evident, e trimisă de aceeaşi persoană care m-a sunat.

— Nu-mi vine să cred că cineva ţi-a dat telefon pretinzând că e de la spital. E sinistru. Ridicându-se, Jonas adaugă: Trebuie să mă duc acasă, altfel o să încasez o papară de la Kristin. Eşti bine? Pot să mai stau dacă vrei, până se întoarce Elliot.

— Probabil că n-ar fi o idee prea bună.

El rânjeşte şi-şi vâră mâinile în buzunarele blugilor. Cu părul blond şi pantofii de sport Adidas, e leit studentul pe care l-a cunoscut Emilia cu atâţia ani în urmă.

— N-o să-l fac niciodată să mă simpatizeze, aşa-i?

Ea râde.

— Ai încercat vreodată? Oricum nu contează, îi spune pe când îl conduce la uşă. Nu e ca şi cum am începe să ieşim în patru.

— E adevărat.

Emilia deschide uşa dinspre verandă.

— La tine cum merge? N-ai... ei, ştii tu...

El clatină din cap.

— Nu. N-am făcut nimic. Sunt cuminte, promit. M-am ţinut departe de Connie.

Deci aşa o cheamă.

— Mă bucur. Şi divorţul costă mult, după cum ştii.

— Da, am aflat pe pielea mea. Râzând, Jonas se apleacă s-o sărute pe obraz. Pup-o pe Jas din partea mea şi spune-i că e pedepsită.

— Ah, clar că-i pedepsită!

Îl urmăreşte mergând pe alee spre maşina lui, parcată după a ei. Apoi rămâne pe verandă, lângă bicicleta urâtă a lui Elliot, şi-l sună pe agentul Haddock.

O oră mai târziu, Jasmine stă pe canapea, albă la faţă şi mirosind a gelul de duş White Company al Emiliei. Poartă blugi curaţi cu talie înaltă şi un hanorac roşu. Pare doar o copiliţă fără obişnuitele farduri de pleoape, iar părul îi atârnă în şuviţe ude peste umeri. Şi-a încrucişat picioarele desculţe şi-şi piguleşte unghiile, evitând să-şi privească mama, care se pregăteşte să-i ţină o predică.

— Mă bucur că eşti teafără, dar tot sunt şocată că m-ai minţit.

— Îmi pare sincer rău, bâiguie Jasmine cu ochii licărind de lacrimi. Nu voiam decât să facem şi noi parte din gaşcă.

— Înţeleg, să ştii, spune Emilia cu blândeţe. Dar asta nu înseamnă să ne minţi pe mine sau pe tatăl tău. Dacă ne-ai fi explicat, am fi găsit o soluţie...

— Cum ar fi? Nu m-aţi fi lăsat să merg!

— Poate că am fi mers cu tine. Am fi stat pe-aproape, ca să fim siguri că nu păţeşti nimic.

— N-ai zis nimic de genul ăsta când te-am întrebat.

Emilia îşi reprimă sentimentul de vinovăţie.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te refuz fără să-ţi ascult argumentele. Însă data viitoare te rog să-mi explici ce simţi, iar tatăl tău şi cu mine o să facem tot ce ne stă în puteri ca să te ajutăm. Dar nu ne mai minţi.

— Îmi pare rău, murmură Jasmine muşcându-şi cojiţa unghiei.

— Şi biletele? insistă Emilia. Jake chiar le-a primit prin poştă? De la un expeditor anonim?

Fata încuviinţează din cap.

— Jake şi prietenii lui nu şi-au dat seama că nu ştiţi unde suntem...

Glasul i se stinge.

— Trebuie să văd biletul acela. Poţi să i-l ceri lui Jake?

— Da. Jasmine trage de mâneca hanoracului şi-şi priveşte lung mama câteva secunde. Ştiu că se petrece ceva ciudat şi că tu şi Elliot nu vreţi să-mi spuneţi.

— Nu-i nimic, serios, spune Emilia ridicându-se. Încruntată, Jasmine sare de pe canapea.

— Mereu îmi ceri să fiu sinceră cu tine, dar tu nu eşti deloc sinceră cu mine!

Emilia oftează.

— Bine, dar nu vreau să te îngrijorezi inutil. În acelaşi timp, te rog să fii prudentă – şi, mai important, să-mi spui numai adevărul de acum înainte. Trebuie să-mi promiţi. Şi să nu-i zici nimic lui Wilfie. N-ai face decât să-l sperii.

— Promit, spune Jasmine cu glas subţire.

Se aşază la loc, iar Emilia îi povesteşte totul de-a fir a păr.

Emilia goleşte maşina de spălat vase, încercând să-şi ocupe timpul, când Elliot şi Wilfie se întorc din parc, ciufuliţi şi trandafirii în obraji.

— Am apărat şutul lui tati, strigă entuziasmat puştiul ţinând în mână o minge de fotbal murdară.

Elliot zâmbeşte larg.

— Da, te-ai descurcat nemaipomenit, amice.

Wilfie lansează un pumn în aer şi fuge afară din încăpere cu mingea sub braţ. Elliot râde.

— Doamne, sunt rupt! Ştiai că odorul nostru de opt ani e mult mai rapid şi mai bun la fotbal ca mine?

Emilia încearcă să-i zâmbească la rândul ei, dar nu poate. Îi vine să plângă.

— Ce s-a întâmplat? Elliot se apropie şi o ia în braţe. Miroase a aer curat, iar mâinile îi sunt reci când îi fereşte părul de pe faţă. Jas e acasă, vie şi nevătămată. N-a păţit nimic.

— Ştiu, şi nu-ţi poţi închipui cât de uşurată sunt. Doar că...

— Ce? o încurajează el cu căldură.

Emilia îi povesteşte despre scrisoarea şi biletele pe care le-a primit Jake.

— Toate astea sunt lucruri care se întâmplă în cartea mea.

El se încruntă.

— Care carte? Nu ţin minte să fi citit aşa ceva.

Ea se trage în spate, îngăduindu-i să-i vadă chipul.

— Asta-i problema. E din cartea cea nouă. Cea care nici măcar na apărut.

Expresia lui se schimbă.

— Poftim?

— Te-ai apucat s-o citeşti?

— Nu. Am avut de predat o lucrare. Voiam s-o încep în seara asta.

— I-am spus adevărul lui Jas, izbucneşte Emilia. Vreau să fie sinceră cu noi şi am simţit că-i datorăm acelaşi lucru. Mă îngrijorează faptul că e în pericol.

Vrea ca Elliot s-o liniştească, aşa cum face de fiecare dată. Soţul ei care vede mereu jumătatea plină a paharului. Însă el n-o face. Buzele lui sunt strânse într-o linie orizontală, şi Emilia observă că nu s-a bărbierit azi-dimineaţă.

Trebuie să-i spună ce se întâmplă în roman.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi dezvălui intriga, dar în *Ultimul ei capitol* nepoata Mirandei e răpită şi trece prin chinurile iadului până când e salvată, chiar la sfârşitul cărţii. Drept urmare, Miranda îl identifică în fine pe ucigaşul în serie, dar el o ucide înainte să fie prins de partenerul inspectoarei.

Fără o vorbă, Elliot continuă s-o privească lung, cu îngrijorarea întipărită pe faţă. Emilia se întoarce să se ocupe iar de maşina de spălat vase.

— Am hotărât să stau de vorbă cu jurnalista aceea, Gina Osbourne.

— De ce?

— Pentru că ar putea fi o cale de a-l opri pe cel care face toate lucrurile astea.

— Sau, răspunde mohorât Elliot, ai putea să-i oferi exact ce-şi doreşte.

Martin Butterworth e un zdrahon cu ochii şi părul de culoarea zoaielor şi cu o paloare nesănătoasă cauzată

de anii petrecuți la închisoare. Saunders are un metru optzeci, dar individul ăsta e mai înalt cu cel puțin şapte centimetri decât el. Capul i se atinge de pragul de sus al uşii, iar umerii lui lăți ocupă tot cadrul. Nu mă sperii uşor, dar mă simt dintr-odată bucuroasă că l-am luat pe Saunders cu mine. Dacă ăsta e omul nostru, îmi dau seama cât de înspăimântător trebuie să fi fost pentru victime să înfrunte o asemenea bestie.

— Mdea?

Ne priveşte stăruitor, mutându-şi ochii de la Saunders la mine şi înapoi.

Îi arăt legitimația şi fac prezentările.

— Putem discuta un minut?

Se încruntă şi face un pas înapoi în holul ca o peşteră.

— Uite ce-i, taman ce-am ieşit de la pârnaie, acum câteva săptămâni. Am stat departe de necazuri. Sunt eliberat condiționat.

— Nu stăm mult. Vrem să vă punem doar câteva întrebări, şi cu siguranță e mai bine s-o facem aici decât la secție.

Se uită la noi în tăcere, sperând în mod evident să ne descumpănească, dar am mai văzut din ăştia ca el. E un golan agresiv. Dar un ucigaş? Rămâne de văzut.

Martin se întoarce şi traversează holul. O luăm ca pe o invitație şi-l urmăm într-o cameră de zi mică. E mobilată auster, cu o canapea de piele sfâşiată pe alocuri şi cu un fotoliu. El se trânteşte în fotoliu, lăsându-ne canapeaua. Decorul seamănă foarte tare cu cel din apartamentul surorii lui, Lorraine, la câteva străzi distanță. Nu ne oferă ceai sau cafea, nu c-aş accepta. Covorul de sub picioarele mele e lipicios.

Îşi aprinde o ţigară fără să ne întrebe dacă ne deranjează sau dacă vrem şi noi una. Constat dezamăgită că sunt din cele normale. Nu fumează ţigări mentolate.

— Deci ce poftiţi?

Se lasă pe spătar şi scoate un norişor de fum.

— Fumaţi şi alt gen de ţigări? îl întreb.

O scoate din gură şi se uită la ea.

— Cum adică? Altă marcă?

— Din cele mentolate? sugerează Saunders.

Individul clatină din cap.

— Nu. Taică-meu fuma din alea, dar e mort de mult.

Mă întreb dacă nu cumva minte. Lorraine a vorbit clar despre tatăl şi fratele ei. N-avem destule probe ca să continuăm pe linia asta.

— Înţelegem că sora dumneavoastră, Lorraine, locuieşte pe Hanham Street. Aşa este?

Confirmă printr-o înclinare a capului.

— Aţi vizitat-o de când aţi ieşit din închisoare?

Se încruntă.

— Da, numai o dată.

— Şi când a fost asta?

Se apleacă în faţă, cu ochii mijiţi. Ţigara îi arde în mână, scrumul cade pe covorul maro.

— Păi, nu ştiu, îndată ce-am ieşit. Acum vreo trei săptămâni. Dar a mers prost. E o javră care nu ştie decât să critice.

Trec cu vederea comentariul.

— Şi aţi întâlnit-o pe vecina ei de deasupra, Trisha Banks?

Trage din ţigară şi mai scutură nişte scrum pe covor.

— Nu, nu pot spune că am întâlnit-o.

Mă întorc spre Saunders, care îl priveşte în tăcere, dar ştiu că mintea îi lucrează la turaţie maximă. În clipa următoare face apel la cel mai vechi truc din manual. Dregându-şi glasul, îi cere voie lui Martin să meargă la toaletă.

Gazda are un aer bănuitor.

— E la etaj.

Când Saunders iese din încăpere, întreb:

— Locuieşti singur aici, Martin?

— Nu. Cu un amic.

— Îmi poţi spune cum îl cheamă?

— Shane Long. Dar acum e plecat. La muncă.

Notez.

— Şi tu lucrezi în momentul de faţă?

— Ca fost puşcăriaş, e cam greu să-ţi găseşti o slujbă, spune aplecându-se şi stingându-şi ţigara pe un ziar vechi.

— Există organizaţii care ajută...

— Ştiu toate chestiile astea, mă întrerupe el cu răceală. Unde-i poliţaiul ălălalt? Stă cam de mult la budă.

Se ridică, aproape umplând camera mică. Îmi stăpânesc nervii şi rămân aşezată.

— Sunt sigură că se întoarce într-un minut.

— Am treabă. Nu mai am nimic de zis.

Mă ridic şi eu.

— Ştii că o femeie a fost ucisă luni în garsoniera de deasupra celei ocupate de sora ta?

Faţa i se crispează, fălcile i se strâng.

— Nu, nu ştiam. N-am mai vorbit cu soră-mea de când m-am văzut cu ea. Dar ştiți că am ajuns la puşcărie pentru jaf armat, da? Nu pentru crimă.

Îşi încrucişează brațele la pieptul masiv şi ridică bărbia. Ochii lui de culoarea nămolului se îngustează, provocându-mă.

— Ştiu. Dar pot să te întreb unde erai luni?

— Am fost aici. Toată ziua. Şi toată noaptea.

— Poate cineva să confirme? Shane era acasă?

— Shane a fost la muncă pe timpul zilei, iar noaptea şi-a petrecut-o la gagică-sa.

Deci n-are alibi. Avem nevoie de mult mai mult decât atât, desigur. ADN-ul lui e deja în sistem, de când cu condamnarea pentru jaf armat.

— Mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat, spun, şi el pare surprins, de parcă s-ar fi aşteptat să-l arestez pe loc.

Îl aud pe Saunders tropăind pe scări şi îndreptându-se spre hol. Mi se zbârleşte părul pe ceafă la gândul că Martin e în spatele meu. Are ceva lugubru, nelinişti tor.

— Da' nu te-ai grăbit deloc, frate, mormăie Martin când Saunders ni se alătură.

— Scuze, răspunde colegul meu. Am mâncat un kebab dubios aseară.

Încerc să nu zâmbesc când Martin ne mână spre uşă şi o închide în spatele nostru fără o vorbă de rămas-bun.

— Ei bine? zic în timp ce mergem spre Audiul meu.

— Mi-am vârât nasul pe ici, pe colo. În dormitor arăta destul de bine, pe când celălalt era în dezordine. Nu ştiu dacă e al lui Martin, dar în colț era un birou, şi pe blat... Se uită peste umăr ca şi când Martin ar putea să ne

urmărească, apoi îşi scoate mobilul din buzunar. Am făcut o poză. Uitaţi-vă aici...

Ne-am oprit lângă maşină. E prea frig ca să stai pe trotuar. Vântul de februarie îmi biciuieşte părul şi haina. Abia când intrăm în Audi îi iau telefonul din mână.

Fotografia înfăţişează un birou în neorânduială, dar printre toate obiectele se vede un briceag... şi poza unei femei cu ochii zgâriaţi până la dispariţie.

Elliot i-a cumpărat Emiliei o alarmă personală de la o companie recomandată de Trevor şi i-a spus să o poarte tot timpul asupra ei.

— S-o ai permanent la îndemână, a insistat ieri, când i-a adus-o, făcând-o să se înfioare.

Se gândeşte cât de gravă trebuie să fie situaţia dacă până şi Elliot admite că există motive de îngrijorare. Acum simte greutatea alarmei trăgându-i în jos tivul gecii de blugi în timp ce intră în cafeneaua din Kensington unde şi-a dat întâlnire cu Gina Osbourne. E prima zi de marţi după apelul fals, o zi splendidă de la sfârşitul primăverii, cu un cer atât de senin, încât arată ca o placă de sticlă de culoarea florilor de nu-mă-uita. Săptămâna viitoare e prognozat un val de căldură, conform Institutului de Meteorologie.

Inspiră adânc, delectându-se cu parfumul zambilelor recent înflorite, pe când înaintează pe o stradă rezidențială cu case din anii 30 ai secolului trecut, unde şi-a parcat maşina. Se bucură că a ieşit din casă. Elliot e cu nervii pe moaţe de sâmbătă încoace. Refuză să meargă la birou, insistând să lucreze de acasă. De fiecare dată când Emilia iese, vrea să ştie unde se duce şi cu cine se vede. E ca şi cum ar avea un soţ posesiv, şi Elliot nu a fost niciodată aşa. În mod normal este iritabil sau stresat doar când îl aşteaptă o situaţie anxiogenă: călătoriile cu avionul, susţinerea de prezentări sau deplasările prea lungi departe de casă. Emilia ştie că toate incidentele îl afectează în aceeaşi măsură ca pe ea, pentru că vrea s-o protejeze. Să-i protejeze pe toţi.

A vrut să se ducă direct acasă la Jake Radley după ce a aflat de scrisoare, să-i ceară să i-o arate, să i-o smulgă din mână şi s-o studieze în căutarea unor indicii despre expeditor, despre identitatea celui care încearcă să-i distrugă viaţa pentru care e atât de recunoscătoare, dar Jasmine a rugat-o să se abţină, sugerându-i că ar fi preferabil să-l sune şi să-i explice situaţia.

— Nu vreau să creadă că a făcut ceva greşit, i-a zis pe un ton mult mai matur decât vârsta ei, dându-i posibilitatea s-o întrezărească pe tânăra în care se transformă. O să-l rog să aducă scrisoarea la şcoală.

Aseară, când a ajuns acasă, Jasmine i-a spus mamei sale că Jake a aruncat scrisoarea.

Ieri a sunat-o pe Lara, redactoarea care-i ţine locul lui Hannah în perioada concediului de maternitate, şi i-a

povestit ce s-a întâmplat peste weekend, subliniind că acelaşi episod apărea în manuscrisul nepublicat.

— Poți să-mi dai numele tuturor celor care l-au citit până acum? E foarte important.

Lara a părut şocată, dar a fost de acord să întocmească o listă. Agentul literar a acceptat la rândul lui.

Când a primit ambele liste a constatat mulțumită că nu conțineau multe nume. Doar Hannah şi Lara de la editură, plus Drummond de la agenție.

— Aşteptam să treacă de corectura de literă ca să-l trimit editorilor străini, i-a explicat el.

De atunci a luat legătura cu toți prietenii şi toate rudele cărora le-a trimis manuscrisul, întrebându-i dacă l-au trimis altcuiva. Louise n-a răspuns, aşa că i-a lăsat un mesaj pe telefon. Elliot a vorbit cu tatăl lui, care l-a asigurat că n-a transmis nimănui manuscrisul. Ottilie, Kristin, Jonas şi părinții ei au spus acelaşi lucru. S-a răsucit pe toate părțile în timpul nopții, trecând în revistă fiecare posibilitate şi ajungând mereu în acelaşi loc. Trebuie să fie o persoană pe care o cunoaşte.

Aproape a ajuns la cafenea, când vede o siluetă familiară ieşind dintr-o clădire victoriană cu trei etaje. Tunsoare scurtă, băiețească, o bluză cu animale – oi, poate – în partea din față, blugi comozi întorşi la glezne. Femeia are capul plecat şi iese grăbită din grădina din față, cu un rucsac în spinare. Aproape că se izbeşte de Emilia când dă buzna pe poartă.

— Lou?

Îmbujorată, Louise îşi înalță capul şi-şi fereşte bretonul de pe față. Are pungi negre sub ochi.

— A, bună. Dar ce... ce faci aici?

— Mă văd cu cineva la Hodges, spune Emilia arătând în direcția cafenelei de la capătul şirului de magazine. Cum de eşti aici?

— Păi... Louise se întoarce spre clădire, apoi spre prietena ei. Păi, de fapt aici locuiesc. În apartamentul de la demisol.

Emilia e uluită.

— Dar când te-ai mutat?

N-a fost niciodată în apartamentul lui Louise din Richmond, deşi ştia că e la numai câteva străzi de casa ei. Când Wilfie merge să se joace cu Toby, se duc întotdeauna acasă la Frances, în Teddington.

— De curând. Îmi plăcea foarte mult în Richmond, dar, ştii tu... chiria a crescut, aşa că am hotărât să mă mut, îi răspunde Louise stingheră.

— Ei, păi, e grozav.

— Oricum, trebuie să plec. Am întârziat deja.

— Da, şi eu. Mă văd cu o jurnalistă.

Ochii lui Louise se măresc.

— Serios?

— Da. Emilia o pune la curent cu scrisoarea anonimă şi biletele la concert primite de Jake, apoi spune: Te-am sunat să-ți povestesc şi să te întreb dacă ai dat manuscrisul altcuiva, dar n-ai răspuns.

Louise se plesneşte cu mâna peste frunte. E palidă. Emilia suspectează că munceşte prea mult.

— Scuze, am vrut să te sun. Au fost câteva zile de coşmar. Cred că e o idee bună să vorbeşti cu presa.

Putem spera că făptaşul o să se dea în vileag. Ar trebui să dai interviuri şi la radio. Cu cât ştiu mai mulți despre asta, cu atât mai bine.

— Asta încep şi eu să cred. Poliția a reuşit să localizeze apelul fals?

Louise clatină din cap.

— Nu, îmi pare rău, şi numărul era fals. Nu e la fel de uşor cum pare la televizor.

Emilia îşi vâră mâinile în buzunare, atingând alarma cu degetul. O scoate ca să i-o arate prietenei sale.

— Elliot mi-a dat-o. Mai are puțin şi o ia razna. Trebuie să fie un om pe care-l cunosc, Lou.

— La naiba... Nu ştiu ce să zic. E oribil.

— N-ai arătat cartea nimănui?

— Nu. Sigur că nu. N-aş face aşa ceva fără permisiunea ta. Louise zăboveşte cu mâna pe poartă, de parcă n-ar vrea s-o lase pe Emilia acolo. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec, am întârziat la serviciu. Dar trebuie să vorbim pe îndelete despre toată povestea asta. Te sun, bine?

Emilia aruncă o privire la ținuta ei, alcătuită din jeanşi şi bluza veselă. Pare cam neprotocolară pentru mersul la muncă.

— Sigur. Cum nici una nu se mişcă, până la urmă îşi descarcă sufletul: Ca să fiu sinceră, mi-e tare frică. Încerc să par curajoasă de dragul lui Elliot, dar cartea, intriga... toată chestia cu ucigaşul în serie care scrijeleşte călugărițe e absolut sinistră.

— Ştiu.

— Am scris că o omoară pe Miranda la sfârşit. Cum ar fi dacă...

— Încetează. Em, nu poți să gândeşti aşa. Doamne... Louise se întinde s-o ia de mână. Îmi pare aşa de rău că treci prin asta! Sincer.

— Nu e vina ta.

— Ştiu, dar... O întrerupe soneria telefonului, pe care se grăbeşte să-l scoată din buzunarul de la spate. La dracu'! E şeful. Scuze, chiar trebuie să plec. Strângând-o în braţe, adaugă: Promit că te sun mai târziu.

Emilia o priveşte cu inima grea cum aleargă pe stradă până la micul ei Fiat, ţinând telefonul la ureche.

Gina Osbourne o aşteaptă la o masă din colţ, bătând nerăbdătoare din picior în timp ce se uită pe telefon. Ridică privirea când Emilia intră pe uşă.

— Scuze, spune aceasta trăgându-şi un scaun. M-am întâlnit întâmplător cu o prietenă.

— Nici o problemă. Gina are pixul pregătit şi o ceaşcă de cafea pe jumătate băută în faţă, cu o urmă de ruj roz pe margine. Ce vă comand?

— Un *latte* cu caramel ar fi nemaipomenit. Mulţumesc.

Gina se ridică să dea comanda la tejghea, iar Emilia îşi scoate geaca. Alarma i se loveşte cu zgomot de scaun. S-a săturat deja de porcăria aia.

Jurnalista îi pune cafeaua în faţă, apoi se aşază la loc.

— Vă rog să-mi povestiţi totul. De la început, spune, apăsând pe butonul pixului şi făcând să apară un carnet ca prin farmec.

Emilia trage aer în piept şi începe: crinii, ameninţarea cu bombă, individul care le-a urmărit noaptea pe ea şi pe Louise, pescăruşul, trolul, coroana, luminatoarele deschise şi pătrunderea în sistemul Alexei. Decide să nu pomenească de Jasmine, de biletele misterioase la

concert şi de apelul fals. Preferă să-şi țină fiica departe de ochii presei. Când termină, Gina se reazemă de spătar, cu gura căscată.

— Uau! Sunt o mulțime de chestii. Şi toate s-au întâmplat în cărțile dumneavoastră?

— Toate, cu excepția primului buchet. Crinii. Nu țin minte ca eroina mea, inspectoarea Miranda Moody, să fi primit aşa ceva. Dar ar fi putut. Restul sunt în cea mai mare parte din primele patru volume ale seriei.

Gina îşi apasă pixul de obraz.

— Îmi puteți spune cum se va intitula noua dumneavoastră carte? O să avem un paragraf şi despre ea.

— *Ultimul ei capitol.*

— Şi care e subiectul?

— Un ucigaş în serie care îşi tatuează victimele de sex feminin. Îi dă câteva informații despre intrigă, fără să dezvăluie detalii importante. Tema e, cumva, răzbunarea, spune în încheiere.

— Sună macabru.

— Sper, râde Emilia.

Gina o studiază câteva clipe, apoi spune:

— Chiar că aveți o minte diabolică. Există vreun element autobiografic?

Descumpănită, Emilia soarbe din *latte* înainte să răspundă.

— Nu, nu chiar. Simțind cum fierbințeala îi urcă pe ceafă, continuă: Eroina mea, Miranda, e foarte diferită de mine. Mai în vârstă, mai puternică. Spune ce gândeşte.

E uşurată când Gina nu mai insistă, apucându-se să noteze în carnet.

Pe drum spre casă, primeşte un apel de la Jasmine.

— Mami, am zbârcit-o. Nu-mi găsesc echipamentul de sport. Credeam că e în dulapul de la şcoală, dar am impresia că l-am lăsat la tata.

Jasmine are educație fizică numai o dată la două săptămâni.

— Ai nevoie de el azi?

— Nu, mâine. Poți tu să treci să-l iei?

— Tatăl tău e la serviciu.

— Kristin ar trebui să fie acasă. Te rog. O să mă rețină la şcoală în pauza de masă dacă-l uit.

Anxietatea din vocea fiicei sale este clar perceptibilă.

— Bine. Trec pe-acolo să văd dacă e Kristin acasă.

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte e s-o vadă pe Kristin, dar nu vrea ca Jasmine să se streseze, ținând cont de împrejurări.

— Mersi, mami, spune fata, părând uşurată. Trebuie să fug. Pa.

Mini-ul lui Kristin e parcat în fața casei, iar Emilia opreşte în spatele lui. Speră că soția lui Jonas va reuşi să găsească repede echipamentul de sport, ca să poată pleca mai departe. E linişte pe stradă, se aude doar uguitul unui porumbel în depărtare. Străbate aleea bine cunoscută şi bate la uşă.

Kristin deschide aproape imediat. Arată la fel de şic ca de obicei, în nişte blugi atât de strâmți încât par o a doua piele şi un tricou roz-pal cu anchior adânc. Părul ei negru este strâns într-o coadă de cal înaltă. Îşi îngustează ochii albaştri când vede cine e la uşă.

— Scuze că dau buzna aşa, spune Emilia, apoi îi explică problema echipamentului de sport al lui Jasmine.

— Intră cât mă duc să-l caut.

Emilia o urmează prin hol până în bucătărie. Pe masă e o cutie de plastic transparentă cu materiale de pictură, iar un cutter tronează pe o bucată mare de carton. Kristin observă probabil că Emilia se uită într-acolo, pentru că se grăbeşte să le strângă.

— Tocmai ce... făceam o felicitare pentru ziua unei prietene.

Emilia zâmbeşte politicos.

— Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Ah, bine. Aşteaptă doar un minut. Să verific dacă n-am pus echipamentul la spălat. Se apleacă să scotocească într-un coş de plastic plin cu haine, apoi spune: Nu-i aici. Mă uit în camera ei.

Când iese. Emilia se aşază la masă. Mută cutterul la o parte, întrebându-se dacă actuala soție a lui Jonas a citit deja *Ultimul ei capitol.* Îşi aminteşte de ce i-a zis Louise, că la lansare Kristin i-a pus tot felul de întrebări despre Jonas. Întâi Ottilie, acum Louise. Ce-o fi în mintea lui Kristin? Nu se cuvenea s-o descoasă pe Louise, în condițiile în care nu se cunoşteau. Oare Kristin chiar bănuieşte că ea şi Jonas au o relație?

Apoi ochii i se îndreaptă spre cutia de plastic, şi inima îi îngheață.

Lipită de margine, cu părul galben fals întins ca untul, vede chipul familiar al unei păpuşi trol.

Daisy 2005

Daisy crezuse întotdeauna în soartă, în faptul că oamenii intră şi ies din viața ta cu un motiv anume. Iar de Crăciunul acela a devenit limpede de ce trebuise să ajungă la aceeaşi universitate ca Ash.

Paradoxal, după ce încetase să-l mai caute pe Mâzgălitor, când... nu se poate spune că-l uitase, asta nu avea să se întâmple niciodată, însă fusese distrasă de relația cu Ash, el a apărut în fața ei ca un miraj, ca un dar.

— O să-mi fie dor de tine, i-a zis Ash în acea zi hotărâtoare, pe când pierdeau vremea la asociația studențească. Dar rămâne valabil că vii în vizită după Crăciun? Nu-i departe de aici. Stai la mine, şi după aceea părinții mei ne aduc împreună pentru începutul semestrului, da?

— Absolut.

Era nerăbdătoare să petreacă mai mult timp cu Ash. Aveau atâtea în comun: muzică, filme, artă. Daisy nu-şi încăpea în piele de fericire când erau împreună.

— Părinții mei o să te adore, Daise.

— Cred că şi tatei o să-i placă mult de tine. Sper că data viitoare o să poți veni să-l cunoşti.

Atunci Ash a tras-o mai aproape, cuprinzându-i umerii cu brațul îmbrăcat în piele.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Auzind sunetul unei maşini care frâna în faţă, s-a dus la fereastra dinspre parcare. La naiba! Au ajuns mai devreme! Vrei să-i cunoşti acum? Ştiu că o să-i vezi când vii la noi, dar...

— Sigur, a spus ea ridicându-se de pe canapeaua ponosită.

Şi-a luat haina, Ash şi-a înşfăcat geanta mare de voiaj şi au ieşit afară, unde un bărbat de vârstă mijlocie şi o femeie mai tânără coborau dintr-un Jaguar superb de epocă, la fel ca acela condus de inspectorul Morse.

Femeia era o blondă drăguţă cu pometi înalţi şi ochi strălucitori. Părea mult mai tânără decât tatăl lui Ash, care avea părul deschis la culoare, umeri lăţi şi obraji roşii, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să umble pe dealuri cu un labrador şi o puşcă de vânătoare. Zâmbitori, s-au prezentat drept Donald şi Stef, i-au strâns mâna şi au asigurat-o că auziseră o mulţime de lucruri despre ea de la Ash. În tot acest timp, senzaţia de recunoaştere i se învârtea prin minte. Unde-l mai văzuse pe bărbatul acela?

Continuau să vorbească şi să gesticuleze când Donald a pus geanta lui Ash în portbagaj sub privirea lui Stef, care stătea lângă uşa pasagerului. Era frig, şi Stef îşi înfăşurase fularul strâns în jurul gâtului, până sub nas.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Daisy, i-a zis cu căldură Stef, care părea să fi fost foarte tânără când venise pe lume Ash. Abia aştept să vii la noi.

— Da, a întărit Donald cu un zâmbet larg, scuturându-i viguros mâna. Sper că o să ai un Crăciun minunat.

Era înconjurată de o atmosferă suprarealistă în timp ce încerca să prindă amintirile care dispăreau ca un nor de fum în aerul rece.

Ash a îmbrățișat-o scurt, aproape nonşalant, şi a urcat pe locul din spate.

În acel moment, pe când Daisy îl privea pe Donald îndreptându-se spre locul şoferului, cu un mers înclinat uşor spre stânga, a lovit-o o amintire atât de vie, încât a luat-o ameţeala.

Un vârtej dublu, un gât gros cât un picior de porc, înalt. Blond.

Ceafa lui îi era atât de cunoscută, încât dintr-odată şi-a dat seama precis unde-l mai văzuse.

Iubitul secret al mamei sale. Şi ucigaşul ei.

Păpuşa trol cu păr galben. Cea care atârna lugubru în copacul ei. Cea pe care o desprinsese şi o aruncase. Cum a ajuns în bucătăria lui Kristin? Emilia nu-şi poate dezlipi ochii de pe ea. Panica o împiedică să se mişte până ce aude paşii lui Kristin pe scară. Atunci se ridică de pe scaun, simțind cum un val de energie nervoasă îi pulsează prin vene.

Kristin intră în bucătărie cu o expresie triumfătoare.

— L-am găsit. Era mototolit sub patul ei. Mă tem că are nevoie de o spălare. Când îi întinde sacul, zâmbetul i se şterge. Eşti bine? Te-ai albit la față.

— Păi, hm, am o perioadă grea în momentul ăsta. Ți-a zis Jonas ce se petrece?

Kristin nu pare în largul ei.

— Da, mi-a zis. Îmi pare rău că trebuie să înduri aşa ceva. Sună groaznic.

— Ai apucat să-mi citeşti ultima carte?

— Am terminat-o acum câteva zile. Mi-a plăcut foarte mult, spune Kristin încrucişându-şi brațele la piept.

Emilia arată spre păpuşa trol strivită de peretele cutiei de plastic.

— De unde o ai?

— Păpuşa aia? Nu ştiu. În cutia aia ajung o mulțime de prostii. Trebuie să fie de când era Jas mai mică.

Emilia o priveşte cu ochii mijiți.

— Păpuşa aia – sau una identică – atârna în copacul din fața casei mele luna trecută.

Corpul lui Kristin se rigidizează.

— Şi crezi că am pus-o eu acolo?

— Nu ştiu ce să cred.

Kristin face un pas înapoi.

— În mod clar, mă consideri capabilă de asta. Se vede pe fața ta. Neprimind nici o reacție, scoate un hohot de râs ascuțit, sarcastic. Ah, m-am prins. Ți-am furat bărbatul, deci n-am pic de moralitate şi sunt în stare de orice. Corect? Sunt capabilă să-mi pun în primejdie fiica vitregă – pe care, apropo, o iubesc. Sunt capabilă să te hărțuiesc şi să fac o obsesie pentru tine. Asta vrei

să auzi? Pentru că îmi pare rău. Emilia, dar nu-mi pasă de tine atât de mult încât să-mi bat capul să te sperii.

Furia şi resentimentele Emiliei, adunate de atâta vreme, dau în clocot. Îşi aruncă pe umăr sacul cu echipamentul de sport şi se răsteşte:

— Dacă-ţi pasă atât de puţin de mine, după cum zici, de ce ai sunat-o pe Ottilie să-i pui întrebări despre mine? De ce ai descusut-o pe Louise la lansarea mea, deşi n-o mai văzuseşi în viaţa ta? Mia zis că întrebai de mine şi de Jonas. Chiar îţi închipui că ne-o tragem pe la spatele tău? Pe la spatele lui Elliot?

Privirea critică a lui Kristin îi măsoară corpul, zăbovind asupra rochiei de jerseu care-i scoate în evidenţă imperfecţiunile.

— Nu, nu cred că ai o aventură cu soţul *meu.*

Emilia ştie că trebuie să plece înainte să spună ceva ce-o să regrete, aşa că iese în hol. O simte pe Kristin în spatele ei.

— Stai!

Disperarea îi răzbate din glas. Emilia se opreşte cu mâna pe clanţa uşii de la intrare şi se întoarce spre ea.

— Ce-i?

— Îmi pare rău, sincer, spune Kristin. Ştiu că n-am discutat niciodată despre asta. Am încercat de-o mie de ori să te sun. Ca să-ţi explic. Dar n-ai vrut niciodată să vorbeşti cu mine.

— Mă poţi condamna?

— Sigur că nu. Acum, după atâţia ani, scuzele mele pot să pară fără rost. Dar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Aş vrea să fi fost cinstită cu tine de la

început. Jonas urma să-ți spună despre noi, şi atunci... atunci ai rămas însărcinată.

Adevărul o plesneşte peste față.

— Tu şi cu el... S-a întâmplat înainte... Înainte...

Nu e în stare să pronunțe cuvintele.

Kristin îşi pleacă fruntea, dar nu înainte ca Emilia să-i observe o licărire de cruzime în ochi, şi în acel moment îşi dă seama că fosta sa prietenă vrea să se simtă puternică, să aibă un avantaj asupra ei. Kristin ştie că Jonas e fustangiu şi vrea să-i arate clar Emiliei că ea câştigă. Va câştiga *întotdeauna.* Că Jonas a ales-o pe ea.

— Urma să te părăsească. În 2006. Urma să te părăsească, şi atunci ai rămas gravidă.

Stomacul i se face ghem când îşi aminteşte nunta lor grăbită la oficiul de stare civilă, doar cu Ottilie şi cel mai bun prieten al lui Jonas, Dan, pe post de martori şi cu părinții lui Jonas ca invitați. Rochia care i se întindea peste burtă, în acel stadiu al sarcinii în care nu arăta că poartă în pântece un copil, ci părea pur şi simplu că se îngrăşase. Părinților ei nu le-a zis despre sarcină decât mai târziu.

— Ai fi putut avea pe oricine, spune mohorâtă. De ce el?

Kristin îşi răsuceşte pe deget verigheta de platină.

— N-am o explicație. Pur şi simplu îl iubeam. Îl iubesc şi acum. Nu poți alege omul de care te îndrăgosteşti. În orice caz, eşti fericită cu Elliot. Nu-i aşa?

— Sigur că sunt fericită, spune Emilia, gândindu-se că cealaltă tot nu înțelege. Nu e vorba de Jonas. N-am nici

un sentiment față de el. Dar tu... Ce-ai făcut tu a distrus prietenia noastră.

O mulțime de cuvinte nerostite plutesc în tăcerea dintre ele. Lucruri pe care Emilia n-o să le poată spune niciodată: cât de dor îi este de prietenia lor, de ieşirile cu fetele, de reuniunile până la trei dimineața cu Kristin şi Ottilie, vorbind câte-n lună şi-n stele, râzând până le dureau coastele. Îşi înghite nodul din gât.

— Trebuie să plec, spune cu glas răguşit.

— Îți jur, nu sunt în spatele acestei campanii menite să te terorizeze, sau ce-o fi. N-am nici un motiv.

Emilia o priveşte în ochi, încercând să-şi dea seama dacă spune adevărul. Latura competitivă a lui Kristin va ieşi întotdeauna la iveală. Dacă realmente crede că Emilia are o aventură cu Jonas, cine ştie de ce e în stare? Fosta ei prietenă are o inimă de oțel. Mereu a fost aşa. Doar că până acum Emilia n-a vrut s-o vadă.

Lese fără o vorbă, închizând cu un gest ferm uşa în spatele ei.

Abia când dă colțul parchează sub un stejar mare şi-l sună pe agentul Haddock, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Nu ştiu dacă are vreo semnificație, spune de îndată ce el răspunde, dar soția fostului meu soț, Kristin Perry, deține o păpuşă trol identică cu aceea pe care am găsit-o în copac. Cred că ar trebui să ştiți.

Joi dimineață, când Emilia mănâncă muşii în picioare lângă chiuveta din bucătărie, telefonul îi semnalează că are un mesaj de la Gina Osbourne.

Articolul a apărut în ediția de azi.

Lasă jos bolul şi intră pe site-ul ziarului. Într-adevăr, articolul e acolo. I se pare ciudat să-l citească în alb şi negru, de parcă totul i sar fi întâmplat altcuiva. Încă citeşte când Elliot dă buzna în bucătărie înnegurat la față.

— Ce-ai pățit?

Se întreabă dacă a văzut şi el materialul din *The Mirror* şi s-a simțit deranjat. Deşi i-a spus că i-a dat interviu Ginei.

— Un ticălos mi-a furat bicicleta.

Îl priveşte surprinsă.

— Poftim? Micul-dejun îi bolboroseşte în stomac. De pe verandă?

— Da. Ai încuiat uşa din față aseară?

— Bineînțeles. Acum o încui de fiecare dată.

— Eşti sigură? Nu-i nici un semn de spargere.

— Ai verificat aplicația?

— Sigur c-am verificat-o, se burzuluieşte el vârându-i telefonul sub nas. Se pare că a fost furată la primele ore ale dimineții. Era încă întuneric.

Se uită îngrozită la imaginile de slabă rezoluție. Un individ îmbrăcat în negru din cap până-n picioare vine pe aleea lor, printre cele două maşini parcate, deschide fără jenă uşa din față, ia bicicleta, o încalecă şi pleacă.

— Dar... Nu-i vine să-şi creadă ochilor. Cât de uşor e. Şi alarma?

De ce n-a început să sune? Şi uşa... Sunt sigură că am închis-o.

Elliot îşi trece mâna peste bărbia nerasă.

— Nu ştiu. Nu pricep. E ca şi cum alarma n-ar fi fost în funcțiune. Trebuie să-l întreb pe tata. Dar, Em... uşa de la verandă nu pare să fi fost încuiată, spune privind-o bănuitor.

A încuiat-o. Ştie că a făcut-o. N-ar uita niciodată, nu după tot ce s-a întâmplat. Încercând să-şi stăpânească panica, îl roagă să mai deruleze o dată imaginile. Se uită mai atent la ecran, ca să vadă mai bine detaliile.

— Aici, spune oprind înregistrarea, cu venele pline de adrenalină. Fesul... emblema de pe frunte. O recunosc.

— Serios?

— Da. E o marcă scandinavă. Eu... Măruntaiele îi îngheață. Am văzut pe cineva purtând un fes identic, spune.

— Pe cine? întreabă el agitat.

O cuprinde greața. Ar putea să fie o coincidență. E atât de greu să fii sigur – persoana pare mai înaltă, dar are o constituție suplă. E imposibil să-i vezi fața mai bine. Capul e plecat tot timpul, părul e ascuns de fes.

— Louise, murmură în cele din urmă.

După cinci apeluri fără rezultat. Emilia îi lasă un mesaj plin de frustrare.

— Te rog să mă suni. E foarte important.

— Ar trebui să sun la poliție, spune furios Elliot în timp ce umblă de colo-colo prin bucătărie.

— Louise *este* de la poliție.

— Şi totuşi crezi că mi-a furat bicicleta.

Ea expiră cu zgomot, la capătul răbdării.

— Nu spun că e ea, da? Spun că are un fes ca acela. Dar pe lângă ea presupun că mai sunt şi alţii, nu puţini. Persoana din imagine pare mai înaltă decât Louise, deci s-ar putea să mă înşel. E greu să-ţi dai seama precis. Deocamdată n-o putem acuza, dar trebuie să ne adresăm poliţiei. Dacă e ea, poate că a avut nevoie de bicicletă dintr-un motiv anume şi n-a vrut să ne trezească.

Argumentul îi pare slab până şi ei, dar nu pot presupune că e Louise numai pe baza mărcii fesului.

— Ai dreptate, ar putea fi oricine. Şi dacă uiţi să încui uşa..., spune el lăsând concluzia să plutească în aer.

Elliot se întoarce în biroul lui din grădină, promiţând să nu sune la poliţie până nu au veşti de la Louise, iar Emilia încearcă să-şi facă de lucru dereticând prin băi, însă în tot acest timp o macină acuzaţia că ar fi uitat să încuie uşa. Tine minte că a făcut-o.

Abia mult mai târziu, după ce ia copiii de la şcoală, când Elliot pregăteşte ceaiul, observă pe telefon un mesaj vocal de la Louise. Apelul a fost dat la 15.30, în timp ce conducea spre şcoala lui Jasmine, întrucât nu vrea ca fata să vină acasă cu autobuzul.

Se îndepărtează de cacofonia din bucătărie şi intră în camera din faţă ca să-l asculte.

— Scuze, draga mea, spune Louise cu voce gâfâită. A fost o zi de groază. Am reuşit să trec un pic pe-acasă. Dar trebuie neapărat să stăm de vorbă. Să-ţi explic totul. Aş prefera s-o facem între patru ochi. Poţi veni pe la mine în seara asta? E apartamentul patru, Sunnyside Road. Toby e la taică-său, aşa că nu ne deranjează nimeni. Îmi... Emilia e afectată de tremurul

din glasul prietenei sale. Îmi pare atât de rău! N-am vrut să se ajungă atât de departe. Vino cât de repede poți. Şi, Em, adaugă Louise trăgându-şi nasul, îmi pare sincer rău.

Mesajul se încheie, iar Emilia îşi priveşte alarmată mobilul. Ce vrea să spună Louise? De ce îi pare rău? Pentru bicicletă? Mintea îi trece la o viteză superioară. Oare Louise e implicată în ceva dubios? încearcă s-o sune, dar nu răspunde.

— La naiba, mormăie pentru sine.

— Totul e în ordine? întreabă Elliot din prag. Era Louise?

Ea încuviințează din cap, cu mintea gonindu-i frenetic.

— Un mesaj. Suna ciudat. Vrea să mă duc pe la ea, chiar acum.

Dezaprobarea lui e palpabilă.

— Poftim? Acum? De ce? Nu poate să aştepte? Curând e gata cina.

— Nu e departe şi nu durează mult. Chiar trebuie să stau de vorbă cu Louise. Am nevoie să aflu ce se întâmplă.

El pare sceptic.

— Nu cred că ar trebui să te duci...

— N-o să pățesc nimic. Am alarma. Emilia se întoarce în hol şi-şi ia geaca de blugi. Nu stau prea mult. Păstrați-mi nişte peşte.

Se întinde să-l sărute iar, însă Elliot continuă s-o privească nemulțumit, în timp ce ea iese în grabă.

Drumul cu maşina îi ia douăzeci de minute. Reuşeşte să găsească un loc de parcare pe strada aproape pustie şi traversează grădina comună. Apartamentul lui

Louise e la demisol, cu un gărduleț de fier forjat şi intrare separată. Încă e lumină, dar soarele a coborât după clădire, aşa că geamurile din față sunt în umbră. Un steag ucrainean atârnă la fereastra de la ultimul etaj, însă pe stradă e o linişte aproape nefirească.

În timp ce coboară treptele, se uită pe geam în bucătăria lui Louise. Nu pare să fie nimeni acolo, se vede numai o plantă veştejită în mijlocul unei mese din lemn de pin, însă când ajunge în curticica de jos observă că uşa lui Louise e întredeschisă. Bate şi, neprimind răspuns, o împinge, strigându-şi prietena. Aude numai ecoul propriei voci prin holul gol. Zăreşte lângă uşă pantofii de sport Nike Air ai lui Louise. Nu renunță la ei niciodată, deci trebuie să fie prin preajmă. Emilia îşi vâră capul pe uşa de la bucătărie, simțindu-se ca o intrusă, dar stăpâna casei nu e acolo. Trece din hol în camera de zi.

— Louise? strigă din nou împingând uşa.

În clipa următoare se opreşte cu un icnet. Prietena ei zace cu fața în jos pe podea, cu o pată mare de sânge la ceafă.

— Vai, Doamne! Louise! Se repede să îngenuncheze şi-i atinge umărul. Lou? Groaza începe să-i preseze creierul. Lou..., spune iar, mai slab de data asta, cu lacrimi în gât, deoarece ştie că e prea târziu chiar în timp ce-şi apasă degetele pe gâtul prietenei sale în căutarea pulsului.

O întoarce pe spate, gata să-i facă respirație artificială, orice ar putea fi de ajutor. Însă pielea lui Louise e prea palidă, buzele îi sunt prea albastre, corpul îi este nefiresc de rece. Poartă bluza cu lama cu papion, iar

vederea ei o face pe Emilia să plângă şi mai tare. E imposibil să se întâmple aşa ceva.

Sună la Salvare şi rămâne lângă trupul lui Louise, îşi ţine prietena de mână şi-i vorbeşte, deşi e conştientă că n-are nici un sens.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat la timp. Îmi pare atât de rău, Louise. Încearcă să rezişti, salvarea e pe drum.

Mintea i se învârte nebuneşte. Primul ei gând a fost să-şi ajute prietena. Acum însă, ca o rază de soare care se chinuie să răzbată printr-un nor, gândurile ei se străduiesc să treacă peste şoc. Înainte s-o întoarcă pe Louise, a observat o tăietură adâncă la nivelul cefei şi părul năclăit de sânge. Dacă ar fi căzut şi s-ar fi lovit la cap, ar fi fost cu faţa în sus, nu? Dar era pe burtă, ca şi cum ar fi fost lovită din spate.

Se uită la chipul palid şi-i netezeşte blând părul de pe frunte. E ca o figurină de ceară, nu mai seamănă cu Louise, îşi spune înlăcrimată. Pe figura lamei e o pată de sânge. Poate că n-ar fi trebuit s-o mişte. Dacă cineva i-a făcut asta lui Louise, poliţia o să caute probe. Îşi desprinde uşor mâna şi se ridică, încercând să-şi înăbuşe criza de nervi. Simpla ei prezenţă aici ar putea să contamineze locul faptei. A scris despre asta de o mulţime de ori în cărţile ei. Va trebui să le explice poliţiştilor în ce poziţie era corpul când l-a găsit.

O străbate un fior rece care-i face pielea de găină. Are senzaţia că e într-un coşmar din care se chinuie să se trezească. Nu, e cu neputinţă. Se gândeşte la micul Toby şi inima i se frânge iar.

Apoi aruncă o privire la picioarele desculțe ale lui Louise şi o cuprinde oroarea când observă ceva pe gleznă. Nu poate fi...

Se apleacă să se uite mai bine. Însă e inconfundabil. Pe glezna lui Louise e desenat în grabă un cap de insectă.

Sper să scap repede, cu toate că ar fi o premieră. Trebuie să-l vizitez pe tata şi să văd cum se descurcă, întrucât l-am convins în fine că soluția cea mai bună pentru mama – şi pentru el – e ca ea să meargă la un azil. Îmi strâng lucrurile şi-mi sting computerul când Saunders se năpusteşte pe uşă fără să bată.

Deschid gura ca să-l boscorodesc, dar renunț când îi văd expresia de pe chip, un amestec de entuziasm şi oroare pe care am ajuns să-l recunosc când crede că avem o pistă într-un caz ce pare de nerezolvat.

— Tocmai am primit un apel. Se pare că mai e o victimă. Ucigaşul cu călugărița a lovit din nou.

Mă uit la el ca la un extraterestru. Dându-mi seama că am rămas cu gura căscată, o închid. A trecut peste un an de când a fost ucisă Trisha Banks şi, oricât neam fi străduit, n-am putut să-l inculpăm pe Martin Butterworth pentru crime, chiar dacă rămâne principalul suspect şi-l supraveghem ca nişte şoimi.

— Unde? zic, luându-mi haina.

— Păi, asta-i faza ciudată. Nu e în jurisdicția noastră. Dar am fost solicitați din cauza similitudinii cu cazurile precedente.

Recită o adresă. O să ne ia trei ore să ajungem acolo, poate mai mult. Şi e deja 18.00. Dar trebuie să mergem. Nu începe nici o îndoială.

— Haide atunci, spun, scoțându-mi mobilul ca s-o rog pe soră-mea să se ducă la tata şi s-o informez pe iubita mea, Kim, că n-o să trec pe acasă câteva zile.

E târziu când ajungem pe strada îngustă, liniştită. Ne dăm seama imediat care e casa din cauza agitației de afară. Banda poliției înconjoară mica grădină din față, iar agentul în uniformă care stă de pază o ridică, lăsându-ne să intrăm. Sunt epuizată şi atâtea ore în maşină cu Saunders mi-au stârnit o durere de cap, dar încerc să mă remontez în timp ce coborâm în apartamentul de la demisol.

— Pe aici, doamnă inspector, spune alt polițist.

Haine civile, chel, cu obraji neobişnuit de roşii. Se prezintă drept agentul-şef Shawn Watkins de la Poliția Metropolitană.

O femeie zace pe covorul din camera de zi. E destul de tânără, maximum treizeci şi cinci de ani. Suplă, înaltă de nici un metru şaizeci, cu părul negru tuns scurt.

— Cum a fost ucisă? îl întreb pe Watkins.

Când mă întorc, îl văd pe Saunders năpustindu-se afară, cu mâna la gură. Nu-i stă în fire. Mă răsucesc la loc spre Watkins.

— Arată ca o lovitură la cap, spune acesta. Aşadar, nu e modul de operare obişnuit pentru cazurile

dumneavoastră, respectiv înjunghierea. Nu v-am fi chemat, dar am observat chestia asta...

Indică spre glezna femeii. Mă ghemuiesc să mă uit mai bine. Pare să fie schița unui cap de insectă. Dar nu-i la fel ca celelalte: acesta nu e scrijelit, ci a fost desenat cu un pix.

Nu poate fi omul nostru. Dar cine a făcut asta ştia despre scrijeliturile în formă de călugăriță, şi numai poliția are această informație.

— Mă scuzați, sunteți doamna inspector Janine Murray?

Un alt detectiv se apropie de mine. Tânăr, cu părui castaniu şi fața plină de pistrui.

— Da.

— Sunt agentul Anthony Haddock. Am venit de îndată ce am aflat.

Durerea de cap mi se accentuează pe măsură ce încerc să înțeleg despre ce-i vorba.

— Aşa?

— Victima e de-a noastră, doamnă inspector.

Mă uit iar la femeia de pe podea. Are ochii închişi, fața nemişcată, şi dacă n-ar fi deja vizibile semnele de rigor mortis, ar părea că doarme. Poartă o bluză cu o lamă în partea din față.

— E polițistă?

El confirmă printr-o înclinare a capului.

— Aha.

Mintea mea caută cu disperare să aşeze piesele de puzzle la locul lor. Îl cunoştea pe Martin Butterworth? Poate că ea a fost cea care la băgat la puşcărie acum şaptesprezece ani pentru jaf armat. Dar nu, e imposibil.

Avea vreo treizeci şi cinci de ani. Ceea ce înseamnă că ar fi fost prea tânără.

— Cum o cheamă?

— Agenta Louise Greene, doamnă inspector. Şi chestia e... Haddock saltă de pe un picior pe altul în timp ce continuă: încă nu suntem siguri în privinţa tuturor detaliilor, dar femeia care a găsit-o era prietena ei. Autoarea de romane poliţiste Emilia Ward.

PARTEA A DOUA

Emilia Ward. Am citit câteva cărţi de-ale ei. M-a impresionat mereu acurateţea cu care descrie aspectele procedurale ale muncii poliţieneşti. Acum ştiu de ce, dat fiind că era prietenă cu o detectivă de la Poliţia Metropolitană.

— Unde-i Emilia acum?

Agentul Haddock îşi îndepărtează o buclă de păr din ochi. Faţa lui are un luciu grăsos.

— I-am luat declaraţia şi am lăsat-o să plece acasă. Vă imaginaţi în ce stare era.

— Ai lăsat-o să conducă până acasă? După ce şi-a găsit prietena moartă?

Clatin din cap, şocată de atâta insensibilitate.

— I-am propus s-o ducem noi, dar a zis că e în regulă, spune stânjenit.

— Probabil e în stare de şoc.

Îşi priveşte picioarele ca un şcolar certat. Aşa şi arată, în cămaşa cu mâneci scurte cu o pată de cerneală pe buzunarul de la piept. Mă pregătesc să-l las acolo şi să merg să discut cu superiorul lui, când mă roagă să-i acord un minut afară. Încuviinţez şi ies după el în grădina din faţă. Îmi aprind imediat o ţigară. Îi ofer pachetul, iar Haddock ia una în timp ce mergem spre partea din spate a clădirii, unde e mai linişte.

— Deci?

Lumina de la o fereastră de la etaj i se reflectă în pupile.

— Păi, chestia e că am fost în legătură cu Emilia în ultimele săptămâni, pentru că un individ o hărţuia.

Mă încrunt.

— Cum aşa?

— Copia secvenţe din romanele ei ca s-o înspăimânte.

Îmi povesteşte despre păpuşi trol găsite în copaci, gâtul rupt al unui pescăruş de ceramică, fete dispărute la un concert şi apeluri false.

Scot un norişor de fum care se disipează în aerul cald al nopţii.

— În regulă. Ce are asta de-a face cu agenta Louise Greene?

— N-am idee. Dar Emilia mi-a spus că agenta Greene i-a lăsat azi un mesaj pe telefon, rugând-o să vină. Am

ascultat mesajul. Louise părea supărată. Plină de remuşcări şi, ei bine, vinovată.

— Ai dedus toate chestiile astea dintr-un mesaj vocal?

— Da. Puteți să-l ascultați şi dumneavoastră dacă doriți.

Trebuie să stau de vorbă cu Emilia Ward cât mai curând cu putință. Îmi strivesc țigara de zidul de cărămidă.

— Se ştie la ce oră a murit Louise?

— Încă nu sută la sută. Dar Louise i-a lăsat mesajul Emiliei la 15.30. Emilia a găsit-o la 17.18.

Deci un interval destul de scurt, ceea ce ar trebui să uşureze sarcina poliției.

— Emilia crede că şi moartea lui Louise e copiată dintr-un roman de-al ei?

— Mă gândesc la mâzgălitura de pe glezna lui Louise şi la asemănarea cu cazul călugăriței la care lucrez de ani de zile. Haddock îşi răsuceşte corpul ca să fie cu fața la mine.

Păi, asta-i chestia. Zice că desenul de pe glezna lui Louise e din noua ei carte. Dar n-a fost publicată încă.

Mă holbez la el şocată. Poate că desenul n-a fost realizat în acelaşi fel, dar seamănă prea mult ca să fie o coincidență. Un cap de insectă similar, în acelaşi loc în care ucigaşul în serie îşi marchează victimele. Trebuie să vorbesc imediat cu Emilia Ward, ca să aflu ce se petrece.

Emilia nu-l sună pe Elliot decât atunci când e în drum spre casă. I-a trimis un mesaj cât îi aştepta pe poliţişti să-i ia declaraţia, apoi la sunat pe agentul Haddock şi i-a spus tot, încercând să nu plângă până nu şi-a terminat toată povestea. După aceea a trebuit să-l aştepte ca să-i dea să asculte mesajul lui Louise de pe mobil.

— Concentrează-te ca să ajungi teafără acasă, îi spune Elliot cu blândeţe. Ne vedem acuşi.

Acum are mâinile şi picioarele de plumb şi un gust metalic în cerul gurii.

— Doamne, îmi pare atât de rău, îi şopteşte Elliot în păr când Emilia se împleticeşte înăuntru puţin după zece seara.

O strânge în braţe în timp ce ea plânge la pieptul lui. Jasmine se foieşte agitată în spatele tatălui ei vitreg, rozându-şi unghiile. Din fericire, Wilfie e în pat, aşa că nu trebuie să-i dea vestea deocamdată. Se gândeşte la bietul Toby, care probabil nu ştie nimic, şi se pune pe plâns şi mai abitir.

— Ce-i? Ce-a păţit Louise?

Jasmine e albă ca varul. N-o cunoştea prea bine pe Louise, dar Emilia îşi dă seama cât de mult a destabilizat-o ştirea.

Se dezlipeşte de Elliot ca s-o înconjoare cu braţele pe fiica ei.

— Încă nu ştiu, scumpo, murmură, nevrând s-o sperie. Am găsit-o prăbuşită pe podea.

— E moartă?

— Mă tem că da, îngaimă Emilia cu un nod în gât.

Nu pronunță cuvântul „crimă”, ci spune că ar putea fi un accident. Însă Jasmine nu pare mai liniştită când, în cele din urmă, se duce la culcare cu paşi grei.

— Uite, bea nişte vin. Ar putea fi de ajutor, zice Elliot.

Emilia observă că are şi el un pahar şi că mâinile îi tremură când soarbe. Încă nu i-a povestit despre desenul de pe glezna lui Louise şi de faptul că un personaj din cartea ei – o polițistă care lucra cu Miranda Moody – a murit într-un fel asemănător pe când îl căuta pe ucigaşul cu călugărița. Deşi nu-i nevoie să-i spună asta. I-a citit deja ultimul roman. De îndată ce-o să povestească despre desen, o să ştie.

Elliot îşi reazemă o mână pe coapsa ei, de parcă ar încerca să se ancoreze în timp ce o consolează.

— Nu-mi vine să cred că e moartă, spune ea din nou, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. Nu pot să nu mă gândesc la Toby, cum o să crească fără mamă...

— Încetează. Chipul lui Elliot se întunecă. Nu te poți gândi la asta. O să înnebuneşti. Nu e vina ta.

— Dar dacă e? strigă Emilia, întinzându-se să-şi lase paharul pe masă şi desprinzându-i mâna de pe coapsa ei. Eu am fost cea care a scris cărțile alea *tâmpite.* Practic i-am scris moartea!

— Nu vorbi aşa.

— Dar am făcut-o! Geme cu capul între mâini. Ştii că romanul meu este despre o detectivă care vânează un ucigaş în serie care desenează un cap de călugăriță pe glezna victimei după ce o omoară, ca să-şi proclame dreptul de proprietate asupra ei. Şi asta avea şi Louise, Elliot! Avea semnul ăla pe gleznă!

Elliot mijeşte ochii, iar mâna i se încleştează pe pahar.

— E complet absurd, în mama mă-sii. Ce dracu' face poliția?

Nu trebuie s-o spună: Emilia ştie că se gândeşte la finalul cărții. Subordonata Mirandei Moody moare în acelaşi fel ca Louise. Următoarea victimă este Miranda.

— Deci *crezi* că e vina mea, nu-i aşa?

— Sigur că nu. E doar un dement...

— Un dement pe care-l cunosc! strigă ea sărind jos de pe canapea.

— Potoleşte-te, şuieră el, uluind-o. Scuze, dar vrei să-i trezeşti pe copii? O iei razna. Şi nu poți s-o iei razna, Em. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul. Se ridică şi el şi o apucă de brațe într-o strânsoare puternică, încetează să te mai condamni. Nu e vina ta. Eşti scriitoare, atâta tot. Nu eşti blestematul de Dumnezeu!

Emilia îşi pleacă fruntea. Elliot are dreptate, bineînțeles. Nu e vina ei. Şi totuşi nu poate împiedica vinovăția să-i macine măruntaiele. Împreună cu teama că ea urmează.

Nu-i vine somnul nicicum. Nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise întins pe covorul din camera de zi, la fața ei imobilă, la pielea rece, la rana de la ceafă. N-a văzut niciodată un cadavru în viața reală, deşi a scris despre atâtea. Ascultă iar şi iar în minte ultimul mesaj al lui Louise. Ce voise să spună? De ce tot repeta că-i pare rău? De ce a luat bicicleta lui Elliot, dacă ea a făcut-o?

Disperată, se dă jos din pat. Elliot doarme buştean, deşi i-a luat ceva timp să adoarmă. Au stat unul lângă celălalt, prefăcându-se că dorm, până când, în cele din urmă, l-a auzit sforăind uşurel. Iese din dormitor şi

rămâne un moment pe palier, pradă indeciziei. De obicei, când nu poate să doarmă se duce în bucătărie, îşi face o băutură cu lapte şi se uită la un serial dulceag din cele pe care Elliot nu le suportă, precum *Emily în Paris* sau *Apusul e de vânzare.* Acum singurul lucru la care se poate gândi e bucătăria asta goală, imensă, cu geamuri pe toate părţile. Până acum s-a simţit ca un animal încolţit.

Întrebându-se cine pândeşte din grădină, capabil s-o vadă în timp ce ea nu-l poate vedea. Moartea lui Louise i-a demonstrat că individul care face asta s-a jucat cu ea până în prezent. Nu i-a făcut rău lui Jasmine, doar i-a orchestrat dispariţia ca s-o sperie pe ea, ca un leu care îşi necăjeşte prada până se decide s-o omoare.

Oftează. Nu poate să rămână acolo, pe palier, în beznă. Dar nu poate nici să se ducă la parter. În loc de asta, se hotărăşte să meargă în biroul ei de la mansardă. De când au schimbat parolele Alexei luminatoarele au încetat să se mai deschidă, aşa că măcar acest risc a fost eliminat. Urcă pe scara abruptă, gâfâind uşor când ajunge sus. Durerea îi apasă pieptul, ameninţând s-o sufoce. Cu răsuflarea tăiată, închide uşa şi se aşază la birou. Imediat se simte consolată de dezordinea care o înconjoară, de bibelourile simpatice de pe rafturi, de cărţile autorilor pe care-i admiră şi la care caută inspiraţie când se blochează, de vraful de manuscrise necorectate care i-au fost trimise ca să le facă o prezentare favorabilă.

Trage cu o mână nesigură sertarul în care se află carnetul ei. Începe unul nou pentru fiecare roman la care lucrează. Pe acesta la folosit la *Ultimul ei capitol,*

are pe copertă un Moomin, cu o lună plină şi un cer negru precum cerneala în fundal. Frunzăreşte paginile, amintindu-şi notiţele pe care le-a luat înainte să se apuce de scris. Notiţe despre noul caz al Mirandei Moody. Un ucigaş în serie care-şi tatuează victimele cu figura unei insecte. Şi apoi povestea lui Daisy, care-l caută pe ucigaşul mamei ei, Mâzgălitorul; ajunge la concluzia că e tatăl iubitului ei, Ash, şi totul culminează cu înjunghierea Mirandei. Lacrimile îi cad pe hârtie când se gândeşte ce-a făcut. Şi ce-a făcut *Louise.* Iar acum Louise e moartă. Cum să nu fie vina ei?

N-ar fi trebuit să scrie cartea, pentru că povestea şi toate detaliile despre ucigaşul cu călugăriţa n-au fost niciodată ideea ei.

Emilia doarme pe canapea în camera din faţă, învelită cu un pled moale de caşmir, când o trezeşte o bătaie în uşă. Sare în şezut, cu inima depăşind orice record de viteză. Elliot i-a dus pe copii la şcoală azi-dimineaţă, ca s-o lase să se odihnească. A stat trează toată noaptea, încovoiată la birou, şi s-a târât înapoi în pat lângă Elliot numai la răsăritul soarelui. A coborât să le facă pachetele de prânz lui Jasmine şi Wilfie, simţindu-se ca

un zombi, apoi s-a trântit pe canapea imediat ce-au ieşit cu toţii din casă.

Aruncă o privire la ceasul de pe poliţa şemineului. E nouă şi jumătate.

Se mai aude o bătaie în uşă, apoi soneria. Elliot trebuie să se fi dus direct în biroul lui din grădină, ca să n-o deranjeze. Ia mobilul şi deschide aplicaţia interfonului. O femeie pe care n-o recunoaşte stă în prag. Poartă un costum negru şi o cămaşă verde şi are părul alb tuns bob. Şi Elliot ar fi trebuit să audă soneria, dar probabil e prins într-o convorbire profesională. Fără tragere de inimă, se ridică şi-şi trage halatul în jurul corpului ca să se ducă să deschidă.

Femeia se uită la ferestrele de la etaj, cu fruntea încreţită de iritare. Are nişte ochi albaştri pătrunzători care se aţintesc asupra Emiliei de îndată ce deschide uşa.

— Sunteţi Emilia Ward?

Ea încuviinţează din cap, pe jumătate ascunsă de uşă, astfel încât vecinii să nu vadă că e încă în halat.

Femeia îi arată o legitimaţie.

— Sunt inspectoarea Janine Murray de la Poliţia din Devon şi Cornwall. Pot intra?

Mintea Emiliei se învârteşte, cu gândul la Elliot şi la copii.

— Despre ce e vorba?

— Anchetez moartea unei prietene de-a dumneavoastră, agenta Louise Greene.

— Pot să vă văd legitimaţia din nou?

Nu vrea să-şi asume nici un risc. Nu după apelul fals de la spital. Dacă nu-i poliţistă de-adevăratelea? Dar legitimaţia pare autentică, aşa că i-o restituie.

— Pot să vă pun o întrebare? Spuneţi că sunteţi de la Politia din Devon şi Cornwall. Dar de ce? Louise lucra la Met.

— Corect. De ani buni căutăm un ucigaş în serie care operează în Plymouth şi zona înconjurătoare. Avem motive să credem că moartea lui Louise ar putea fi legată de acest caz.

Un ucigaş în serie. La fel ca în cartea ei. Un fior îngheţat îi urcă pe şira spinării, împiedicând-o să se mişte.

— Pot să intru?

— Da... desigur. Emilia se trage în spate ca să-i facă loc, apoi o conduce în bucătărie. Îmi cer scuze, încă nu m-am schimbat. Am avut o noapte proastă. Doriţi ceai sau cafea?

— O cafea ar fi perfect, mulţumesc.

Detectiva se aşază la masă şi-şi scoate carnetul. Emilia foloseşte maşinăria complicată a lui Elliot ca să facă un cappuccino pentru ea şi unul pentru inspectoarea Murray. Prezenţa acesteia o nelinişteşte. Nu are un chip afabil, iar ochii aceia albaştri, reci, sunt de oţel, ca şi când ar putea să-i pătrundă până în adâncul sufletului, dezvăluindu-i toate secretele.

Îi dă ceaşca de cappuccino şi ia loc la masă. Soarele se revarsă prin uşile duble de sticlă, inundându-le pe amândouă într-o lumină albă. Lângă această femeie serioasă, ordonată, Emilia se simte o ruină, are impresia că totul crapă pe la cusături.

— Regret dispariția lui Louise Greene. Din câte înțeleg, a fost o detectivă foarte apreciată.

Emilia nu poate decât să dea din cap a încuviințare. N-are idee cât de mult o apreciau colegii pe Louise. Tot ce ştie e că a pierdut o prietenă bună, un om pe care simțea că se poate bizui. Mai grav, Toby şi-a pierdut mama. Simte iarăşi un junghi în inimă.

Inspectoarea Murray trebuie să-şi fi dat seama, pentru că adaugă blând, trecând la o adresare mai puțin protocolară:

— Ştiu că ai pierdut o bună prietenă ieri. Înțeleg că dumneata ai găsit-o.

— Da.

Emilia suflă în cafea şi ia o înghițitură.

— Nu pot să-mi imaginez prin ce-ai trecut, spune polițista privind-o stăruitor. Agentul Haddock m-a informat cu privire la incidentele din ultimul timp. Şi am ascultat mesajul vocal pe care ți l-a lăsat Louise. Ceea ce mă preocupă pe mine. Emilia, este faptul că moartea lui Louise seamănă foarte mult cu o serie de cazuri la care lucrez de ani de zile. Numai că semnul de pe gleznele victimelor este un cap de insectă scrijelit, nu desenat, ca la Louise.

Emilia se îndreaptă de spate, cu simțurile brusc în alertă.

— Nu înțeleg. Credeți că ucigaşul ăsta în serie e răspunzător pentru moartea lui Louise?

Inspectoarea Murray ezită, dar nu răspunde la întrebare.

— Individul pe care-l căutăm este cunoscut drept „ucigaşul cu călugărița” – aşa îi spunem noi în poliție.

Ucigaşul cu călugăriţa. Emilia nu mai poate să respire.

— Crimele au fost făcute publice, desigur, de-a lungul anilor, dar niciodată nu am dezvăluit presei detaliul cu capul de insectă, nici porecla pe care i-am dat-o făptaşului. Caută „ucigaşul cu călugăriţa" sau „criminalul cu călugăriţa" pe internet, şi n-o să găseşti nimic.

Prin urmare, mi-a stârnit interesul informaţia că ai scris o carte despre un ucigaş în serie cu aceeaşi poreclă.

Un val de greaţă o năpădeşte pe Emilia.

— Dar eu... l-am inventat, şi cartea mea nici măcar n-a apărut încă. Iar ucigaşul... meu le desenează pe toate.

Picioarele au început să-i tremure. Se întreabă dacă detectivă îşi poate da seama că minte.

— În regulă. Dar există vreo posibilitate ca cineva să-ţi fi povestit despre crimele cu călugăriţa? După o pauză, adaugă: Louise, poate?

Emilia trebuie să-şi prindă picioarele cu mâinile ca să le oprească din tremurat.

— Louise nu vorbea niciodată despre cazurile la care lucra. Pe deasupra, era la Met, deci n-ar fi putut să lucreze la cazul cu călugăriţa, nu-i aşa?

Inspectoarea Murray clatină din cap.

— Într-adevăr. Dar asta nu înseamnă că n-ar fi putut să audă despre el.

„La dracu'. Ce mi-a căzut pe cap?" Emilia îşi înfige unghiile în materialul moale al halatului. Are nevoie să-şi păstreze cumpătul. Înghite în sec, neştiind cum să răspundă. Este exclus să spună adevărul.

— Nu... nu sunt sigură. Trebuie să mă gândesc. Am suferit un asemenea şoc..., bâiguie.

— Bine. Dar dacă-ți vine ceva în minte, te rog să mă suni.

Inspectoarea Murray îşi strecoară carnetul în buzunarul interior al blazerului şi-i întinde o carte de vizită cu numele şi numărul ei de telefon. Emilia abia se poate ține pe picioare când se ridică. Abia aşteaptă s-o vadă plecată.

Gândurile îi aleargă prin minte când închide uşa. Numai dacă i-ar fi răspuns lui Louise! Iar acum e pe cont propriu, silită să-şi croiască drum prin beznă, şi nu ştie ce să facă. Cum să procedeze.

Scoate un țipăt în hol şi dă un şut în uşa de lemn a camerei de zi, lovindu-se la picior. „Proastă, proastă, proastă!”

Trebuie să se calmeze, să-şi revină.

— Of, Louise...

Ce punea la cale? Ce noimă avea mesajul acela vocal? De ce zisese că-i pare rău? Pentru că ştiuse tot timpul că ucigaşul cu călugărița exista în carne şi oase?

În timp ce se îmbracă, primeşte un apel de la agentul Haddock. Nu e surprinsă. A încercat s-o interogheze ca la carte aseară, dar mintea îi plutea pe o mare de confuzie după ce găsise corpul lui Louise. Aşa e şi acum.

— Nu cred că e cazul să vă spun cât de gravă a devenit situația, îi spune cu glas sumbru. Ea s-a aşezat pe marginea patului, pe jumătate îmbrăcată. Puteți veni până la secție? Sau, dacă preferați, vin eu la dumneavoastră.

Emilia spune că va veni ea la secție. Are nevoie să iasă din casă.

La sosire, agentul o conduce într-o cameră supraîncălzită. Transpirând din toți porii, Haddock își exprimă din nou regretul pentru moartea lui Louise. Se uită prin carnetul oferit de Jasmine, cu fluturași pe copertă, în care Emilia a consemnat toate incidentele din ultimele luni. Știe că i-a comunicat deja o parte aseară, dar simte nevoia să-l facă să înțeleagă. Louise a fost ucisă, și asta s-a întâmplat din cauza cărții ei. Desenul acela de pe gleznă... Îi vine să leșine la gândul că o persoană apropiată de ea ar fi putut să-l facă.

— Cartea mea și moartea lui Louise. Au legătură. Trebuie să aibă. Doar că... doar că pur și simplu numi dau seama cum.

— Și păpușa găsită acasă la Kristin Perry? întreabă agentul Haddock, uitându-se la lista cu toți cei care au citit manuscrisul nepublicat. Credeți că ea ar putea fi autoarea?

— Dacă m-ați fi întrebat acum câteva luni dacă vreunul dintre oamenii de pe lista asta ar fi capabil de toate lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimul timp, mi-ar fi fost greu să cred, răspunde ea. Soarbe din apă, care are gust de fier, apoi continuă: Dar acum nu știu. Deși nu-mi explic cum a ajuns Kristin în posesia păpușii trol, nu mi-o pot imagina ca pe o criminală. De ce ar fi vrut s-o omoare pe Louise?

El ridică privirea de pe foaie.

— E posibil ca persoana care vă hărțuiește să nu fie aceeași cu ucigașul lui Louise. Trebuie să avem în vedere toate variantele. Lăsați asta în seama mea.

Cu o expresie încă şi mai gravă pe chip, agentul Haddock adaugă: Şi nu vreau să vă sperii, doamnă Emilia, dar vă rog să fiţi cum nu se poate mai atentă.

N-are nevoie s-o spună. Emilia ştie foarte bine în ce pericol sunt ea şi familia ei.

Când iese din sala de interogatoriu se gândeşte iar la moartea lui Louise şi la intriga din *Ultimul ei capitol;* cele două i se împletesc în minte. Cum poate să existe un criminal în serie poreclit „ucigaşul cu călugăriţa”? Louise trebuie să fi ştiut. Are senzaţia că e trasă tot mai adânc într-o pânză de păianjen şi nu reuşeşte să găsească o cale de scăpare. Îşi imaginează reacţia lui Elliot, a redactoarei. A agentului literar. Ce-o să zică? I-a minţit. Pe toţi.

Iar acum adevărul vine s-o muşte. *S-o ucidă.*

În timp ce se îndreaptă cu paşi iuţi spre maşină. Emilia se zăreşte în vitrina unui magazin şi e îngrozită de cât de rău arată, cu părul nepieptănat strâns într-un coc ciufulit. Trebuie să se ducă acasă, să facă duş şi să se adune. Dar nu se poate gândi decât la cadavrul lui Louise, la capul ei însângerat, la desenul de pe gleznă, la faptul că ucigaşul cu călugăriţa există în realitate şi la rolul ei în toate astea. La ultimul mesaj al lui Louise şi la posibilele lui semnificaţii. La vizita inspectoarei

Murray. La asemănarea cu un caz din viața reală. Nu poate să respire. Nu... poate... În pragul leşinului, se reazemă de peretele unui magazin din apropiere.

— Emilia?

Ridică privirea la auzul vocii bine cunoscute. E Kristin, într-o ținută de vară perfectă, cu o rochie lungă diafană şi sandale de gladiator. Oare a urmărit-o?

— Eşti bine?

Emilia inspiră profund, încercând să-şi alunge greața.

— Sunt bine. Eu...

Se îndreaptă de spate, continuând să se sprijine de zid. Oare poliția a sunat-o pe Kristin să întrebe despre păpuşa trol? Presupune că nu.

— Ai aflat de Louise?

Kristine se încruntă.

— Louise? Care Louise?

Pare sincer nedumerită, dar Emilia ştie că e o mincinoasă de mare talent.

— Prietena mea Louise. Detectiva. A venit weekendul trecut să ne ajute când cu dispariția lui Jasmine.

— Ah, da.

Kristin continuă să se încrunte. Are pe umăr o geantă de pai din care se iţeşte o baghetă. „Fără carbohidrați, sigur", se gândeşte Emilia. O enervează că poate fi răutăcioasă până şi în aceste împrejurări.

— Ce-i cu ea?

— A murit. A fost omorâtă.

Emilia urmăreşte cu atenție reacția lui Kristin. Aceasta face un pas în spate, şi mâna îi zboară în dreptul gurii.

— Vai de mine! E îngrozitor. Cum? Adică, de ce? Doamne, ce rău îmi pare!

— Nu ştiu de ce. Am găsit-o cu o rană la cap...

— Vai de mine, repetă Kristin. Trebuie să fii traumatizată.

Pare în stare de şoc, dar la fel s-a purtat şi acum mulți ani, când Emilia i-a spus că ea şi Jonas se despart. Înainte să afle că el o părăsea pentru Kristin. Înghite în sec. Pe chipul celeilalte se iveşte o expresie pe care Emilia n-o poate desluşi.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri.

— Are legătură cu vreun caz la care lucra?

Emilia deschide gura să-i spună despre desenul de pe glezna lui Louise, dar îşi ia seama. Dacă agentul Haddock intenționează să poarte o discuție cu Kristin, nu vrea să-i ofere nici un avantaj fostei sale prietene.

— Nu ştiu. Uite ce-i, trebuie să plec...

Fără alte politețuri, se îndreaptă cât de repede poate spre maşină. Aruncând o privire în spate, constată că Kristin se uită lung după ea.

Se simte uşurată când intră pe aleea casei, până când îşi aminteşte că pericolul ar putea pândi de oriunde. E atât de obosită, încât nu-şi poate pune gândurile în ordine, deşi acum, mai mult ca oricând, trebuie să fie vigilentă. Se apropie de uşă speriată de ce-ar putea găsi, însă nu vede nici un dar sinistru pe trepte, aşa că trage aer în piept şi descuie, apoi urcă pe verandă. Se aud voci din camera din față. Tresare surprinsă când îşi descoperă părinții aşezați pe canapea, sub fereastra panoramică. Lloyd, golden retrieverul lor, stă cu capul

pe pledul cu care s-a învelit ea azi-noapte. Elliot stă vizavi, într-un fotoliu bleumarin cu spătar înalt pe care l-au cumpărat din greşeală: e drăguț, dar incomod.

— Iat-o, exclamă el.

Încearcă să pară voios, însă zâmbetul lui e crispat. Cu siguranță nu i-a făcut plăcere să-şi vadă socrii veniți pe nepusă masă. Ghemul de anxietate din stomacul Emiliei ia proporții.

— Bună, draga mea, spune țeapăn mama ei, cu mâinile în poala rochiei înflorate.

Tatăl ei se ridică s-o îmbrățişeze. Emilia e atât de şocată, încât preț de câteva secunde stă inertă, ca un manechin, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. În cele din urmă îl strânge şi ea în brațe. Bătrânul militar o conduce la canapea, aşa că Emilia ajunge să stea între părinții ei, ca un copil. Se apleacă să-l mângâie pe Lloyd, minunându-se că încă trăieşte. Trebuie să aibă vreo treisprezece ani.

— Hugh şi Annabel o să stea la noi câteva zile. Să-ți țină companie, spune Elliot cu acelaşi rictus pe față. Nu e drăguț din partea lor?

Trebuie să pregătească patul din camera de oaspeți. N-a mai dormit nimeni acolo de la vizita lui Ottilie, acum câteva săptămâni.

— Ba da, răspunde.

Are senzația că a dat buzna într-o piesă de teatru şi nu ştie ce rol are de interpretat. Percepe tensiunea pe care o emană Elliot. El se ridică şi-şi lipeşte palmele ca un actor prost.

— Da, păi, ar fi cazul să mă întorc la lucru. Ne vedem mai târziu.

Schițează o imitație bizară de salut militar, gest pe care Emilia nu l-a mai văzut niciodată la el, şi iese din încăpere.

— Revin imediat, le spune părinților ei şi fuge după Elliot până în bucătărie. Închizând uşa după ea, exclamă: Ce naiba?

El îşi încrucişează brațele la piept.

— Pur şi simplu au apărut la uşă, şi cu potaia pe deasupra!

— Poftim? N-am mai pomenit aşa ceva. Ai mei nu sunt genul care să facă vizite din senin. N-au mai stat peste noapte la noi de când era Wilfie bebeluş.

El ridică din umeri.

— Sunt părinții tăi. Eu am de lucru. Se apropie termenul de predare, spune, apoi iese din casă prin camera de serviciu.

Mama ei stă în picioare lângă şemineu, privind fotografiile înrămate, când Emilia revine în cameră.

— Ce căutați aici? o întreabă fără menajamente.

— Fermecător, replică mama ei punând la loc o fotografie de la nuntă.

Tatăl ei se ridică de pe canapea şi-şi aranjează dunga de la pantaloni. Arată bine, se gândeşte Emilia. Fost militar, e întotdeauna la patru ace, cu o mustăcioară tunsă perfect, mai închisă la culoare decât părul. La şaizeci şi cinci de ani, e încă într-o formă fizică bună. În copilărie se temea puțin de el. La aproape un metru nouăzeci, era foarte impunător în uniforma Royal Air Force. Se mutau frecvent de la o bază la alta, şi de aceea o trimiseseră la şcoala cu internat la o vârstă atât de fragedă, încât relația lor a rămas mereu distantă. Nu

crede că e vina şcolii cu internat: celelalte prietene ale ei, poate cu excepția lui Ottilie, n-au cunoscut această problemă. Presupune că are de-a face mai degrabă cu lipsa oricărui spirit matern în cazul mamei şi cu adeziunea tatei la principiul impasibilității în orice situație.

— Am citit în ziar despre individul ăsta care te hărțuieşte. De ce nu ne-ai zis? o mustră tatăl ei încrucişându-şi brațele peste pieptul lat. N-ai pomenit nimic la lansare. A trebuit s-o citesc în ziarul de ieri. Te-am sunat imediat după aceea, pe mobil, dar n-ai răspuns.

Emilia îşi aminteşte că a ascultat mesajul, dar n-a apucat să-i răspundă înainte de a se duce la Louise.

— Îmi pare rău. A fost... o perioadă groaznică. N-am nici o idee cine face asta şi... Cum tatăl ei o priveşte întrebător, se străduieşte să continue: Şi nu v-am spus pentru că... ei bine, n-am vrut să vă îngrijorați.

E o minciună. Nu le-a spus pentru că îi vede foarte rar şi nu i s-a părut genul de conversație pe care s-o poarte la lansare sau la telefon.

— Păi, *suntem* îngrijorați, spune mama ei. Se ridică şi-şi netezeşte părul vopsit roşcat. Am încercat să te sun de câteva ori azi-dimineață, dar n-ai răspuns.

— N-am văzut nici un apel ratat de la tine pe mobil.

— Ştii că nu te sun decât pe fix, pufneşte mama fluturând disprețuitor din mână; refuză să adopte tehnologia modernă, spre deosebire de tatăl ei.

— Păi, atunci nu te poți aştepta să răspund.

De ce redevine o adolescentă țâfnoasă ori de câte ori se află în preajma lor?

— Nu te deranjează dacă stăm câteva zile? întreabă tatăl ei, care i s-a alăturat mamei lângă şemineu; cu mâinile la spate, domină încăperea.

Emilia se înmoaie. De fapt, ar fi bine să-i aibă aproape. Încă două perechi de ochi şi aşa mai departe. Şi nu-şi pot schimba felul de a fi. Măcar sunt aici, manifestându-şi îngrijorarea, dorind s-o ajute cumva. În plus, au venit la lansare. Ştie că încearcă să se poarte cât mai bine.

— Ar fi minunat, spune.

Evident, vor să afle totul, în cele mai mici detalii. Emilia e atât de sătulă să repete povestea şi e atât de obosită, încât nu vrea decât să se trântească în pat. În loc de asta, părinţii vin după ea în bucătărie şi se aşază pe canapelele tapiţate cu in care dau spre grădină.

— Ai decorat senzaţional încăperea asta, remarcă mama ei mulţumindu-i pentru ceai. Unirea sufrageriei cu bucătăria nu era la modă pe vremea mea.

Emilia i-a dat lui Lloyd un bol cu apă şi a deschis uşa glisantă, astfel încât retrieverul să poată ieşi în grădină. E turtit pe parchet, iar vânticelul de afară îi zburleşte uşor blana. De aici, Emilia vede latura biroului lui Elliot. Soarele e sus pe cer. Nu se zăreşte nici un nor. Mama ei îşi face vânt cu mâna.

— Deci, spune tatăl ei.

Stă pe marginea canapelei, lângă soţia lui, gata să sară imediat dacă e nevoie. Şi-l imaginează cu un baston sub braţ, asemenea căpitanului din Ghosts. De fiecare dată când se uită la serial, Jasmine şi Wilfie comentează râzând că e leit bunicul Hugh.

— Ia-o de la început, o îndeamnă.

Se conformează, fără să omită nici un amănunt. Ochii lui se măresc de uimire şi mama icneşte periodic, mai ales când ajunge la partea cu găsirea cadavrului lui Louise.

— Aici suntem, conchide Emilia cu un oftat. Nici un milimetru mai aproape de a-l descoperi pe făptaş. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai e doar o hărţuire inofensivă, acum vorbim despre crimă.

Îşi înăbuşă plânsul, dar mama observă şi vine să se aşeze lângă ea.

— E îngrozitor, spune mângâind-o stângaci pe genunchi. Ce face poliția în privința asta?

— Detectivii fac şi ei ce pot. Dar acum, că s-a comis o crimă, o să-şi dea silința mai mult.

— Îmi închipui. Totuşi, cum de-au îngăduit să se ajungă aici?

Emilia oftează.

— Cel care face asta e deştept, mamă. Ştie cum să se ascundă. Însă a făcut o prostie: s-a inspirat din cartea mea nepublicată. Ştiu că te-am întrebat deja, dar eşti sigură că n-ați mai dat manuscrisul altcuiva? Unor prieteni? Unor prieteni de-ai prietenilor?

Mama clatină din cap, insistând că n-a scăpat manuscrisul din ochi.

— Am zis deja că n-am face asta niciodată. Pe deasupra, sunt uimită că ai dat-o la citit în halul ăsta.

— În ce hal?

Mama ei îşi strânge buzele într-o expresie dezaprobatoare.

— Cartea e plină de greşeli gramaticale. Am găsit o mulțime. Am luat notițe.

Dezamăgirea o copleşeşte pe Emilia.

— Eşti foarte amabilă, dar am pentru asta un redactor şi corectori...

— Ei, paza bună trece primejdia rea. Scotoceşte prin poşeta pe care o ține lângă picior şi scoate trei foi A4 liniate. Pot să ți le arăt acum, dacă vrei.

— Păi... mulțumesc, dar o să mă uit peste ele mai târziu.

Emilia ia notițele şi le lasă pe blatul de sticlă al măsuței de cafea. Nu-i vine să se întoarcă la cartea aceea. Nu acum. Ori de câte ori se gândeşte la ea, i se face rău.

Mama ei se ridică, îşi aranjează rochia şi iese ca să-şi „pudreze nasul".

— Mi-a plăcut cartea, spune tatăl ei, aşezat tot pe marginea canapelei. Când îşi lasă ceaşca de cafea pe măsuță. Emilia observă că mâna îi tremură tare. O intrigă foarte neobişnuită, remarcă el. De unde... hm, de unde ți-a venit inspirația?

— La care parte te referi? îl întreabă, străduindu-se să păstreze un ton plat.

— Mâzgălitorul şi toată povestea aia cu, hm, fata. Daisy.

Emilia se foieşte, deloc în largul ei.

— Nu ştiu. Pur şi simplu... ei bine, pur şi simplu mi-a venit în minte, şi de acolo a tot crescut.

Minciuna i s-a înțepenit în gât.

— Aha. Înțeleg, spune el pocnind din limbă. Trebuie să fie greu să născoceşti noi cazuri pentru Miranda. De asta ai pus capăt seriei?

— Pur şi simplu voiam să scriu altceva.

Îi stă pe limbă să-i dezvăluie totul acestui bărbat stoic, obişnuit să păstreze secrete; probabil l-ar păstra şi pe al ei. Însă el e atât de mândru că fiica lui i-a îndeplinit visul! Mama i-a povestit odată că, după ce a ieşit la pensie, a încercat să publice un roman despre viaţa în Royal Air Force, dar n-a putut să găsească un editor. Ar fi atât de dezamăgit – Emilia ar distruge apropierea care se înfiripă între ei ca şi cum ar călca în picioare o oglindă. Tatăl ei a început s-o bage în seamă abia atunci când a devenit autoare de bestsellere.

Acum însă ar da orice să nu fi scris cartea aceea idioată.

Pentru că nu poate fi o coincidenţă: Louise i-a dat ideea pentru *Ultimul ei capitol.* Şi dacă n-ar fi făcut-o, poate că ar mai fi încă în viaţă.

Se pare că Louise a încercat să-şi personalizeze cât mai mult apartamentul mohorât, mascând canapelele uzate din piele maro cu pleduri colorate şi pernuţe în nuanţe vii, înfăţişând capete de animale. Pe poliţa şemineului e o fotografie alb-negru superbă, cu Louise ţinând în poală un copilaş cu păr auriu. Trebuie să fie băieţelul ei, Toby, mă gândesc cu durere în suflet. Din celelalte fotografii răspândite prin încăpere îmi dau seama că trebuie să aibă opt sau nouă ani. Observ şi un câine de lut ce pare

făcut de o mână de copil, precum şi o broderie pe etamină reprezentând o găină. O ating, întrebându-mă dacă e opera lui Louise.

Mă îndepărtez de fotografii. Nu mă pot gândi la familie: e o chestiune care îmi stârneşte prea multe emoţii, şi trebuie să mă concentrez asupra misiunii mele. Saunders a sunat dimineaţă să anunţe că e bolnav, aparent are o virozăintestinală şi nu poate ieşi din hotel. Ar trebui să ne întoarcem în Devon în seara asta, deşi sunt tentată să mai rămân câteva zile.

Pe covor încă se vede o pată ruginie de sânge. Potrivit agentului-şef Watkins, nu e nici un semn de intrare prin efracţie. Cine era femeia asta şi de ce reprezenta o ţintă? Nu-mi dau seama dacă are legătură cu celelalte crime sau e doar ceva întâmplător, copiat din cartea Emiliei Ward. Semnul lui Louise e desenat, nu scrijelit, ca în celelalte cazuri.

Îl salut pe Watkins printr-o înclinare a capului, apoi intru în dormitorul victimei. Nu mă încumet să arunc o privire în camera de alături, ştiind că e ocupată de fiul ei atunci când nu stă la tatăl lui. Dormitorul ei e ordonat, cuvertura e aşternută fără cute. E auster, asemenea camerei de zi, cu un şifonier, un mic raft cu cărţi broşate şi o mulţime de perne colorate pe pat. Pe noptieră se află un document imprimat pe hârtie A4. Îl iau şi văd titlul scris cu caractere mari pe prima pagină: Ultimul ei capitol de Emilia Ward. Se pare că Louise na avut ocazia să-l citească înainte de a fi ucisă, pentru că paginile sunt impecabile, nu e nici o amprentă sau îndoitură la colţ.

Îl pun la loc, apoi străbat holul îngust şi mă întorc în camera de zi.

— Ce părere aveți? Watkins studiază încăperea, cu mâinile în şolduri. Deocamdată suntem noi doi, întrucât cercetările criminalistice s-au efectuat în cursul nopții. Poartă un sacou de tweed cu petice de catifea la coate care-l face să semene cu un profesor universitar, îşi trece o mână peste capul chel. Credeți că e opera tipului dumneavoastră?

— Nu sunt sigură. Celelalte victime au fost înjunghiate. De obicei le-am găsit întinse pe pat. Şi au fost ucise la primele ore ale dimineții, nu la sfârşitul după-amiezii, şi numai în zona Devonului, în majoritate la Plymouth, cu excepția uneia care a fost omorâtă într-un sat la trei kilometri şi ceva de oraş. Dar, la fel ca în cazul celorlalte victime, nu sunt semne de atac sexual.

— Deşi n-o să ştim precis decât după raportul autopsiei, subliniază el.

Îmi strâng buzele ca să nu replic: „Evident". În loc de asta, scot un mormăit. N-am lucrat niciodată cu agentul principal Watkins, dar m-am prins deja că e unul dintre bărbații aceia care cred că ştiu mai multe decât femeile, chiar dacă am o carieră cu cel puțin zece ani mai lungă şi-i sunt superioară în grad.

— Pe noptiera lui Louise sunt nişte hârtii, spun. Te deranjează dacă le iau? Ar putea fi ceva demn de interes.

Mi-ar plăcea să aflu cum se face că Emilia Ward a scris o poveste şocant de asemănătoare cu cazul la care lucrez de şaptesprezece ani.

Trebuie să citesc cartea, ca să văd ce mai conține.

— Serviți-vă, răspunde Watkins, apoi se duce în partea din față a apartamentului, să vorbească cu un agent în uniformă care tocmai a sosit.

Mă întorc în dormitorul lui Louise şi iau manuscrisul cu grijă, atentă să nu-mi scape vreo pagină, după care ies din apartament fără să-mi iau rămas-bun de la Watkins, sperând că identitatea ucigaşului cu călugărița este ascunsă undeva printre aceste cuvinte.

Părinții Emiliei stau peste weekend şi, fără voia ei, constată că-i face plăcere compania lor. E ceva liniştitor în firile lor solide, în impasibilitatea tatălui şi în sporovăială mamei despre Clubul Rotary. De când tatăl ei s-a pensionat din Royal Air Force, viața lor li s-a părut foarte provincială, banală, dar acum ar schimba-o cu a ei într-o clipită. Ah, cum ar fi să ducă iar o viață normală, fără teamă, fără anxietate şi fără frământările care-i țin acum tovărăşie! A slăbit şi are senzația că a îmbătrânit cu zece ani, un aspect pe care mama ei l-a menționat nu o dată de când a sosit.

Ori de câte ori închide ochii, vede cadavrul lui Louise, pielea ei prea palidă, gambele subțiri ieşind din blugii scurți şi semnul de pe gleznă, aşa că alege să rămână până târziu cu tatăl ei, discutând despre cărțile ei sau despre cariera lui în Royal Air Force. Sunt mai apropiați

ca oricând. Wilfie e încântat să aibă un câine în preajmă şi-şi petrece cea mai mare a weekendului jucându-se cu Lloyd în grădină, până când retrieverul, epuizat, se pleoşteşte pe iarbă, iar Emilia trebuie să-i amintească fiului ei că e bătrân.

Sâmbătă, Elliot îşi roagă tatăl, pe Trevor, să cheme un lăcătuş să schimbe încuietorile, murmurând că nici o măsură nu e de prisos după moartea lui Louise. Ca să nu mai vorbească de furtul bicicletei lui. Emilia tot nu e sigură că a fost Louise, şi n-a văzut bicicleta în apartamentul acesteia. Elliot supraveghează lucrările, stând cu braţele încrucişate în hol în timp ce un lăcătuş într-o salopetă murdară, cu pete de transpiraţie la subsuori, dă găuri cu bormaşina în tocul uşii. Când termină, Elliot se retrage în biroul lui, declarând că are de lucru până peste cap. Iese numai ca să mănânce, dar duminică le face o friptură uriaşă şi delicioasă pentru care socrii îl complimentează amabil, deşi mama Emiliei nu se poate abţine să nu-i dea sfaturi pentru ameliorarea budincii de Yorkshire.

— E nasol că Elliot munceşte tot weekendul, spune Jasmine în timp ce-şi ajută mama să scoată vasele din maşina de spălat. N-am ieşit nicăieri din cauză că bunicul şi bunica sunt aici.

— Nu a muncit *tot* weekendul, ci numai ieri, pentru că a avut un termen de respectat. Şi tu n-ai ieşit pentru că vreau să stau cu ochii pe tine, îi aminteşte ţâfnoasă Emilia. Şi vorbeşte mai încet. Nu vreau să te audă.

Arată cu capul spre părinţii ei, care stau cu Wilfie în partea destinată sufrageriei.

Jasmine ţâţâie din buze.

— Nu poți să stai cu ochii pe mine toată viața.

— Ba da, până aflu cine face asta.

Încă nu i-a spus fetei că Louise a fost ucisă. Pe de o parte, vrea s-o pregătească pentru ceea ce s-ar putea să-i aştepte, dar pe de alta, nu vrea s-o sperie. Se gândeşte la vizita pe care i-a făcut-o vineri inspectoarea Janine Murray. Se întreabă dacă poliţiştii i-au luat o declarație lui Kristin. Încearcă s-o vadă cu ochii minții ducându-se acasă la Louise, bătând la uşă, intrând şi apoi apucând un obiect greu şi lovind-o în ceafă. Oare Kristin chiar ar face aşa ceva? Şi dacă da, de ce? Le vede pe cele două în fața librăriei, la lansarea ei. Nu poate trece peste senzația sâcâitoare că a întrerupt o discuție încinsă: limbajul lor corporal părea ciudat, de parcă nu se întâlneau atunci pentru prima oară. Din câte spusese Louise, Kristine încercase s-o stoarcă de informații despre Jonas, dar nu poate să nu se întrebe dacă nu cumva era ceva mai mult. Asta voia să-i comunice Louise în ziua în care a murit? Ceva despre Kristin?

A ascultat mesajul vocal al lui Louise iar şi iar, sperând c-o să sesizeze un indiciu care i-a scăpat.

Dar mai ales ca să-i audă glasul, accentul nordic slab la pronunțarea anumitor cuvinte. Tot nu-i vine să creadă că n-o să mai vorbească niciodată cu ea.

— Pământul către mama. Vocea lui Jasmine o aduce în prezent. Eşti bine?

Fața drăguță a fiicei sale e schimonosită de îngrijorare.

— Sunt bine, scumpo. Doar mă gândeam.

O strânge la piept şi-o sărută apăsat pe creştet. În cele din urmă, Jasmine reuşeşte să se desprindă. Niciodată nu i-au plăcut îmbrăţişările.

— O să fie bine, rosteşte adolescenta cu o solemnitate care-i frânge Emiliei inima. Nu vrea ca fiica ei să-şi facă griji. Acum, când în fine şi-a făcut noi prieteni, trebuie să-i reteze aripile ca s-o ţină în siguranţă. Poliţia o să-l găsească în curând pe făptaş, continuă Jasmin. Sunt sigură.

— Aşa e, spune Emilia, sperând că sună convingător.

Vremea se strică tocmai în dimineaţa când pleacă părinţii ei, şi Emilia încearcă să n-o ia drept un semn de rău augur în timp ce-i conduce la maşină prin ploaie. Deşi n-au abordat nici un subiect profund şi plin de semnificaţii, e recunoscătoare că au venit. Îşi promite să facă mai multe eforturi să-i viziteze la Guildford în viitor.

Când ajunge acasă după ce i-a lăsat pe Wilfie şi Jasmine la şcoală, îl găseşte pe Elliot la insula din bucătărie.

— M-ai speriat, exclamă ducându-şi o mână la inimă. Credeam că eşti în birou.

Nu s-a bărbierit azi-dimineaţă. Trecându-şi palma peste firele ţepoase, spune:

— Am venit să-mi fac un ceai.

Emilia se încruntă. Fierbătorul nu e pornit. Îşi dă pe spate părul, care s-a udat cât a fugit de la maşină în casă, şi se apropie să-i maseze umerii, care sunt ţepeni de încordare. Elliot se scutură şi sare de pe scaunul înalt ca să apese pe butonul fierbătorului. Ea încearcă să no ia ca pe o jignire. De obicei, e foarte drăgăstos,

mereu o ține de mână pe stradă – spre marea stingherealã a lui Jasmine –, dar acum nu ştie cum să se îndepărteze mai repede de ea.

— Eşti bine? Ştiu că n-a fost o idee prea grozavă ca părinții mei să dea buzna aşa, nu după Louise şi tot restul... Elliot are un aer distrat, de parcă l-ar îngrijora ceva. Brusc speriată, îl întreabă: Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Emilia traversează bucătăria ca să-şi treacă un braț pe după mijlocul lui.

— Îmi fac griji, atâta tot, recunoaşte el în cele din urmă. Moartea lui Louise m-a doborât. Când mi-ai zis că semnul de pe gleznă e luat din cartea ta... a devenit mult mai personal, spune cutremurându-se. Se întoarce cu fața la ea şi o priveşte stăruitor. Şi vreau să ştii că as face orice – orice – ca să vă protejez pe tine şi pe copii.

— Ştiu. Dar trebuie să avem încredere în poliție.

— De parcă ar fi fost de mare ajutor până acum.

— Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e vorba de hărțuire, ci de crimă.

Elliot îşi desprinde mâinile de pe umerii ei. Rămân tăcuți, uitându-se la fierbătorul care dă în clocot. Când se stinge, Elliot pregăteşte două căni de ceai.

— Aşadar, de unde ți-a venit ideea cărții? Ai zis că detectivă care a venit... cum o cheamă...

— Janine Murray.

— Da, ea. A zis că seamănă cu un caz real?

Emilia îşi ia cana şi se duce la uşile deschise, privind în grădină.

Ploaia cade cu atâta putere, încât stropii sar în sus şi pe dalele de piatră se formează deja bălți.

— Sincer, n-am ştiut asta când am început să scriu. Asta n-a fost o minciună, dar îi vine rău când îşi aminteşte restul. E doar o coincidență, adaugă.

El strânge cana între palme.

— Deci n-ai auzit niciodată despre caz?

— Nu! în privința asta chiar nu trebuie să mintă. Se întoarce spre el. Tu ai auzit?

— Sigur că nu. Dar dacă detaliile au fost ținute secrete față de presă...

Emilia şovăie. Trebuie să-i spună. O macină de zile întregi, de la vizita inspectoarei Murray. De fapt, o macină de mult mai mult timp. Dar Elliot n-ar fi prea încântat să afle că l-a mințit. Întotdeauna a fost foarte sincer cu ea, nu i-a ascuns nimic. Fosta iubită l-a înşelat, ceea ce l-a distrus. Pentru Emilia, după experiența cu fostul soț adulterin, a fost o mare uşurare că Elliot voia să joace cu cărțile pe față.

Dar cum ar putea să-i spună aşa ceva? O admiră necondiționat. Ştie că a aşezat-o pe un soclu şi vrea să fie persoana pe care o vede reflectată în ochii lui.

El o priveşte întrebător, ca şi când i-ar citi gândurile, aşteptându-i confesiunea. Însă ea alege să tacă. Se duce la chiuvetă şi-şi varsă restul de ceai din cană. Are nevoie să se îndepărteze de el, ca să nu l lase să-i vadă vinovăția de pe chip.

— Ar fi momentul să plec. Azi mă duc în High Street Kensington să mă văd cu Ottilie. Vin la timp să-i iau pe copii. Nu vreau ca Jasmine să ia autobuzul, da?

Îi vede reflexia în oglinda de deasupra mesei. Gura lui e strânsă într-o linie subțire, dezaprobatoare, ochii îi sunt severi. O cunoaşte foarte bine. Ştie că-i ascunde ceva. Emilia se grăbeşte să iasă înainte ca el să poată răspunde şi înainte ca ea să recunoască totul: adevărul despre cartea ei, despre Daisy şi Ash şi despre toată nenorocirea asta de care-i pare atât de rău.

Deşi detestă metroul, hotărăşte că e modalitatea cea mai rapidă şi mai sigură de a ajunge în High Street Kensington. Dacă e urmărită, dacă i-a venit rândul pe lista ucigaşului, o să fie înconjurată de oameni, de martori, şi din aceştia sunt o mulțime în metrou. O să facă în aşa fel încât să nu rămână nici o clipă singură până când poliția îl va prinde pe făptaş. Acestea fiind zise, străzile sunt pustii în timp ce coboară dealul, probabil din cauza ploii, şi nu o dată are senzația neliniştitoare că e cineva în spatele ei. Are în buzunarul impermeabilului alarma, pe care e gata s-o folosească la prima privire ciudată din partea unui trecător. Se gândeşte iar la bărbatul care le-a urmărit pe ea şi pe Louise în noaptea aceea. Cine era? Oare el a ucis-o pe Louise? Era cu certitudine un bărbat? Ar fi putut să fie Kristin: e înaltă. Dar e şi criminală? Sau cineva de la editură? Nu Hannah, în ea are încredere deplină. Dar

altcineva care ar fi putut să citească manuscrisul. Sau un prieten sau un coleg care a dat peste el. Cineva de la periferia vieții ei?

Metroul e aglomerat şi miroase a aer umed şi a gaze. În ciuda bravadei pe care a afişat-o, se simte neliniştită ori de câte ori cineva se apropie prea mult de ea, iar pe scara rulantă se ține strâns de balustradă. Ar fi nevoie de un singur ghiont... „încetează”, se dojeneşte. Nu poate gândi în felul acesta. Chiar şi aşa, e uşurată când iese din static, îşi trage gluga pe cap ca să se ascundă.

Ottilie o aşteaptă în fața cafenelei lor favorite, întoarsă cu spatele la stradă. Părul ei lung şi blond e prins într-o coadă de cal înaltă şi poartă un impermeabil cu imprimeu de leopard. Are telefonul lipit de ureche şi ține deasupra capului o umbrelă care arată ca şi cum i-ar aparține unui copil. În timp ce se apropie. Emilia o aude vorbind:

— Nu, Trev. N-o s-o fac. Am zis că n-o s-o fac, da?... E bine. Ea o să...

Se răsuceşte când o aude pe Emilia în spatele ei şi pe chip îi apare un zâmbet larg.

— Da, Mils a venit, aşa că o să... Da. Vorbim mai încolo.

Încheie convorbirea şi se repede s-o strângă în brațe. Spițele umbrelei se încurcă în părul Emiliei.

— Ah, Mils, îmi pare atât de rău pentru prietena ta! Doamne, prin ce poți să treci!

— Era Trevor la telefon? întreabă ea chinuindu-se să-şi descâlcească şuvițele.

Ottilie se uită la mobilul din mână şi se încruntă, de parcă ar fi şocată să-l vadă.

— Poftim?

— Era tatăl lui Elliot?

— Oh, da, da, el era.

— De când vorbeşti cu tatăl lui Elliot?

Emilia râde ca să-şi ascundă stupefacția. Îşi dă jos gluga şi ține deschisă uşa cafenelei, aşteptând cât îşi scutură Ottilie umbrela.

— Oh, Trev şi cu mine ne mai sunăm din când în când. Trece pe lângă ea lăsând în urmă o adiere de parfum Tom Ford. Unde s-a dus canicula? Serios, țara asta... Dintr-odată, se întoarce spre Emilia. Vai, Doamne, scuză-mă, vorbesc ca o moară stricată. Nici măcar nu pot să-mi închipui prin ce treci.

— Nu, te rog. Îmi face bine să port o conversație normală.

Sunt conduse la masa lor din colț, lângă fereastra biciuită de ploaie. E aglomerat, iar Ottilie se strâmbă dezaprobator.

— E mult mai bine când stăm afară. Ar fi trebuit să ne vedem săptămâna trecută, când era cald. Dar eram în Germania, în vizită la tata.

Emilia n-are de gând s-o lase să schimbe subiectul.

— Deci, Trevor, începe când un chelner cu mutră arțăgoasă le dă meniul, apoi dispare în mulțimea de clienți de la bar.

— Hmmm, face Ottilie uitându-se în meniu.

— Mă surprinde că vă sunați. E... păi, e tatăl lui Elliot.

Ottilie ridică privirea mirată.

— Şi? întotdeauna ne-am înțeles foarte bine. Mă suna pentru că, după cum se vădeşte, Trevor şi tatăl meu au fost colegi de serviciu.

— Serios? Când?

— Ah, de mult, în anii nouăzeci.

— Aha. L-a cunoscut pe Charles când venea la Ottilie în vacanțe. Un bărbat înalt şi chipeş, cu un păr blond des, deşi nu l-a mai văzut de ani buni. Despre ce vorbiți tu şi Trevor?

Nu şi-i poate imagina pe socrul ei şi pe prietena ei cea mai bună stând la taclale, deşi şi-a dat seama de la început că Ottilie i-a căzut cu tronc lui Trevor.

— Despre una, alta. Ottilie o fixează cu ochii ei verzi. De ce te ariceşti aşa? Doar nu e ca şi cum mi-aş trage-o cu el, spune râzând.

— Nu, ştiu. Doar că... Emilia ridică din umeri. De ce se bagă? Relațiile celorlalți nu-s treaba ei. Din cauză că e vorba de Trevor, presupun. Adică, e tatăl lui Elliot, socrul meu. Am avut impresia că vorbeați despre mine la telefon.

— Mă întreba despre Louise, atâta tot, şi dacă tu eşti bine. Ottilie se întinde s-o ia de mână. Îşi face griji pentru tine. Ca noi toți. Of, Mils...

Înghite în sec, şi Emilia ştie că se gândeşte la Louise. O înțeapă ochii. Nu vrea să plângă, nu aici, în public.

Îşi drege glasul şi încearcă să-şi stăpânească emoțiile.

— Hai să comandăm.

Aleg somonul pe pâine cu maia prăjită. După ce ospătarul ursuz le ia meniurile. Emilia spune:

— Păcat că n-ai cunoscut-o pe Louise. Cred că ți-ar fi plăcut de ea. Încă nu-mi vine să cred. Tot uit, şi încerc s-o sun...

Ah, cât şi-ar dori s-o poată suna! Are o mulțime de întrebări la care numai Louise ar putea răspunde.

Ottilie îi pune o mână pe braț.

— Mils, e o mizerie oribilă.

Anxietatea i se învârte în măruntaie.

— Ştiu. Ascultă... Face o pauză cât ospătarul le aşază băuturile pe masă şi pleacă fără o vorbă, apoi reia: E ceva ce n-am spus nimănui, şi nu pot s-o mai ţin în mine. E vorba de ultima mea carte...

— Care e nemaipomenită, apropo, o întrerupe Ottilie. Soarbe din gin fizz cu paiul, apoi pune paharul pe masă. Am terminat-o săptămâna trecută, voiam să-ți spun cât mi-a plăcut.

— Mersi. Ei bine, a reieşit că intriga mea corespunde foarte îndeaproape unor crime în serie din Devon. Şi ucigaşul acesta îşi marchează victimele cu un cap de călugăriță, deşi se pare că el îl scrijeleşte în piele, nu-l desenează. Un dement clasa-ntâi.

Oroarea o face pe prietena ei să rămână cu gura căscată.

— Ştiu, e macabru. Dar când am scris cartea n-am ştiut că seamănă atât de mult cu un caz real, în desfăşurare.

— Păi, sigur, murmură Ottilie. De unde ai fi putut să ştii?

Emilia se foieşte pe scaun, plimbându-şi degetul peste paharul cu băutură tonică de soc.

— Ei bine, chestia e că povestea... Nu e sigură că-şi poate aduna curajul s-o spună. Simte că e un om îngrozitor, o scriitoare de doi bani. În cele din urmă răbufneşte: Of, Doamne, Ottilie, treceam printr-o perioadă de coşmar! Cu Covidul şi lunile de izolare, Jasmine a dezvoltat nişte tulburări de sănătate mintală,

iar Elliot şi cu mine nu reuşeam să ne punem de acord în privinţa modului cel mai bun de acţiune, aşa că ne tot certam, şi ştiam că vreau să termin seria o dată pentru totdeauna, dar nu-mi venea nimic în minte. Nu mă puteam gândi la nici o intrigă, şi într-o zi din martie anul trecut plângeam pe umărul lui Louise în Marble Hill Park, când ieşiserăm să facem sport, şi... şi... Cum Ottilie o îndeamnă printr-un gest să continue. Emilia îşi caută cuvintele: Şi am întrebat-o în glumă dacă are vreo poveste demnă de transformat în roman, iar ea mi-a spus că are o idee pentru o carte pe care a vrut mereu s-o scrie, dar ştie că n-o s-o facă niciodată şi că, dacă vreau, pot să folosesc intriga ei.

Ochii lui Ottilie se măresc, dar rămâne tăcută.

— Aşadar, mi-a relatat ceea ce mi s-a părut o poveste extraordinară, despre o fată care caută un bărbat despre care crede că i-a ucis mama şi i-a însemnat glezna cu un cap de insectă. Nu m-am gândit nici într-o mie de ani că seamănă cu un caz real. Louise mi-a dat de înţeles că e ideea ei. Că e ficţiune. Şi i-am fost atât de recunoscătoare..., bolboroseşte Emilia clipind ca să-şi oprească lacrimile.

Ottilie se încruntă.

— Şi ce? Ţi-a dat o idee, iar tu ai preluat-o. Sunt sigură că şi alţi scriitori au făcut acelaşi lucru. Nu e ca şi cum i-ai fi furat-o. Ţi-a dat-o de bunăvoie.

Emilia nu îndrăzneşte să recunoască restul. E deja destul de grav. Instinctul ei înnăscut este să fie deschisă şi sinceră, dar din martie anul trecut a devenit o persoană care păstrează secrete şi spune jumătăţi de adevăr. E atât de tentată să-i dezvăluie totul lui Ottilie,

să-şi verse mărturisirea ca pe o vomă de cuvinte până nu mai rămâne nimic... Soarbe din băutură, dorindu-şi să fi comandat şi ea un gin fizz.

— Ce nu înţeleg e de ce. De ce mi-a dat Louise povestea unui caz real? Şi... oare ăsta e motivul pentru care ea a fost ucisă şi eu sunt hărţuită? spune lăsând paharul pe masă. În mod clar, cineva ştie că mi-a zis despre criminalul în serie. Poate chiar ucigaşul cu călugăriţa, şi a omorât-o ca să-i închidă gura? Tot mă gândesc la asta, îi tot ascult ultimul mesaj în minte, întrebându-mă ce-a vrut să-mi spună. Voia să-mi comunice ceva important. Tot repeta că-i pare rău. Şi că avea să-mi explice. Şi că are de-a face cu cartea şi cu povestea pe care mi-a spus-o. Oare ştia cine e în spatele acestor lucruri? încerca să mă avertizeze cu privire la ucigaşul din viaţa reală?

— Dar de ce n-a încercat să te omoare şi pe tine? Un fior o face pe Emilia să se cutremure.

— Asta mă îngrozeşte. Cred că-s următoarea la rând.

Daisy 2005

Daisy n-a putut să se relaxeze de Crăciun. Îi era un dor cumplit de Ash, dar, mai mult decât atât, nu şi-l putea scoate din minte pe Donald. Îi consuma fiecare minut de trezie, şi visa fără încetare la dimineaţa când

îşi găsise mama moartă: curăţenia sterilă din camera de zi, mirosul de ţigară amestecat cu cel metalic de sânge.

Nu se încumeta să împărtăşească nimănui bănuiala că Donald era Mâzgălitorul, în nici un caz tatălui ei. Întâi avea nevoie de o dovadă, şi era hotărâtă s-o obţină când se ducea la Ash.

Ningea în Yorkshire în dimineaţa în care a pornit spre Devon. Tatăl ei, care a condus-o la gară, îşi făcea griji pentru ea.

— Să mă anunţi dacă ai probleme. Am verificat prognoza, şi vremea e mai blândă în sud. Data viitoare e rândul lui Ash să ne viziteze.

El şi Shannon i-au făcut cu mâna în timp ce trenul ieşea din gară. Daisy a simţit un val de dragoste văzându-i pe peron, înlănţuiţi, cu fulgii acoperindu-le umerii şi fesurile. Tatăl ei ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut că se ducea acasă la un potenţial ucigaş. Călătoria a fost lungă şi lentă din cauza ninsorii. Abia când au trecut de Birmingham condiţiile meteo s-au îmbunătăţit şi câmpurile verzi au luat locul celor acoperite de zăpadă. A trebuit să schimbe trenul la Plymouth ca să ajungă în micuţa gară sătească unde o aşteptau Ash şi Donald, situată la mai puţin de trei kilometri de satul unde-şi petrecuse primii zece ani din viaţă cu mama ei.

Donald le-a zâmbit cu căldură când Daisy s-a aruncat în braţele lui Ash.

Şi apoi ea şi-a amintit de ce se afla acolo. Oricâtă dragoste ar fi simţit faţă de Ash – deşi acum nutrea

sentimente contradictorii –, deocamdată trebuia să se concentreze asupra lui Donald.

El a insistat să-i care valiza şi le-a luat-o înainte spre parcarea din spatele gării. Vederea părului lui cu vârtejuri îi răscolea stomacul lui Daisy. Trecuseră opt ani, iar acum claia nisipie era vârstată cu alb, dar era convinsă că e acelaşi bărbat; nu se lăsa păcălită de amabilitatea sau de voioşia lui.

N-au avut mult de mers până la casa impunătoare şi veche, situată pe malul mării. Abia când au străbătut drumul de acces şi au oprit pe o alee lată cu pietriş şi-a dat seama Daisy că era singura casă pe o rază de câțiva kilometri.

— Uau, ce departe suntem de toți şi de toate, a murmurat ea când s-au dat jos din maşină.

Vântul puternic, mirosind a sare de mare, îi zburlea părul şi-i trăgea poalele hainei ca un copil nerăbdător.

— Ne place tare mult aici, a zis Ash conducând-o spre veranda frumoasă, cu un acoperiş alb ascuțit. E un loc izolat, pe gustul nostru.

Ar fi trebuit să sune romantic, însă prezența lui Donald la numai câțiva metri în spatele ei îi ocupa toate gândurile. Îşi făcuse tot felul de planuri ca să-l înfrunte, dar cum ar fi putut aici, în țara nimănui, având în jur numai câmpuri şi drumeaguri de țară şi stânci colțuroase şi apă cât cuprinde, cu valuri izbindu-se de țărm şi împroşcând stropii sărați pe care-i simțea pe buze? N-ar fi fost înțelept să abordeze un ucigaş într-un asemenea loc.

Ash a invitat-o să intre în casă, care era imensă şi întortocheată, dar primitoare, cu o bucătărie de fermă

din care se vedeau stâncile şi marea de dedesubt. Stef era în faţa plitei, cu părul buclat în jurul chipului atrăgător. Văzând cine a venit, şi-a şters mâinile pe şorţ şi a îmbrăţişat-o pe Daisy, învăluind-o într-un miros de Chanel şi prăjitură.

— Tocmai am pus un tort Victoria în cuptor, i-a informat radioasă. Ash, iubire, ce-ar fi să-i arăţi lui Daisy împrejurimile?

— Cu mare plăcere.

Ash i-a făcut cu ochiul şi a luat-o de mână.

Dumnezeule, era deja îndrăgostită de casa aceea caldă şi ospitalieră, cu luminiţe la geamuri, un brad mare de Crăciun în hol şi o ghirlandă cu fundiţe din tartan trecută printre stâlpii balustradei.

Era pe cale să lanseze o bombă care avea să arunce totul în aer.

Poate că se înşela – s-a gândit, a sperat în zilele următoare. Poate faptul că bărbatul acela avea un păr nisipiu cu două vârtejuri era doar o coincidenţă. La urma urmei, în Devon nu putea să fie un singur bărbat care să corespundă descrierii. Şi nu-i văzuse niciodată faţa. Pe deasupra, părea cumsecade. Jovial, afectuos, asigurându-se permanent că ea şi Ash se simţeau bine. Cu o asemenea familie, era greu de crezut că Ash suferise o cădere nervoasă în adolescentă.

Până la sfârşitul vizitei a ajuns la concluzia că îl suspectase degeaba pe Donald. Bineînţeles că ucigaşul nu putea fi tatăl lui Ash. Se sabota singură. Asta făcea. Şi aproape că s-a păcălit, crezând că bănuia un om nevinovat.

Până când a văzut ziarul de duminică pe brațul fotoliului, în ziua de dinainte să plece.

Şi mâzgălelile de pe margine.

Emiliei nu-i iese din cap conversația cu Ottilie. E înghesuită între doi bărbați foarte voinici în metroul aglomerat şi observă că un tip care stă în picioare, ținându-se de bară, n-o scapă din ochi. E cam de vârsta ei, poate puțin mai tânăr, cu un păr şaten țepos şi o ținută deloc protocolară, jeanşi lălâi şi o geacă Harrington. Îşi dă seama că o urmăreşte pentru că de fiecare dată când ridică privirea din pagina Wikipedia pe care se preface c-o studiază pe telefon, îi surprinde privirea, iar el şi-o fereşte imediat.

Când trenul ajunge la Richmond, Emilia iese în grabă la suprafață. Tot mai plouă, dar acum e doar o burniță caldă, şi când ajunge pe dealul spre casa ei, după ce a traversat oraşul, e transpirată. Se opreşte pe marginea drumului să-şi scoată impermeabilul, fără să-i pese că se udă, şi se uită la ceas. Mai are jumătate de oră până să-i ia pe Wilfie şi Jasmine de la şcoală.

Observă că străzile din apropierea casei sunt pustii când se pune iarăşi în mişcare.

Apoi aude paşi în spatele ei.

Rezistă dorinței de a se întoarce şi-şi continuă ascensiunea, iuțind ritmul, deşi simte o durere sub coaste. Paşii se apropie. Nu poate înainta mai repede decât dacă o ia la fugă; de asemenea, nu mai are acces la dispozitivul de alarmă, pentru că şi-a scos haina. Îşi spune că trebuie să se calmeze, dar o năpădeşte spaima când imaginea cadavrului lui Louise îi apare în minte. N-are ce face, aşa că începe să alerge. Durerea i se întețeşte, dar nu se poate opri: viața ei depinde de asta. Are brusc această certitudine. O fi doar imaginația ei, sau persoana din spate aleargă şi ea? Dă colțul pe strada ei, uşurată să-şi vadă casa, şi nu se opreşte decât când ajunge pe alee. Bărbatul care o privea în metrou trece mai departe. Are mâinile vârâte adânc în buzunare şi nu se uită la ea când traversează şi coteşte. Oare e o coincidentă că a venit pe acelaşi traseu şi atât de aproape în spatele ei? Inspiră adânc de câteva ori, aşteptând ca pulsul să-i revină la normal, şi se pregăteşte să intre în casă când îşi aude numele strigat.

Se întoarce în direcția vocii şi-l vede pe Jonas coborând din maşina lui, care e parcată ceva mai încolo pe stradă. Îl priveşte nelinişti tă.

— Ce cauți aici?

Pare obosit, părul în neorânduială are nevoie de o tunsoare, şi cearcănele de sub ochi sunt vizibile.

— Kristin a fost dusă la secție pentru interogatoriu.

— Poftim?

Expresia lui se adumbreşte.

— Nu-ți lua aerul ăsta uimit, din moment ce tu le-ai spus polițiştilor că o suspectezi că ți-a ucis prietena, pe Louise! Ştiu că vrei să te răzbuni pe ea, spune

frecându-şi istovit faţa. Dar credeam că am depăşit cu toţii momentul. Au trecut mai bine de zece ani.

Mânia Emiliei dă în clocot.

— Chiar îţi închipui c-aş fi atât de meschină? Am învăţat să convieţuim toţi trei cu atâta timp în urmă. Am văzut păpuşa trol la ea şi le-am spus poliţiştilor. N-am zis că aş bănui-o de crimă.

— De ce te-ar hârţui Kristin? De ce? înscenând dispariţia lui Jasmine, ştia că m-ar fi rănit şi pe mine, aşa că de ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu, se răsteşte ea fără să se mai poată stăpâni. Poate pentru că te suspectează c-o înşeli.

Jonas se schimbă la faţă.

— Dar n-o înşel. Ce i-ai zis?

— Nu i-am zis nimic. I-a pomenit despre asta lui Ottilie, precum şi lui Louise, în seara cu lansarea de carte. Nu-i proastă, Jonas. Ştie că se întâmplă ceva, şi mă tem că îşi închipuie că o înşeli cu mine.

— Dar n-o înşel! Bine, am fost atras de Connie şi nu pot să neg tentaţia, dar nu i-am dat curs. Am dat-o în bară o dată şi n-am de gând s-o mai fac.

Îl priveşte lung, întrebându-se dacă minte. Pare sincer, dar a încetat să mai aibă încredere în el cu mult timp în urmă.

— Acum trebuie să plec. Mă duc să-i iau pe copii de la şcoală.

Jonas se dezumflă sub ochii ei, de parcă l-ar fi părăsit toată combativitatea, şi dintr-odată pare mai bătrân.

— Pot să vin s-o văd pe Jasmine la un moment dat? Presupun că nu vrei s-o laşi la mine weekendul ăsta, dacă eşti convinsă de vinovăţia lui Kristin, deşi îmi

cunoşti părerea. Dar nu-ți imaginezi că i-aş putea face rău fiicei noastre, sper.

Emilia simte o împunsătură de vinovăție.

— Sigur că nu, murmură.

Îi vine să plângă. Urăşte situația asta. Să nu poată avea încredere în oamenii cei mai apropiați. Nu vrea decât ca făptaşul să fie prins, ca să-şi poată relua cu toții viețile. Fata zâmbitoare a lui Louise i se iveşte în minte. Lucrurile nu vor mai fi la fel după moartea ei.

— Ce-ar fi să vii tu la noi weekendul ăsta?

— Şi Elliot? Ştiu că nu vrea să mă vadă în casa lui.

— E şi casa mea. O să vorbesc cu el. N-o să fie nici o problemă.

Jonas încuviințează abătut, apoi se întoarce spre maşina lui, fără o vorbă. Privindu-i umerii încovoiați, Emilia simte deodată părere de rău față de bărbatul pe care l-a iubit cândva. Dar nu: trebuie să fie tare.

Wilfie nu e în apele lui când Emilia îl ia de la şcoală.

— Toby n-a venit azi, spune posomorât în drum spre maşină.

Ea ar vrea să-l grăbească, altfel o să întârzie la şcoala lui Jasmine, dar îşi dă seama că e supărat.

— Hai să fugim până la maşină şi o să-mi povesteşti totul înăuntru, spune pe un ton vesel, însă el îşi târşâie picioarele.

Până la urmă trebuie să-l apuce de mână şi practic să-l tragă după ea. Demarează îndată ce-l aude că şi-a pus centura de siguranță.

— Doamna învățătoare ne-a vorbit în clasă despre mama lui Toby, spune el de pe bancheta din spate. A zis că a fost ucisă pentru că era detectivă. Cu buza de

jos tremurând a plâns, adaugă peste câteva clipe: Nu mai vreau să mă fac detectiv.

— Of, iubitule! Emilia îşi înghite nodul din gât. Mama lui Toby era o detectivă foarte deşteaptă şi foarte curajoasă, dar ăsta-i riscul meseriei.

Se întreabă câte detalii i-au oferit cei de la şcoală.

— Toby trebuie să fie foarte trist.

Ea clipeşte des ca să-şi alunge lacrimile. Nu suportă acest gând. Vinovăția şi durerea ameninţă s-o zdrobească.

— Într-adevăr. Toată lumea o iubea...

Îşi şterge lacrima de pe obraz. Trebuie să rămână puternică în faţa lui Wilfie. Ca să-i distragă atenţia, îi cere să-i povestească o întâmplare amuzantă de la şcoală, şi curând puştiul râde în timp cei relatează gluma pe care i-a zis-o cel mai bun prieten al lui, Freddie, când stăteau la coadă la cantină.

Ajung în faţa şcolii lui Jasmine chiar înainte să sune clopoţelul. Ştie că fiica ei e stânjenită să-i vadă pe ea şi pe frăţiorul ei la poarta şcolii şi ar prefera de o mie de ori să ia autobuzul cu Nancy, dar Emilia nu-şi poate găsi liniştea până ce fiica ei nu e în maşină. De când a dispărut – deşi s-au scurs numai câteva ore între momentul când şi-au dat seama că nu ştiu unde e şi cel în care a intrat pe uşă –, asta e temerea ei cea mai mare. O îngrozeşte mai mult decât momentul în care a găsit-o pe Louise moartă.

Jasmine iese din şcoală împreună cu Nancy şi un băiat frumuşel pe care Emilia îl recunoaşte: e Jake, îşi apropie capetele să-şi spună ceva până când Jasmine

se desprinde, cu o privire exasperată spre mama ei, şi-şi ia rămas-bun de la prieteni.

— N-aţi putut să aşteptaţi după colţ? şuieră când ajunge la ei. Nu e foarte cool să te ia mama de la şcoală.

— N-o să se întâmple veşnic, îi răspunde calm Emilia. Coborându-şi vocea ca să n-o audă Wilfie, adaugă: Ştii de ce trebuie să fac asta deocamdată.

Fără să comenteze, Jasmine porneşte direct spre maşină, aplecată de spate. Când intră, spune:

— Jake a găsit biletul. Era mototolit sub patul lui. Şi... Caută în buzunarul sacoului, cu o licărire de entuziasm în ochi. Ei bine, mi la adus, uite-l.

I-l întinde Emiliei, care-l priveşte uimită.

— Uau, e extraordinar!

Despătureşte hârtia. E în format A5, scrisă de mână într-un stil cam dezordonat. O reazemă de volan, lăsând motorul în funcţiune. Jasmine umblă la radio, iar Wilfie chiţăie din spate că-i e foame. Textul biletului este următorul:

Pentru Jake

Găseşti ataşate trei bilete la concertul Tonal Whiplash din weekendul ăsta. Ai dreptul să foloseşti al treilea bilet, sau să-l vinzi dacă ai deja unul, atâta timp cât le dai celelalte două bilete iubitei tale, Nancy Bradshaw, şi prietenei ei. Jasmine Perry. E o surpriză pentru ele, ceva ce-o să le bucure foarte tare. Mă bizui pe tine că o să ai grijă de ele la concert şi o să le ocroteşti.

Toate cele bune, M.

— Ciudat, nu? spune Jasmine lăsându-se pe spătar; a dat pe postul Kiss FM, şi o melodie *dance* stridentă inundă habitaclul, agresând nervii întinşi ai Emiliei. Cel

care l-a trimis voia ca Jake să aibă grijă de noi. Nu avea de gând să ne amenințe sau să ne facă rău, nu cred. Dar de ce?

Emilia studiază biletul, înfloritura de la „M” şi de la „N”, bucla de la „K”. Acel „M” de la semnătură trebuie să fie pentru Miranda Moody. Îşi aminteşte apelul telefonic, vocea educată. Cât despre scrisul de mână, cunoaşte o singură persoană cu o caligrafie atât de elaborată.

Şi aceea este cea mai bună prietenă a ei, Ottilie.

Când ajung acasă îl găsesc pe Elliot în toiul pregătirilor pentru cină. El îi informează încântat că face o mâncare înăbuşită la cuptor, dar Emilia nu-l ascultă cu atenție. Îşi azvârle geanta în hol şi urcă în fugă cele două rânduri de scări până la biroul ei. Închide uşa şi se aşază la masa de lucru, cu inima bubuindu-i de agitație şi de teamă. Nu Ottilie. Nu poate fi ea. E ca o membră a familiei. Nu, nu, nu, nu, nu.

Scotoceşte peste tot în căutarea felicitărilor de ziua ei. De obicei le păstrează un an, mai mult dacă sunt de la copii sau de la Elliot. Îşi aminteşte că le-a pus într-un sertar. Le trage pe toate şi le goleşte pe podea, fără să-i pese de harababură. În cele din urmă dă de ele, cele mai mici vârâte în cele mai mari. Mâinile îi tremură

când o găseşte pe a lui Ottilie. Înfăţişează un flamingo cu joben şi pantofi de dans, iar textul din interior atestă o măiestrie caligrafică impresionantă. Scrisul e foarte asemănător. Oare e posibil ca Ottilie să fi scris biletul? Ca ea să fie în spatele acestei campanii de teroare? S-o fi omorât pe Louise? Dar de ce? Inima îi bate nebuneşte. De ce i-ar face Ottilie ei asta?

Ottilie îi spune mereu cât de norocoasă e că s-a măritat cu Elliot şi cât de mult o invidiază pentru copii şi carieră. „Tu ai realizat atât de multe, pe când eu n-am făcut nimic. Nici măcar nu pot să păstrez o relaţie mai mult de cinci minute.” Să fie vorba oare de simpla, eterna gelozie? Refuză să creadă aşa ceva. Ottilie e splendidă. Toată lumea e de acord cu asta. N-are nici un motiv să fie geloasă. Şi Ottilie nu e răzbunătoare sau rea. Nu e o ucigaşă.

E întreruptă de zgomotul unor paşi pe trepte. În clipa următoare, Wilfie dă buzna înăuntru.

— Tati zice că masa e gata, spune cu răsuflarea tăiată, apoi se face nevăzut.

Emilia ia felicitarea de la Ottilie şi biletul şi le vâră în buzunarul fustei. Trebuie să-i ceară explicaţii prietenei sale.

Elliot pune mâncarea în farfurii când ajunge ea în bucătărie. Îi aruncă o privire, dar zâmbetul îi îngheaţă pe chip când îi vede expresia.

— Eşti bine?

Emilia încearcă să pară binedispusă de dragul copiilor.

— Sigur. Numai că am avut o zi plină.

— Te-ai văzut cu Ottilie la prânz, nu-i aşa? Totul a mers bine?

Ea îşi trage un scaun şi se aşază. N-a mâncat aproape nimic cu Ottilie şi acum nu-i e foame. Ar da orice ca să-şi recapete pofta de mâncare de pe vremuri.

— Da, a fost bine.

— Numai „bine”, o tachinează el. Se aşază şi-şi pune spanac în farfurie. Hai, copii, mâncați. Apoi se întoarce spre ea: Mă bucur că ai puțin timp liber înainte să se întoarcă manuscrisul corectat.

Oricum nu s-ar putea concentra la nimic în momentul ăsta, se gândeşte ea.

Îşi plimbă mâncarea prin farfurie în timp ce Wilfie povesteşte ce s-a mai întâmplat pe la şcoală. Şi Jasmine e tăcută, şi din când în când Emilia simte că fiica ei îi aruncă priviri întrebătoare. Se străduieşte să se adune. Jasmine e foarte sensibilă la tensiunea din atmosferă, iar acum este, fără îndoială, speriată şi confuză. Face eforturi să zâmbească, deşi o dor muşchii, dând din cap încurajator ori de câte ori unul din copiii ei – comorile ei iubite – ia cuvântul. Singurul lucru la care se poate gândi este că Ottilie a fost aici când Elliot era plecat. A fost aici, în casă, cu ei. Ar fi putut să intre în sistemul Alexei. Muzica a izbucnit brusc în noaptea aceea. „Psycho Killer”. O piesă adecvată, ținând cont de tot ce s-a petrecut. Singura notă liniştitoare din furtuna emoțiilor ei este scrisoarea care însoțea biletele la concert: autorul îi cerea lui Jake să aibă grijă de Nancy şi Jasmine. Ceea ce înseamnă că, dacă Ottilie se află în spatele tuturor incidentelor, nu vrea să le facă rău copiilor. Emilia e cea pe care o

vizează. Şi biata Louise, care a reuşit să afle ceva, dar a fost ucisă înainte să-i poată spune Emiliei despre ce era vorba! Oare Ottilie aflase cumva ce descoperise Louise? Dar, din câte ştie ea, Louise şi Ottilie nu se cunoşteau. Şi i-a făcut o înscenare lui Kristin ştiind că Emilia o detestă şi n-ar deranja-o să-şi acuze fosta prietenă? Dar când? N-are nici un sens... şi totuşi scrisul de mână...

— Em? Vocea lui Elliot o aduce cu picioarele pe pământ. Eşti bine? Pari pe altă lume, şi abia te-ai atins de mâncare.

Observă că Jasmine şi Wilfie s-au ridicat de la masă şi sunt ghemuiți pe canapea, uitându-se la televizor, iar farfuriile lor goale sunt aşezate ordonat în maşina de spălat. Elliot i-a dresat bine. Acum o priveşte îngrijorat. Şi farfuria lui e goală.

— Nu-ți place? O ia de mână şi coboară glasul. Îmi fac griji pentru tine, Em. Mă tem că toate astea te copleşesc.

— Mi-am găsit o prietenă moartă. Bineînțeles că sunt copleşită.

O strânge de mână plin de compasiune. Dintr-odată, o umbră îi trece peste față.

— Nici nu-mi pot imagina cum a fost. Îmi pare atât de rău... Îmi pare atât de rău că ți se întâmplă asta. N-o meriți.

Spre surprinderea ei, vocea i se înecă.

— Nu e vina ta.

— Nu vreau decât să te protejez. Să vă protejez pe toți. Şi-mi vine să mă sui pe pereți că nu pot opri mizeria asta.

Emilia îi ia mâna şi o sărută.

— N-aş fi în stare să trec prin toate astea fără tine. El. Observându-i licărirea de plăcere din ochi, adaugă: Nu mă duc nicăieri.

O vreme stau aşa, ţinându-se de mână. Într-un târziu, Elliot izbucneşte în râs.

— N-ai de gând să mănânci, aşa-i?

— Îmi pare rău. Am prea multe pe cap.

— Atâta timp cât nu slăbeşti prea tare...

Duce farfuriile amândurora la insulă şi aruncă mâncarea lăsată de ea la pubelă, cu maxilarele strânse şi o expresie de necitit pe faţă.

Emilia vine să-şi lipească obrazul de spatele lui, îmbrăţişându-l.

— Mi-aş dori ca toate astea să se termine, şopteşte.

Căldura lui o face să se simtă mai sigură, mai puternică. Nu-i poate spune despre Ottilie. Nu încă. Nu până nu vorbeşte cu ea.

Elliot lasă farfuriile şi se întoarce, trăgând-o la pieptul lui.

— Cred că poliţia o să ia situaţia în serios acum, că Louise a fost ucisă. O să se termine curând. Se retrage ca s-o poată privi în ochi când continuă: Era să uit, dar îndată ce ai plecat după copii a venit iar poliţista aia. Cum o cheamă? Mai bătrână. Păr argintiu. Ar putea s-o joace într-un film pe inspectoarea ta, Miranda. Eram într-o şedinţă, aşa că n-am putut să-i deschid, dar am văzut-o pe aplicaţia interfonului.

— Inspectoarea Janine Murray. Deci tot ne mai dă târcoale.

— Cum adică? De ce n-ar face-o?

Emilia se desprinde de el şi porneşte fierbătorul.

— Oh, nu e de la secția de aici. E de la Poliția din Devon şi Cornwall, ții minte? Sunt sigură că ți-am zis. Credeam c-o să se întoarcă acasă după ce a vorbit cu mine sâmbătă, atâta tot.

Elliot nu pare în largul lui.

— Nu cred c-ai zis de unde e. De ce crezi că vrea să mai discute cu tine?

— Poate a descoperit ceva.

— Despre criminalul în serie, crezi? Mă întreb de ce s-ar apuca un criminal în serie s-o omoare pe Louise în Kingston, când altfel îşi alege victimele din zona Plymouth-ului. Cu o expresie bănuitoare, insistă: Eşti sigură că nu ştii nimic despre asta?

Emilia şovăie. Oare n-ar trebui să-i spună pur şi simplu? Nu poate să păstreze secretul la infinit.

Elliot o priveşte în expectativă. Trebuie să-i spună ceva. Se uită la el chinuită de îndoială, temându-se de dezamăgirea pe care o s-o vadă pe fața lui când o să-i mărturisească. Dar are de ales? îşi muşcă buza.

— Em?

Oftează şi face un pas mai departe de el.

— Bine. Să ştii că e o poveste lungă...

— Păi, nu mă duc nicăieri.

Ia un măr din fructieră şi muşcă din el, parcă zicându-i: „Te ascult”.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul mai devreme, începe ea, apoi îşi deşartă tot sacul.

Aproape tot sacul.

Tensiunea dintre ei este aproape palpabilă. Fără un cuvânt, Elliot aruncă mărul aproape intact la coşul de

gunoi. Apoi se reazemă cu spatele de blat, aruncând flăcări din ochi.

— Dă-mi voie să verific dacă am înțeles bine. Louise ți-a dat ideea ucigaşului ăstuia cu călugărița şi tu ai construit o poveste pe baza ei?

— Da, minte ea, neputând recunoaşte că adevărul e încă şi mai groaznic.

— Şi, din întâmplare, ucigaşul există şi acționează în viața reală?

Elliot se încruntă. De unde ştia Louise de caz?

— Nu sunt sigură, răspunde ea cu sinceritate. Poate de la muncă. Habar n-am.

O studiază cu ochii mijiți, făcând-o să roşească.

— Şi a fost ucisă, iar pe gleznă i-a fost lăsat acelaşi semn.

Emilia încuviințează din cap nefericită.

— Şi de ce nu mi-ai spus până acum, fir-ar să fie?

— Abia am aflat.

Exasperat, îşi trece o mână prin păr.

— Eu... eu... Nu, de fapt, nu ştiu ce să zic. E o chestie teribil de gravă, şi tu îmi spui abia acum?

— Iubitule..., îngaimă ea reținându-şi cu greu lacrimile.

Vede că Elliot încearcă să-şi stăpânească mânia.

— Nu pot vorbi cu tine în momentul ăsta.

— Dar...

El se repede afară din bucătărie înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

Se duce la culcare devreme, lăsându-l pe Elliot să se uite îmbufnat la un meci de fotbal. Îi trimite un mesaj

lui Ottilie, spunându-i că ar vrea să se vadă mâine. Nu e o conversație pe care s-o poarte la telefon.

Deja? Văd că nu te mai saturi de mine, îi răspunde Ottilie imediat, cu un emoji care face cu ochiul. Punctele de suspensie arată că mai scrie un mesaj, în scurt timp, acesta se afişează pe ecran: *Sigur. Vin eu la Richmond. Cafeneaua noastră obişnuită, la 11?*

Emilia îi răspunde cu un arătător ridicat. Nu se poate mobiliza să mai scrie ceva. Emoțiile ei oscilează între furie şi tristețe.

Se preface că doarme când Elliot vine la culcare. Vocea lui sparge tăcerea, reverberând prin dormitor.

— Ştiu că eşti trează.

— Ce vrei să spun? răspunde ea încet, întoarsă cu spatele.

— Ştii că urăsc minciunile.

Se răsuceşte spre el şi se ridică în cot.

— Acum poți să fii dezamăgit de mine. Acum ştii că sunt o impostoare.

— Em, n-ai putea să mă dezamăgeşti niciodată şi nu eşti o impostoare.

Glasul lui e blând, dar e prea întuneric ca să-i citească expresia. Gata să izbucnească în plâns, Emilia păstrează tăcerea. Dintr-odată, se simte îngrozitor de nefericită.

El întinde mâna şi-i şterge o lacrimă.

— Nu vreau să crezi că nu-mi poți spune unele lucruri pentru că o să te judec într-un fel sau altul.

Ea dă din cap, neştiind dacă să-l creadă.

— Şi ce-i cu cealaltă linie narativă, povestea cu Daisy şi iubitul ei, Ash? Tot de la Louise provine? Sau e a ta?

Nu vrea să-l mintă din nou, aşa că ignoră întrebarea.

— S-a mai scris despre ucigaşi în serie care-şi marchează victimele. Nu sunt eu prima.

— Da, dar e ceva foarte precis de data asta, nu? Elliot oftează. Nu ţi se pare ciudat că Louise ţi-a spus povestea asta?

„Ba da, ba da, ba da", îi vine să ţipe. Numai la asta se gândeşte. De ce i-a spus Louise povestea dacă era adevărată? Ce-a stat la baza deciziei prietenei sale?

— Pur şi simplu ne lansam idei una alteia. Probabil că era undeva în subconştientul ei. Emilia ştie că nu e complet sinceră şi are senzaţia că el îşi dă seama. Oricum, e târziu, adaugă rostogolindu-se la marginea patului.

El vine mai aproape şi se lipeşte de spatele ei. Răsuflarea lui îi încinge urechea.

— Eşti sigură că nu mai vrei să-mi spui nimic?

Se gândeşte la Ottilie şi la bilet. O să-i spună mâine, după întâlnire. O să aibă grijă să nu rămână singură cu ea. Pentru prima dată, îi e frică de prietena ei; deşi se cunosc din copilărie, are impresia că n-o cunoaşte deloc.

— Sunt sigură, minte. Acum, noapte bună.

Daisy 2005

El era. Instinctul ei nu se înşelase. De ce încercase să i se opună? Dar ştia de ce. Ash. Cum mai puteau fi împreună acum?

După ce-a observat mâzgăliturile pe marginea ziarului n-a mai putut să se concentreze. A rămas şocată la masa din bucătărie, în timp ce Ash şi Stef se foiau în jurul ei. A trebuit să invoce o durere de cap ca să n-o mai întrebe de ce e aşa de tăcută, însă rezultatul a fost că Stef a început să scotocească prin dulapuri până a găsit nişte paracetamol, după care i-a acordat încă şi mai multă atenție.

Nu mai putea amâna discuția cu Donald. Trebuia să-l prindă singur, departe de Ash şi Stef. Nu mai avea mult timp: weekendul se apropia de final şi urmau să se întoarcă la universitate a doua zi. Însă era dificil, deoarece Ash nu se dezlipea de ea. În rarele ocazii când Daisy rămânea singură, Donald era întotdeauna cu soția lui. Păreau să se iubească la fel de mult ca în prima zi. Se putea oare ca bărbatul acela să nu fie doar ucigaşul mamei ei, ci un criminal în serie? Tatăl ei îi vorbise despre celelalte femei care fuseseră omorâte ulterior.

Daisy căutase la biblioteca locală informații despre criminalii în serie şi fusese şocată să descopere că unii erau fermecători, chiar chipeşi, ca americanul acela despre care citise, Ted Bundy. „Asta e Donald?” s-a întrebat. „Versiunea britanică a lui Ted Bundy?” A simțit un fior rece pe spinare, deşi stătea lângă cuptor.

— Totul e în regulă, Daise? a întrebat-o Ash, privind-o cu îngrijorare.

Prin fereastra bucătăriei îl vedea pe Donald la marginea grădinii, pufăind dintr-o ţigară, cocârjat ca să se apere de vântul care trimitea fumul spre cerul plin de nori. Asta era şansa ei să-l prindă singur.

Când şi-a împins scaunul în spate, acesta a scrâşnit pe dalele de teracotă, făcând-o pe Stef să ridice privirea de la blat, unde turna coca de prăjitură în două forme rotunde.

— Am nevoie de aer curat, a spus Daisy, incapabilă să mai rabde.

O parte din ea voia să fugă, să se refugieze în casa tatălui ei şi să nu se mai uite în urmă. Îşi dorea să nu fi mers la universitate la Exeter. Dar cealaltă parte ştia că trebuie să profite de această ocazie. Ani de zile visase să ajungă faţă în faţă cu ucigaşul mamei ei. Datorită sorţii era aici, la opt ani după crimă.

— Bate vântul cam tare, a spus Ash ridicându-se. Vin cu tine.

— Nu! Dându-şi seama că răspunsul sunase aspru, a continuat repede: îmi pare rău, dar am nevoie... am nevoie să fiu puţin singură.

A ieşit grăbită în hol, şi-a apucat haina, şi-a vârât picioarele în cizmele de cauciuc şi s-a năpustit pe uşă. Probabil că vara era o atmosferă idilică, deşi era conştientă că n-o să mai revină ca să vadă cum e. Acum, că avea certitudinea că tatăl lui Ash era Mâzgălitorul, trebuia să pună capăt relaţiei lor.

A dat colţul casei şi o vreme l-a privit pe Donald cum fumează, îmbrăcat în haina lui de lână. Părul de la spate i se rărise puţin de când îl văzuse ultima oară, dar cele două vârtejuri se vedeau clar. Mai mult,

mâzgăliturile erau inconfundabile. Scrijelise una pe glezna mamei ei după ce o omorâse. Oare le făcuse acelaşi lucru celorlalte femei pe care le ucisese? Cum se putuse ascunde de familie în toţi acei ani?

Locuia în casa unui criminal şi ştia că trebuie să aibă mare grijă. De îndată ce se întorcea la universitate, avea să se ducă glonţ la poliţie.

A ezitat, cuprinsă brusc de frică. La capătul grădinii era o pantă abruptă, cu un gard fragil care-i separa de marginea stâncii. Ar fi fost nevoie de o singură împingere ca să fie moartă într-o secundă. Bărbatul trebuie s-o fi simţit, pentru că s-a întors chiar în acel moment.

— Bună, Daisy, a spus jovial, stingându-şi ţigara de trunchiul unui copac din apropiere şi pornind spre ea. Scotea aburi pe gură în timp ce înainta prin iarbă, cu pantalonii vârâţi în cizmele până la genunchi. Te simţi bine?

— Eu... S-a retras spre casă, atingând zidul de cărămidă cu vârful degetelor, ca şi când ar fi putut s-o ţină în loc ca o ancoră. Eu... E ciudat, dar cred că vă recunosc.

— Mă recunoşti? a râs el. Ce vrei să spui?

— Cred că eraţi prieten cu mama.

„Şi cred că ai omorât-o, nemernicule”, adăugă în sinea ei.

Expresia lui caldă, francă, s-a închis brusc, privirea i s-a înăsprit.

— Cine era mama ta?

— Jennifer Radcliffe.

Sub privirea ei atentă, maxilarele i s-au încleştat, iar un muşchi a început să-i zvâcnească. Apoi colţurile gurii i-au coborât.

— Nu, îmi pare rău, numele ăsta nu-mi spune nimic.

Bineînţeles că avea să nege. Dar era sigură că-i observase fulgerarea de recunoaştere pe faţă când rostise numele mamei sale.

Şi-a vârât mâinile în buzunarele hainei, zâmbind iarăşi binevoitor.

— Oricum, ar trebui să mergem înăuntru. Vântul se înteţeşte.

— A fost acum vreo opt ani. Vorbele i se rostogolesc din gură cu disperare. Mama n-a vrut să mi-l prezinte. Îl numeam „iubitul ei secret". Mâzgălea pe marginile ziarelor. Semăna cu dumneavoastră.

— Ei bine, te asigur că nu eram eu. Am o căsnicie fericită.

— Cineva a omorât-o.

— Îmi pare foarte rău, Daisy, sincer, dar nu am cunoscut-o pe mama ta.

În acea clipă s-a iscat o rafală de vânt, iar Donald s-a aplecat să se ferească, venind mai aproape de ea. Acum era cu opt ani mai bătrân, dar încă puternic, încă în formă. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Cum ar fi putut s-o dovedească?

S-a apropiat şi mai mult, făcând-o să se lipească de zid, cu inima bătându-i frenetic.

— Daisy, a spus el mohorât, i-ai spus lui Ash ceva din toate astea?

Ea a clătinat din cap. Ii simţea mirosul de fum din respiraţie.

— Bine. Probabil că ar trebui s-o ții tot așa. Îmi închipui că o mulțime de oameni mâzgălesc pe marginea ziarelor. Privirea lui era plină de milă. Sunt sigur că ți-ai dat seama deja, dar Ash are o anumită fragilitate, şi dacă pomeneşti ceva despre asta, ei bine... A ridicat din umeri. Nu vreau să-mi superi familia şi să lansezi acuzații aiurea.

Daisy a rămas în loc, neştiind ce să spună. Tonul lui era blajin, de parcă ar fi vorbit despre vreme, dar percepea nota de amenințare. Se apropiase încă şi mai mult, făcând-o să se simtă în nesiguranță așa, lipită de zidul casei.

— Ash ştie că mama ta a fost ucisă?

— Nu, Doar că a murit când era mică.

— Îmi pare rău. Dar crede-mă când îți spun că n-am cunoscut-o.

S-a întors, iar Daisy l-a urmărit cum se îndreaptă spre casă.

Emilia rămâne pe loc câteva clipe, privind-o pe Ottilie de la distanță. Stă pe zidul de pe malul fluviului, într-un tricou alb şi o fustă maxi cu imprimeu. Părul ei blond lung e prins în coadă de cal, ochelarii de soare cu ramă neagră sunt ridicați pe creştet şi stă cu fața la soare, emanând prospețime şi tinerețe prin toți porii.

Aproape trei decenii de prietenie dispar ca prin farmec, astfel că tot ce au este acest moment. Ottilie a fost o constantă în viața ei de când aveau unsprezece ani.

I-a oferit o familie atunci când Emiliei îi era dor de a ei. I-a stat alături atunci când Kristin a trădat-o. În tot acest timp a simțit că Ottilie îi ține spatele. Trebuie să abordeze subiectul cu mare prudență, pentru că dacă se înșală și o acuză degeaba, va distruge tot.

Malurile fluviului sunt pline de familii și lucrători în pauza de prânz. Își simte gura iască în timp ce se apropie de prietena ei.

— Ei, bună, spune Ottilie umbrindu-și ochii cu mâna elegantă. Ți-am luat o Diet Coke. Vrei să mergem la cafenea, sau îți convine să rămânem aici?

Îi întinde o doză Emiliei, care o ia și se așază. Cutia de aluminiu e rece ca gheața și fâsâie când o deschide. Dacă nu bea câteva înghițituri, n-o să poată articula nici un cuvânt, așa că soarbe cu sete. Ottilie o privește zâmbind.

— O să râgâi dacă bei prea repede. La cafenea, sau aici?

Emilia clatină din cap. N-ar fi în stare să mănânce nimic.

— Aici e perfect.

— Ce căldură! Ottilie își întoarce iar fața spre soare. Ia zi, spune cu ochii închiși. De ce voiai să ne vedem?

Greața urcă în gâtul Emiliei. Așază cutia de coca-cola lângă ea pe pământ. De unde naiba s-o apuce? Nu știe cum să înceapă.

Ottilie îi simte probabil ezitarea, pentru că se răsucește spre ea.

— Ce-i Mils?

Trebuie să vorbească înainte să se înece cu cuvintele.

— Ții minte că ți-am povestit despre dispariția lui Jasmine şi despre apelul fals şi despre biletele la concert care i-au fost trimise iubitului lui Nancy împreună cu o scrisoare?

— Da.

Ottilie se încruntă şi-şi trage ochelarii de soare pe nas. Emilia se întreabă dacă a făcut-o anume, ca să nu-i poată vedea ochii. Vâră mâna în geantă şi-i dă scrisoarea.

— Uite-o.

Ottilie o citeşte în tăcere.

— Observi ceva special? vrea Emilia să ştie.

— Păi... numai că persoana care a scris-o nu voia să pățească nimic Jasmine şi prietena ei. Ideea era să te sperie pe tine, spune dându-i foaia înapoi.

— Altceva?

— Un scris foarte frumos. Probabil a luat lecții de caligrafie... Încremeneşte brusc, de parcă i-ar fi picat fisa. La naiba... despre asta e vorba? Crezi că e mâna mea?

— Scrisul seamănă foarte mult cu al tău, dar nu pot... Cu lacrimi în glas. Emilia bolboroseşte: Nu vreau să cred că tu ai făcut asta.

— Sigur că n-am făcut-o! Pentru numele lui Dumnezeu, Mils, de când ne cunoaştem? îşi ridică iar ochelarii pe creştet. Chiar mă crezi în stare de aşa ceva?

Emilia clatină din cap.

— Nu. Dar scrisul...

— Nu crezi că dacă as fi fost atât de diabolică încât să născocesc toată povestea asta, as fi încercat măcar să-mi maschez scrisul? Lasă-mă să mă mai uit o dată. Îi smulge foaia din mână şi o studiază în tăcere câteva momente, apoi conchide: Uite, aici. Eu nu fac „E”-ul aşa. Da, „M”-urile şi „N”-urile seamănă, dar atât. Doamne!

Îi împinge scrisoarea în braţe, cu o scăpărare de revoltă în ochii verzi.

Literele se ondulează în faţa Emiliei. N-a adus cu ea felicitarea, aşa că nu poate să facă o comparaţie, dar o cunoaşte pe Ottilie de suficient de mult timp ca să-şi dea seama că şocul şi indignarea ei sunt autentice.

Expresia lui Ottilie se îmblânzeşte.

— Mă doare faptul că ai putut gândi asta, dar ştiu cât de greu îţi este. Tot ce pot să-ţi spun e că nu este scrisul meu. Se ridică şi, pe un ton foarte serios, continuă: îţi jur pe mormântul mamei. Mils, n-am scris eu biletul ăsta. Nu te-aş răni niciodată. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Eşti omul pe care-l iubesc cel mai mult din toată lumea asta şi nu suport să te văd aşa, neavând încredere în nimeni. Îi pune în faţă o mână când Emilia încearcă să răspundă: Ştiu, şi înţeleg de ce. Şi tare aş vrea să-l calc în picioare pe cel care te hărţuieşte, dar nu-ţi poţi închipui că sunt eu, nu-i aşa? spune, cu lacrimile jucându-i în ochi.

— Îmi pare aşa de rău, murmură Emilia îmbrăţişând-o. Sigur că te cred.

Are impresia că e legată la ochi, ca un copil care se joacă de-a baba-oarba; se învârte fără nici un indiciu concret, acuzându-şi prietenii la întâmplare.

Când ajunge acasă, Emilia se duce direct în biroul ei şi frunzăreşte felicitările. În momentul în care pusese ochii pe cea mai recentă trimisă de Ottilie şi văzuse cât de mult semăna scrisul, nu se mai uitase la celelalte. Acum însă, examinând-o mai atent, înțelege ce voia să spună Ottilie despre litera „E”. Scrisul e asemănător, dar nu identic. Se pripise să tragă concluzii, lucru pentru care acum se mustră sever.

Studiază pe rând restul felicitărilor până ajunge la ultima, cea mai mare, în care le-a vârât pe toate celelalte. Inima i-o ia la goană când o deschide. E aceeaşi caligrafie ca a lui Ottilie, dar cu câteva deosebiri. De pildă, „E”-ul arată ca un 3 întors. Cu mâna tremurândă, scoate scrisoarea din geantă şi începe să le compare. Sunt identice, nu încape nici o îndoială. În cazul lui Ottilie semănau, dar aici e o potrivire perfectă, un scris mai dezordonat şi mai grăbit decât al prietenei sale.

Scrisul îi aparține lui Louise.

Se ridică de la birou şi fuge la parter. Trebuie să discute din nou cu inspectoarea Janine Murray. Scotoceşte prin sertarul de la bucătărie, căutând cartea de vizită pe care i-a lăsat-o vineri, când simte o prezență în spatele ei. Se răsuceşte speriată, dar e

numai Elliot, care o priveşte cu o expresie de nepătruns.

— Eşti bine? Ce se întâmplă?

— Ai văzut cartea de vizită pe care mi-a lăsat-o inspectoarea Murray? Credeam că am pus-o aici.

— Nu faci decât să răscoleşti sertarul, îi spune el. Pune de ceai şi ți-o găsesc eu.

Emilia porneşte fierbătorul încercând să-şi păstreze calmul în ciuda țipătului care i se ridică din vintre. E scrisul lui Louise. De ce? De ce să facă prietena ei toate aceste lucruri?

— Uite-o, spune Elliot întinzându-i cartea de vizită. De ce vrei să vorbeşti cu ea? Ai descoperit ceva?

Îi povesteşte despre scrisoare şi felicitarea lui Louise.

— Deci acum cred că Louise a fost cea care m-a hărțuit, încheie, arătând spre cele două piese pe care le-a aşezat pe insulă.

El le ia şi le studiază atent.

— Nu-mi vine să cred. Louise... te-a ajutat, nu-i aşa? Când a dispărut Jas. De ce să facă aşa ceva?

— Nu ştiu, strigă Emilia. Nu mai ştiu nimic. Obrajii îi sunt fierbinți, sudoarea i-a inundat subsuorile. Oricum, o să-i arăt chestiile astea inspectoarei Murray, spune hotărâtă. Nu ți se pare o idee bună?

El ridică din umeri.

— Ba da, dar nu cred că demonstrează nimic. Scrisoarea ar fi putut să fie copiată, ca să pară că Louise ți-a trimis-o.

Are senzația că se învârt în cerc. Îşi priveşte soțul turnând ceai de mentă în două ceşti.

— Uite, asta ar trebui să te înviioreze. Eu mă întorc la treabă.

— Ai verificat înregistrările camerelor?

— Da. Nu s-a întâmplat nimic de săptămâni întregi. De când l-am văzut pe bărbatul acela... sau pe femeia... care pândea afară în noaptea aia – cu excepția celui sau celei care mi-a furat bicicleta, desigur. I-ai zis inspectoarei Murray despre asta?

— Încă nu. O s-o fac.

— Verific camerele în fiecare zi, mai ales de când Louise... Nu-ți face griji, te rog. Suntem în siguranță. Avem camere, alarme, tot. Nimeni nu poate să intre fără să aflăm.

Doar că cineva a intrat. Ca să fure bicicleta. Emilia clipeşte rapid, încercând să şteargă amintirea cadavrului lui Louise din apartament. Un loc unde ar fi trebuit să fie în siguranță.

Elliot se apropie de ea, ținând în mână cana cu Super Tați, şi o sărută pe creştet.

— Mă simt oribil că nu pot face mai mult ca să te simți ocrotită.

— Iubitule...

Cu un zâmbet trist, el iese din bucătărie.

Janine Murray îşi face apariția peste douăzeci de minute.

— Stau la un hotel din Kingston, spune în chip de explicație de îndată ce pune piciorul în casă. Uitându-se în jur în felul acela al ei care o irită uşor pe Emilia, adaugă: Mai am o săptămână până mă întorc în Devon.

Poartă un sacou elegant şi o bluză cu o fundă înnodată lejer la gât. Emilia se întreabă dacă nu-i e

cald. N-o arată, în orice caz. Are o aură de calm, chiar dacă miroase a fum de ţigară, pe care a încercat să-l ascundă cu parfum.

Se aşază la masa cu blat de stejar şi-şi pune sacoul pe spătarul scaunul de alături, în timp ce Emilia îi aduce paharul de apă pe care l-a cerut. Poliţista scotoceşte într-o sacoşă mare şi scoate un teanc de foi prins cu două elastice.

— De fapt, mă bucur că ai sunat, pentru că oricum voiam să trec pe-aici fie azi, fie mâine. Partenerul meu, Saunders, zace la pat cu un virus, aşa că mă ajută mai mult de-o grămadă. Oftând, rupe benzile elastice. Ăsta e manuscrisul dumitale.

Emilia se lasă pe scaunul de vizavi.

— De unde-l aveţi?

— Era lângă patul lui Louise Greene.

Emilia simte cum o năpădesc lacrimile.

— I l-am trimis prin e-mail ca să-l citească. Trebuie să-l fi printat.

— E o intrigă interesantă care se citeşte cu plăcere. Presupun că Louise, fiind ea însăşi poliţistă, e cea care ţi-a povestit despre ucigaşul cu călugăriţa?

Emilia încuviinţează printr-un gest, prea timorată ca să vorbească.

— Aşa mă gândeam. Păcat că nu mi-ai zis data trecută. M-ai fi ajutat să economisesc destul de mult timp.

Fierbinţeala urcă în obrajii Emiliei.

— Îmi pare rău.

— Numai Dumnezeu ştie cum de-a aflat Louise toate detaliile, din moment ce n-a lucrat niciodată la caz. Dar

apoi am început să studiez restul cărții, şi intriga secundară cu Daisy mi-a trezit interesul.

Emilia simte cum i se scurge transpirația pe spinare.

— Cum aşa?

— Pentru că fata crede că mama ei a fost omorâtă de ucigaşul în serie. Dar ceea ce vreau eu să ştiu este cum ai aflat numele uneia dintre victimele reale.

— Nu înțeleg, murmură Emilia.

Nu-i vine să creadă. Întregul coşmar a pornit de la povestea aceea idioată.

Inspectoarea Murray îşi potriveşte ochelarii pe nas.

— Ei bine, de unde ai ştiut că o anume Jennifer Radcliffe s-a numărat printre victimele ucigaşului în serie?

Emilia înghite în sec.

— Eu... A fost doar un nume inventat.

— Hmm, face detectivă lovindu-şi ritmic pixul de dinți. E interesant că tot Jennifer Radcliffe se numea şi mama lui Louise Greene, nu crezi? Şi că numele complet al lui Louise era Daisy Louise Greene, Greene fiind numele tatălui ei. Trebuie să fi renunțat la „Daisy” la un moment dat. Poate când s-a mutat din Devon în Yorkshire. Sau când a intrat în poliție. Mă întreb dacă...

Însă Emilia nu mai poate s-o asculte. Bucătăria se învârte în jurul ei, şi trebuie să fugă la toaletă ca să vomite.

Sorb răbdătoare din paharul cu apă cât o aştept pe Emilia să se întoarcă. A stat aici, în faţa mea, devenind tot mai palidă până când i-am tras croşeul final. Presupun că a fugit la baie să-şi verse maţele. Poate e acelaşi virus care l-a doborât pe bietul Saunders.

Îmi lovesc iarăşi pixul de dinţi, cumpănindu-mi următoarea mişcare. E ceva foarte bizar la cartea asta, la Louise şi mai ales la felul în care Emilia Ward a ajuns să scrie povestea. De ce s-ar apuca o autoare competentă, de succes, cu nouă romane la activ, să fure ideea altcuiva? Presupun că asta s-a întâmplat, deoarece povestea lui Daisy din Ultimul ei capitol seamănă prea mult cu trecutul lui Louise. Ambele au mame pe nume Jennifer Radcliffe care au fost omorâte de ucigaşul cu călugăriţa. N-are cum să fie o coincidenţă. Nu ştiu cum se îmbină toate piesele, dar pentru prima oară după mult timp am senzaţia că identitatea criminalului în serie e chinuitor de aproape.

Ridic privirea când aud paşi în grădină. Un bărbat iese dintr-unul dintre acele birouri separate care au apărut peste tot de când cu pandemia. E chipeş, cu umeri lăţi şi un păr negru ondulat, doar cu câteva fire cenuşii la tâmple. Pare să meargă la sală – braţele musculoase sunt vizibile pe sub cămaşa de in. Îl urmăresc în timp ce se uită de jur împrejur prin grădină, întrebându-mă ce caută. În cele din urmă se întinde să mute un obiect lângă gard. O fi o cameră de supraveghere. Nu-l condamn că le-a instalat. Ce-a păţit Emilia a fost extrem de neliniştitor, ca să nu mai vorbesc de moartea lui Louise.

Mă zăreşte, o străină aşezată la masă. Traversează peluza cu paşi mari, lăsând urme adânci în iarba încă umedă. Uşile glisante sunt deja deschise, iar peste câteva clipe bărbatul intră în bucătărie cu o mină prietenoasă.

— Bună ziua, trebuie să fiți doamna inspector Murray. Emilia a zis c-o să vă sune. Sunt soțul ei, Elliot, spune întinzându-mi mâna peste masă.

— Mă bucur să vă cunosc, îi răspund afabil. Îmi pare rău pentru tot ce i se întâmplă soției dumneavoastră.

Umerii i se lasă, fața i se pleoşteşte.

— Mulțumesc. E absolut oribil. Apoi privirea îi cade pe manuscrisul din fața mea. E ultima carte a lui Em?

— Da. Am găsit-o pe noptiera lui Louise. Deşi nu sunt sigură că a citit-o.

— De obicei verifica aspectele procedurale, la rugămintea soției mele.

Încuviințez fără să fac vreun comentariu. Limbajul lui corporal e interesant. Zâmbeşte amabil, dar postura, cu brațele încrucişate la piept şi bărbia împinsă înainte, are ceva defensiv. Nu vreau să-i spun nimic până nu discut cu Emilia.

— Iat-o, exclamă afectuos când Emilia intră în bucătărie clătinându-se pe picioare, cu tenul lucind nesănătos.

Îi oferă un zâmbet palid, iar el o cuprinde cu brațul pe după umeri într-o manieră aproape posesivă. Îmi dau seama că este un macho care-şi vede nevasta ca pe o persoană de care trebuie să aibă grijă, căreia trebuie să-i asigure tot confortul. Nu-i un lucru rău, îmi închipui, deşi nu-i genul meu. Sper că fostul meu soț, Julian, şi acum iubita mea, Kim, mă consideră dură şi independentă.

Însă Emilia e micuță, abia dacă-i ajunge lui Elliot la umăr. Îmi pot imagina o mulțime de bărbați care s-ar oferi s-o protejeze. Seamănă cu Goldie Hawn la tinerețe. Acum se desprinde de el şi se aşază. Părând că nare de gând să plece, Elliot strânge spătarul scaunului ei.

— Poți să te duci, iubitule. E doar o discuție plicticoasă.

Iată ceva interesant. În mod clar, Emilia nu vrea ca soțul ei să asiste la conversație.

— Bine. O să... Păi, ne vedem mai târziu, atunci.

Pare nesigur şi zâmbeşte evaziv. Apoi îşi ia rămas-bun de la mine şi iese în grădină.

După ce pleacă, Emilia scoate un oftat prelung.

— Te simți bine?

Încuviințează din cap în timp ce ia o înghițitură de apă.

— N-am mâncat mai nimic azi. O să-mi fac un sendviş. Doriți şi dumneavoastră unul?

Îi spun că am prânzit deja. Emilia se foieşte în dreptul insulei, luând condimente şi o pâine. Îmi dau seama că vrea să-şi facă de lucru. Insula e în spatele locului meu de la masă, aşa că-mi răsucesc scaunul ca să stau cu fața la ea.

— Continuă, te rog. Spune-mi cum ai ajuns să scrii despre Louise şi mama ei ucisă.

Emilia se opreşte ca să-mi arunce o privire dezaprobatoare.

— Nu ştiam că scriu despre Louise.

— Atunci de unde ai aflat povestea?

Întinde untul pe pâine atât de energic, încât felia se rupe.

— Trebuie să înțelegeți cât de greu e să inventezi o asemenea intrigă. Şi scriu despre detectivă mea,

Miranda Moody, de aproape zece ani. Presupun că-mi pierdusem inspirația, dar semnasem un contract pentru volumul ăsta. Şi luni în şir n-am făcut decât să mă holbez la o pagină albă... A fost groaznic, spune ducând mâna la inimă. I-am zis lui Louise, iar ea mi-a mărturisit că scrisese o povestire, aproape ca un jurnal, despre o fată a cărei mamă a fost ucisă de un criminal în serie. Nu voia s-o dezvolte şi s-o publice ea însăşi, n-avea timp, dar ar fi fost un caz perfect pentru Miranda Moody, mi-a zis. Şi apoi... mi-a oferit-o...

— Ți-a dat cartea deja scrisă? întreb neîncrezătoare.

Emilia lasă impresia că vrea să izbucnească în plâns. Fața i s-a înroşit.

— Da. De fapt, numai părțile cu Daisy. Nu erau de ajuns ca să umple un roman, dar erau suficiente pentru o intrigă secundară. Mia plăcut şi mi s-a părut interesant cazul fetei care-l suspectează pe tatăl iubitului ei că i-a omorât mama şi că e un criminal în serie. Şi Louise mi-a jurat că nu dăduse nimănui să citească povestirea. Mi-a dat toate asigurările.

— Şi ai crezut-o?

— Da. Mi-a zis că tocmai o scrisese. Restul, investigația Mirandei Moody, l-am adăugat eu, dar pornind de la ideea ucigaşului cu călugărița din povestea lui Daisy.

Frunzăresc paginile.

— Deci partea cu moartea Mirandei, dispariția nepoatei ei şi uciderea colegei Mirandei – similară, trebuie să spun, cu modul în care a fost ucisă Louise – îți aparține în totalitate?

— Da. Dar, evident, ideea mi-a venit după ce am citit povestirea lui Louise despre Daisy şi Ash şi demersul lui

Daisy de a-l găsi pe asasinul mamei sale. Louise mi-a sugerat porecla „ucigaşul cu călugărița”, şi, odată ce aveam asta şi părțile cu Daisy, restul a curs de la sine. Ştiu că nu e etic, dar pe Louise n-o deranja. Cum am spus, nu voia povestirea. Şi n-am ştiut niciodată – nu mi-aş fi putut închipui nici în ruptul capului – că era adevărată, că Daisy era Louise şi că se referea la mama ei şi la ucigaşul cu călugărița în carne şi oase. Am crezut că Louise a inventat totul.

Îmi dau seama că spune adevărul. Vine la masă cu sendvişul, aşa că mă răsucesc iar ca să fiu cu fața la ea.

— Mă întreb de ce-a vrut Louise să scrii povestea asta, spun lăsând pixul jos.

Încruntată, îşi trage un scaun şi se aşază. Ia în mână sendvişul, dar nu muşcă din el.

— Nu ştiu. Credeam că vrea să mă ajute. Dar acum se pare că a avut alt motiv...

— În cartea dumitale, capul de insectă este tatuat.

— În părțile cu Daisy era descris ca un desen, aşa că l-am făcut pe criminal să-şi ucidă victimele în acelaşi mod. A fost... a fost prins cel care a omorât-o pe mama ei? Evident, în carte a fost.

— Nu. Dacă Louise chiar credea că tatăl unui fost iubit i-a ucis mama, acest lucru nu a fost dovedit niciodată. Deznodământul fictiv poate să fie expresia modului în care îşi dorea ea să decurgă ancheta. Cum ar fi trebuit să decurgă. Louise a menționat vreodată un bărbat pe nume Martin Butterworth?

Emilia clatină din cap.

— Nu, din câte țin minte. Cine e?

— Un suspect. Crimele s-au reluat în februarie anul trecut, după o pauză de şaisprezece ani. Când ți-a dat Louise aceste informații?

— În primăvara trecută. În martie. Am început să lucrez la carte puțin după aceea, în mai, cred.

— E interesant că ți-a dat povestirea atunci când ucigaşul a lovit din nou după o întrerupere de şaisprezece ani.

Emilia mă priveşte în tăcere, de parcă aş deține toate răspunsurile.

Un vânticel cald pătrunde dinspre grădină, aşa că-mi aşez mâna pe manuscris ca să nu zboare vreo pagină.

— Îl supraveghem pe Martin Butterworth de când a fost ucisă Trisha Banks, anul trecut. Potrivit unui martor, a fost văzut în preajma locuinței ei înainte de crimă, iar victima locuia în garsoniera de deasupra surorii lui. Mai sunt şi alte indicii, dar nu suficiente probe ca să-l putem inculpa. De atunci n-au mai avut loc alte crime. Până la Louise.

— Credeți că acest Martin Butterworth a omorât-o pe Louise?

— Nu ştiu. Marcajul e diferit. Dar are un fiu, care acum ar trebui să se apropie de patruzeci de ani. O să vorbesc cu el, ca să aflu dacă ar putea fi Ash cel din carte.

Emilia muşcă din sendviş şi mestecă în tăcere. Nu pare să-i placă prea tare. După ce înghite, spune:

— Motivul pentru care v-am sunat este că vreau să vă arăt ceva. Se ridică de la masă şi se duce la insulă, de unde revine cu o felicitare şi un bilet. Îmi povesteşte iarăşi despre noaptea în care a dispărut fiica ei, apoi

conchide: Cred că Louise a scris biletul ăsta. Caligrafia e identică.

Iau felicitarea şi biletul şi le examinez. Iată în fine ceva interesant.

— Şi dacă ea a scris biletul, foarte probabil a fost răspunzătoare şi de toate celelalte lucruri oribile care mi s-au întâmplat. Dar de ce? întreabă Emilia, şi pot să-i văd suferinţa din ochii mari, albaştri.

— Nu ştiu, spun. Dar am de gând să aflu.

Emilia se bucură s-o vadă plecând pe inspectoarea Murray. Corpul îi e scăldat în sudoare şi senzaţia de greaţă persistă. E mai grav decât crezuse. Cum mai poate să publice cartea? Trebuie să-i spună editorului ei adevărul, că, fără să ştie, a scris despre o crimă din viaţa reală, un caz cu autor necunoscut. Şi că unele părţi din carte nici măcar n-au fost scrise de ea, ci de fiica uneia dintre victime. Geme cu capul în palme. Copleşită de ruşine, simte nevoia să vomite iarăşi. Cum ar putea să le spună? N-o să mai aibă niciodată încredere în ea. Actualmente, *Ultimul ei capitol* e la corectura de literă. Cartea e aproape gata. Exemplarele de semnal vor fi trimise luna viitoare. Of, Doamne! Incapabilă să respire, se lasă să cadă pe prima treaptă a scării. De ce a minţit-o Louise? De ce a pretins că e o

lucrare de ficțiune? Nu şi-a dat seama câte necazuri o să-i provoace? Oare asta avea de gând să-i spună în noaptea când a murit? îşi ceruse scuze în mesajul vocal. Oare îi părea rău pentru situația în care o pusese? Sau încerca s-o avertizeze?

Pentru că, dacă Louise a stat în spatele tuturor acestor lucruri – dacă a încercat s-o sperie reproducând scene din romanele ei –, ce motiv a avut? Şi cine a ucis-o?

Îşi planifică următoarea mişcare, când Elliot vine de afară, aducând cu el mirosul ierbii proaspăt cosite.

— Am făcut rapid curat prin grădină, spune, descălțându-se la uşă şi aşezându-şi ordonat pantofii pe preş. Are o frunză în păr. Dintr-odată, am văzut-o cu ochii inspectoarei Murray, îi explică.

— Fără îndoială, aveai lucruri mai bune de făcut în pauza de prânz. Dar sunt recunoscătoare, adaugă ea când îi vede dezamăgirea.

Elliot se duce la chiuvetă să se spele pe mâini. Are pete de transpirație la subsuorile tricoului.

— Cum a mers cu detectivă?

Încearcă să pară nonşalant, observă ea.

Acum ar fi momentul să-i spună şi restul poveştii, să-i mărturisească tot, dar nu poate. Nu încă. N-ar suporta să treacă iar prin acel chin. Ştie că va trebui să recunoască față de el că Louise a scris o parte din roman, dar cum ar fi putut ea să ştie că episoadele cu Daisy erau adevărate şi, mai mult, reflectau trecutul prietenei sale? Va trebui să le spună şi editorilor. Toată lumea va fi atât de dezamăgită! Cartea va fi probabil

oprită de la publicare, dacă nu va suporta o revizuire drastică.

— Vorbim mai târziu, îi spune sărutându-l pe obraz. Acum trebuie să plec.

Elliot închide robinetul şi rămâne pe loc, cu mâinile ude atârnând peste chiuvetă.

— Poftim? Unde? Ar trebui să fii prudentă, dar tot umbli de colo-colo.

— Am alarma, îi răspunde aruncându-i un şervet. El îl prinde şi se şterge pe mâini, apoi îl împătureşte şi îl agaţă în suport. Pe deasupra, nu s-a mai întâmplat nimic după moartea lui Louise, îi aminteşte ea.

— Au trecut numai cinci zile.

— Dar dacă Louise a făcut toate chestiile astea, ceea ce e probabil, judecând după scrisoare, înseamnă că s-a terminat cu hărţuirea.

Elliot oftează, şi Emilia îşi dă seama că se gândesc la acelaşi lucru: ucigaşul lui Louise este încă în libertate.

— Em, serios, trebuie să fii mai prudentă. Numai până se rezolvă toată povestea asta. Mă aştept să nu dureze prea mult, spune luând-o de mână.

Ea se retrage. Are nevoie de spaţiu, de aer.

— Nu pot să stau veşnic în casă. Oricum, în curând trebuie să-i iau pe copii de la şcoală.

Vrea s-o sune pe jurnalista Gina Osborne şi s-o întrebe iar cine a contactat-o în legătură cu incidentele. Crede că ştie răspunsul, dar vrea să fie sigură.

— Cum vrei.

— O să fiu atentă, promit.

Îşi ia geanta şi haina, iese pe uşa din faţă şi o încuie de două ori. Apoi rămâne pe alee, neştiind precis unde

să se ducă. Nu vrea să fie complet singură. Urcă în maşină şi o ia spre Richmond Park. Opreşte în parcare, lângă un şir de vehicule. Sunt destui oameni în jur ca să se simtă în siguranță; în plus, va merge numai pe aleile principale.

Gina răspunde la primul sunet de apel.

— Emilia, exclamă, părând bucuroasă s-o audă; în mod clar, speră să capete încă o ştire senzațională.

— Bună ziua, spune Emilia pornind spre Isabella Plantation. Obişnuia să meargă acolo când Jasmine şi Wilfie erau mici, minunându-se de plantele exotice. Sper că nu vă deranjează că sun aşa, din senin, dar voiam să ştiu cine v-a vândut pontul despre mine. Atunci când m-ați abordat prima oară.

— V-am spus deja că nu pot să-mi dezvălui sursele.

— Era vreo persoană de legătură din poliție?

— Ei bine... da, spune jurnalista după un moment de ezitare.

— Şi această persoană de legătură din poliție a fost ucisă recent?

— Pot să vin să stăm de vorbă?

Emilia îşi retine iritarea.

— Puteți să-mi răspundeți, vă rog? E foarte important. Agenta Louise Greene e cea care v-a informat despre asta? Ştiți că e moartă, deci nu încălcați nici o regulă de etică spunându-mi.

La celălalt capăt se aşterne tăcerea.

— În regulă, da. A fost detectivă Greene. Dar pot să...

— Asta e tot ce voiam să ştiu. Mulțumesc.

Pune capăt convorbirii înainte ca jurnalista să mai poată adăuga ceva. Se opreşte lângă un izvoraş,

lovindu-şi uşor telefonul de bărbie. Deci Louise voia ca incidentele să fie date publicității. De ce? Astfel încât lumea să se repeadă să citească romanul ei? Şi nu doar asta, ci povestea lui Louise?

Exista un singur motiv pentru care Louise ar fi vrut să facă aşa ceva. Ca să oblige pe cineva să iasă din ascunzătoare.

Emilia încearcă să dea de agentul ei, Drummond, ca să-i ceară sfatul despre retragerea cărții, dar intră direct căsuța vocală. Apoi îşi aminteşte că e în vacanță cu familia în Japonia. Speră doar că acolo nu e miezul nopții şi că nu l-a trezit. Închide fără să lase un mesaj.

Merge în spatele unui cuplu tânăr care-şi plimbă fetița, fiecare ținând-o de câte o mână dolofană, mama indicând denumirile diverselor varietăți de azalee şi rododendroni în timp ce trec pe lângă ele. Emilia e impresionată. N-a pasionat-o niciodată grădinăritul. Simte o împunsătură de nostalgie pentru perioada când Jasmine şi apoi Wilfie aveau aceeaşi vârstă. Când îi putea ocroti, când stătea permanent cu ochii pe ei.

Nu se poate hotărî ce să facă în continuare. Poate ar trebui să-şi sune redactoarea şi să-i mărturisească totul. În definitiv, cum poate să trimită cartea la tipografie acum, când ştie adevărul? Dar nu se simte în

stare. Ar prefera să vorbească întâi cu Drummond şi să-i ceară sfatul. Poate că tot ce trebuie să facă e să schimbe numele ucigaşului şi să modifice puţin povestea lui Daisy, astfel încât să nu semene cu a lui Louise. Ar putea să meargă. Nu trebuie să fie o catastrofă care să-i încheie cariera, cum s-a temut iniţial. Trebuie doar să acţioneze cu mare grijă.

Probabil că lui Louise i s-a părut foarte uşor când Emilia a recunoscut că n-are nici o idee pentru ultimul volum cu Miranda Moody. Practic i-a dat ocazia pe tavă. Fără îndoială, Louise spera că cineva îl va recunoaşte în roman pe ucigaşul cu călugăriţa, ucigaşul mamei sale. Mai ales dacă i se făcea destulă reclamă, ceea ce s-a întâmplat. Povestea cu hărţuirea a fost preluată de toată presa naţională, şi Emilia a fost invitată la BBC2 şi la Times Radio, oh, cât şi-ar dori să poată discuta cu Louise despre asta! Şi s-o poată certa, mai ales pentru momentul în care i-a făcut pe toţi să creadă că Jasmine dispăruse.

Apelul acela fals. Nu-i de mirare că Louise a fost atât de dornică să facă pe eroina salvatoare. Ştia precis unde erau Jasmine şi Nancy. Şi păpuşa trol? A plantat-o în bucătăria lui Kristin când s-a dus acolo să se răcorească? Probabil Kristin a crezut că e o jucărie veche de-a lui Jasmine şi nu i-a acordat prea multă atenţie. Se simte vinovată amintindu-şi cât de vehement a acuzat-o.

E atât de concentrată, încât nu-şi dă seama că toţi ceilalţi plimbăreţi au dispărut şi că familia cu fetiţa nu mai e în faţa ei. Pulsul i se înteţeşte când observă că e singură.

Se aud paşi pe alee în spatele ei. Accelerează, astfel că în scurt timp se alătură unui grup de oameni care stau pe malul lacului. Dar tot nu se poate simți în siguranță decât atunci când îşi vede maşina. Scoate cheile din geantă în timp ce se apropie şi le ține între degete. E la mică distanță de Nissanul ei, când detectează o prezență chiar în spate, atât de aproape, încât îi simte răsuflarea pe ceafă. Se răsuceşte şi dă nas în nas cu un bărbat de treizeci şi ceva de ani – păr țepos şi ochi duri. Aruncă o privire peste umărul lui. Sunt oameni în preajmă. O să țipe dacă încearcă s-o atace.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă iau prin surprindere, spune el cu voce joasă.

— Mă urmăreați?

Îşi dă seama că e bărbatul din metrou, cel care a urmărit-o pe deal până acasă. Spre surprinderea ei, el încuviințează.

— Mă numesc Marcus Saunders. Sunt polițist. Lucrez cu doamna inspector Janine Murray.

Emilia face un pas în spate ca să fie mai aproape de maşină. Oare minte? N-are cum să ştie. De ce s-o urmărească dacă e polițist? El îşi scoate legitimația din buzunarul interior al gecii Harrington şi io arată.

— Îmi cer scuze pentru toată punerea în scenă gen capă şi spadă. Voiam să discut cu dumneavoastră despre Louise, dar nu în calitate oficială. Vedeți dumneavoastră... Îşi vâră legitimația la loc în buzunar înainte să continue: Sunt... adică am fost...

Îşi drege glasul, stacojiu la față.

— Stați aşa.

Dintr-odată, îi pică fisa. Îşi aminteşte conversaţia pe care a avut-o cu prietena ei în ultima lor seară în oraş. Louise menţionase un iubit. Un coleg. Îi uitase numele, dar acum e sigură că era Marcus.

— Eraţi iubitul lui Louise?

El confirmă înclinând din cap.

— Eu am fost cel care i-a spus despre Trisha Banks. Ultima victimă a ucigaşului cu călugăriţa. De obicei nu vorbeam despre cazurile noastre. Încercam să separăm serviciul de viaţa personală. Dar criminalul ăsta ieşise la suprafaţă după şaisprezece ani, aşa că eram surescitat. Louise s-a albit la faţa când i-am zis. A mormăit că sperase că s-a terminat. N-a vrut să-mi dea detalii, deşi am insistat. Cu vinovăţia citindu-i-se pe faţă, Saunders continuă: Până acum câteva zile, când am vorbit cu şefa mea, habar n-am avut că mama ei fusese victima nenorocitului. Nu cred că Louise a ştiut – înainte să-i spun eu – că-l porecliserăm „ucigaşul cu călugăriţa.

— Şi asta se întâmpla în februarie anul trecut?

— Da. Înţeleg că dumneavoastră v-a povestit după aceea. Îmi pare teribil de rău, dar eu sunt cel care a declanşat toată nebunia.

Degetele care ţin cheile de la maşină sunt jilave de transpiraţie.

— Doamna inspector Murray ştie ce-aţi făcut?

Saunders clatină din cap.

— Toată săptămâna m-am dat bolnav, am stat la hotel. Vederea corpului lui Louise... faptul că nu pot spune nimănui ce-a însemnat ea pentru mine...

— De ce nu puteţi spune?

El îşi vâră mâinile adânc în buzunare.

— Şefa n-ar fi prea încântată să afle că am vorbit despre caz, şi nu doar atât. Acum, că ea e moartă, s-ar putea să-mi ia dosarul. E un caz cu foarte mare vizibilitate. Voiam doar să ştiți că, în ciuda situației, cu care şefa mea m-a pus la curent, Louise vă respecta enorm. Vorbea foarte frumos despre dumneavoastră.

Emiliei i se pune un nod în gât.

— A zis ceva despre hărțuirea căreia i-am fost supusă? Despre un individ care reproducea episoade din cărțile mele?

— Nu, de ce?

— Cred că ea a orchestrat totul. Cred că mi-a spus povestea cu criminalul în serie ca să încerce să-l demaşte.

— Deci credeți că ştia numele ucigaşului? Atunci de ce nu l-a comunicat poliției? Saunders se încruntă. Pare o modalitate foarte întortocheată de acțiune.

— N-am idee. Oare poliția ar fi luat-o în serios, din moment ce se baza doar pe o intuiție? Pe faptul că în copilărie zărise câteva clipe ceafa acelui bărbat?

Umerii lui se lasă în jos.

— Nu. Ar avea nevoie de mai mult. De mai multe probe.

— Poate de asta a hotărât să devină polițistă, spune Emilia. Trebuie să se fi gândit că ucigaşul mamei ei rămăsese liber şi voia să împiedice comiterea altor crime.

— Era o polițistă excepțională. Învăța ca să dea examen pentru gradul de agent-şef.

Emilia oftează.

— Ce mizerie! îmi pare rău că n-a fost sinceră cu mine. Că nu mia zis ce vrea să facă. Aş fi putut s-o ajut cumva. În loc de asta, s-a ascuns permanent. Sau ar fi putut să se deschidă față de dumneavoastră. Ați fi putut să-i verificați bănuielile. Să aflați mai multe despre individul ăsta pe care-l suspecta că-i ucisese mama.

— N-ar fi vrut să mă pună într-o postură stânjenitoare, spune el împingând iarba turtită de ploaie cu vârful pantofului de sport. Deşi... de câteva ori, mai devreme anul ăsta, am venit pe-aici, în vizită la ea. Privind-o cu ochi mijiți pe Emilia, continuă: La un moment dat, mi-a cerut să merg la o florărie, să comand un buchet şi să indic o adresă. Îmi dau seama acum că era a dumneavoastră.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Deci dumneavoastră eraţi!

El confirmă, pământiu la față.

— Şi data următoare a fost coroana?

— Da, geme Saunders. La naiba. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama ce fac. Trebuie să fi fost disperată, dacă a ajuns să mă implice pe mine.

Emilia îl cântăreşte din priviri. Înțelege că nu vrea s-o vorbească de rău pe femeia pe care a iubit-o. Nu vrea nici ea, dar e limpede că amândoi au fost folosiți.

— A luat legătura cu o jurnalistă ca să-i spună ce mi se întâmplă. Scrisul ei de mână apare pe un bilet care i-a fost trimis unui băiat din grupul de prieteni al fiicei mele, şi aşa am înțeles că ea a orchestrat totul.

Îi povesteşte despre dispariția lui Jasmin şi a lui Nancy. Şocat, el îşi înfige şi mai adânc mâinile în buzunarele gecii.

— Asta tot nu ne spune cine a ucis-o. Şi îi sunt dator să-l găsesc pe ucigaşul mamei ei. Şi pe ucigaşul ei.

— Credeți că ucigaşul cu călugărița a omorât-o şi pe Louise?

Un muşchi de la nivelul maxilarului începe să-i zvâcnească.

— Nu ştiu. E o posibilitate, deşi modalitatea de realizare a marcajelor e diferită. Oricum, adaugă el făcând un pas în spate, v-am deranjat prea mult, îmi cer scuze că v-am speriat. N-am vrut să vin la dumneavoastră acasă, în calitate oficială. Vă mulțumesc pentru răbdare.

Se îndepărtează înainte ca Emilia să mai poată spune ceva. Inundată de emoții amestecate, îl priveşte, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Când urcă la volan, reflectează iar la motivul pentru care Louise i-a spus povestea lui Daisy. Poate spera să-l ațâțe pe ucigaş, ştiind că el sau un cunoscut de-al lui aveau să citească *Ultimul ei capitol* şi să recunoască detaliile. Dar ce-ar fi făcut? Şi de ce acum? Pentru că individul a comis o nouă crimă după şaisprezece ani? Sau Louise avea altceva în minte?

Se lasă pe spătar, expirând cu zgomot. E ceva ce-i scapă.

Porneşte motorul, cu mintea învârtindu-i-se iute.

Şi apoi îi pică fisa.

Relatările din presă. Erau despre incidente inspirate din volume anterioare, nu din *Ultimul ei capitol*. Louise

a murit înainte să le poată pune în scenă pe acestea. Trebuie să fi plănuit s-o facă, pentru a atrage mai mult atenția. Dar își dăduse seama că nu putea începe cu asta, pentru că atunci Emiliei i-ar fi fost clar că îl cunoștea pe făptaș. Iar așa-zisa dispariție a lui Jasmine imita episodul cu adolescentele dispărute din *Ultimul ei capitol*, însă Emilia nu-l menționase când vorbise cu Gina.

Articolul nu pomenea despre cel mai recent roman al ei și despre subiectul acestuia, cu excepția unui rând la sfârșit, în care se spunea că un nou volum din serie urma să apară spre sfârșitul anului. Louise o contactase pe Gina Osbourne prea devreme. Ar fi trebuit să aștepte până când punea în scenă mai multe episoade din *Ultimul ei capitol.*

Așadar, dacă ucigașul cu călugărița o urmărea pe Louise, de unde ar fi putut să știe că noul roman al Emiliei era despre el? Doar dacă nu e o persoană care a citit Ultimul ei capitol. Și singurii oameni care au avut acces la manuscris fac parte din cercul ei restrâns de rude și cunoștințe.

O năpădește oroarea când piesele de puzzle își găsesc în fine locul.

Un cunoscut de-al ei este ucigașul cu călugărița.

În maşină, pe drumul de întoarcere în Devon, Saunders e neobişnuit de tăcut. Poate că încă se simte rău după viroza intestinală.

— Deci vă întrebaţi dacă fiul lui Martin Butterworth ar putea fi Ash din cartea Emiliei? spune când îmi termin relatarea despre Louise Greene şi Emilia Ward.

— Asta trebuie să aflăm. Se pare că Anthony Butterworth locuieşte în Torquay, unde administrează o pensiune. Anthony şi Ash. Ambele nume au aceeaşi iniţială. Poate a făcut-o deliberat, spun gânditoare când ieşim pe o stradă laterală.

Parchez cu spatele între două maşini; din fericire, am un Audi A3 şi nu un vehicul mai mare. Ploua când am plecat de la Londra, dar aici soarele înclinge capotele maşinilor. Nu e nici un nor pe cer, doar un stol de pescăruşi care ţipă ameninţător în timp ce coboară în picaj spre o jumătate de sendviş lăsată pe terasa berăriei din apropiere. Îmi scot impermeabilul şi-l arunc pe bancheta din spate. Saunders îşi păstrează geaca.

— E pe-aici, pe ţărm, după Google Maps, spune el uitându-se la telefon, moment în care un biciclist aproape că-l doboară.

— Ei, vere, ai grijă, cască ochii, îi strigă biciclistul peste umăr.

— El ar trebui să aibă grijă cum vorbeşte, bombăne Saunders nervos.

Ceva e clar în neregulă cu el. Poate că-i încă bolnav, pentru că în mod normal nu-l pot face să tacă. Simt o înţepătură de nostalgie pentru vechiul Saunders, senzaţie pe care n-aş fi crezut că o s-o încerc vreodată.

Situată pe țărmul golfului, pensiunea lui Anthony Butterworth e o clădire victoriană vopsită în albastru-pal, cu tocuri negre la ferestre şi uşă albă, care e deschisă când ajungem. Saunders îmi aruncă o privire, ridică din umeri şi trece peste prag. Mocheta roşie cu spirale aurii e atât de țipătoare, încât ne-ar asurzi pe toți la karaoke, şi face să-i sară iarăşi muştarul.

— E un atac la adresa simțurilor, izbucneşte. Închipuiți-vă cum e să vii mahmur...

Îl întrerupe apariția unui bărbat cu aer agitat. E puțin mai în vârstă decât Saunders, la vreo treizeci şi cinci de ani, are un început de chelie şi ochi albaştri pătrunzători. Arată încă bine, dar îmi imaginez că era foarte chipeş în tinerețe. Să fie Ash al nostru?

— Doriți o cameră? ne întreabă. Sau aveți deja rezervare?

Îi explic cine suntem şi-i arăt legitimația. Pare resemnat, de parcă ar fi obişnuit cu vizitele poliției. Ne conduce printr-o sală de mese goală până într-un salon confortabil. O pisică persană albă e ghemuită în colțul unei canapele cu tapițerie bleumarin de in, iar pe perna de alături se văd ghemotoace de păr. Bărbatul se aşază pe un scaun, lăsându-ne nouă canapeaua.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Îl măsor cu privirea. E înalt ca tatăl lui, dar asemănările se opresc aici.

— Vreau doar să-mi confirmați că sunteți fiul lui Martin Butterworth, încep.

Peste chip îi trece o umbră.

— Nu l-am mai văzut de ani de zile. Am pierdut legătura după ce mama a divorțat de el.

— Când a fost asta?

El trage de tivul tricoului albastru Fred Perry.

— Ah... acum mulți ani. După ce tata s-a dus la închisoare. Aveam vreo nouăsprezece ani.

Îmi scot carnetul din buzunar şi dau paginile, încercând să-mi citesc mâzgăliturile.

— Ştiu că e o întrebare ciudată, dar la universitate ați cunoscut o persoană pe nume Daisy Greene?

Deschide gura să răspundă, dar suntem întrerupți de apariția unei femei. E minionă, cu păr blond lung şi un zâmbet larg. Anthony ne-o prezintă drept Sharon, soția lui, iar ea ne întreabă dacă dorim un ceai. Când refuzăm, spune:

— Oricum, vă las să vorbiți de ale voastre.

— Nu, stai, te rog, spune Anthony cu disperare în glas.

Ea îşi trage un fotoliu puf şi se aşază lângă el. Pare stingheră, aşa că-i zâmbesc liniştitor.

— Deci ați cunoscut-o? reiau.

Anthony clatină din cap, cu fruntea încrețită de nedumerire.

— Nu cred. De ce?

— Deci n-ați avut o relație cu o persoană având acest nume?

— Nu, în mod sigur. Şi n-am fost nici la universitate. Ce are asta de-a face cu tata?

Mă uit la Sharon, care pare să vrea să-i pună nişte întrebări soțului ei, dar aşteaptă politicos să plecăm.

— Doar ca să ne lămurim, nu aveți nici o relație cu tatăl dumneavoastră?

— Cum am zis, nu. Fața lui plăcută se întunecă. E un misogin, un bătăuş de femei.

Sharon îşi aşază o mână liniştitoare pe braţul lui.

— O bătea pe mama lui Ant, spune încet. Şi pe Ant când era mic.

Anthony îşi pleacă fruntea. Simt un val de mânie la adresa lui Martin Butterworth.

— Îmi pare rău, spun, înăbuşindu-mi sentimentele. Aud prea des despre astfel de situaţii. Credeţi că e capabil de crimă?

Observ cu coada ochiului că Saunders s-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe coapse.

— Nu m-ar mira. E un psihopat ticălos. Luându-şi soţia de mână, Anthony continuă: Ca să fiu sincer, am simţit o uşurare enormă când a intrat la puşcărie. Asta însemna că mama putea să scape de el în sfârşit.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, spun ridicându-mă şi dându-i lui Anthony o carte de vizită.

Minte în legătură cu Daisy? E greu de zis, dar o să pun un coleg să verifice dacă într-adevăr n-a fost la universitate.

— Dacă vă amintiţi ceva ce-ar putea fi de ajutor, oricât ar părea de neînsemnat, vă rog să mă sunaţi.

Saunders se ridică şi el, întinzându-şi picioarele.

Pe când Anthony ne conduce spre ieşire, încerc să-mi alung dezamăgirea.

Emilia se gândeşte fără încetare la ucigaşul cu călugărița în timp ce conduce spre şcoala lui Wilfie. Vechile sentimente neplăcute ies la suprafață împreună cu altele noi. Oroarea că ar putea cunoaşte un criminal în serie. Spaima că acesta ar putea s-o desemneze drept următoarea victimă. Voia s-o lase pe Jasmine să ia autobuzul după antrenamentul de netball, dar acum o sună şi-i lasă un mesaj, anunțând-o că o s-o aştepte.

Trebuie să-i mărturisească totul lui Elliot. A venit momentul. Iar dacă o iubeşte, aşa cum crede ea că se întâmplă, va înțelege de ce a folosit povestirea lui Louise. Trebuie să renunțe la dorința de a fi mereu perfectă în fața lui, de teamă că dacă îi cade masca, el o s-o părăsească, la fel ca Jonas. O să-i spună în seara asta.

Se plimbă prin fața şcolii, aşteptând să iasă Wilfie, când o zăreşte pe Frances stând singură la umbra unui copac. Poartă un hanorac maro, în ciuda soarelui puternic, şi obişnuiții pantofi cafenii comozi. Îi aminteşte Emiliei de intendenta de la şcoala cu internat. N-a mai văzut-o de la moartea lui Louise, deşi i-a trimis lui Toby un mesaj de condoleanțe confecționat de Wilfie.

— Bună ziua, spune, apropiindu-se cu sfială. Mereu a intimidat-o personalitatea înțepată a lui Frances, înțelege de ce Louise nu s-a avut bine cu ea, ambele fiind femei atât de puternice. Wilfie o să se bucure că Toby s-a întors la şcoală, continuă. Sper că sunteți bine, date fiind împrejurările...

Frances îi adresează un zâmbet țeapăn.

— Da, pentru el e mai bine să fie la şcoală, cu prietenii. Asta îi mai distrage atenţia. Îşi potriveşte geanta mare pe umăr, părând că n-o să mai spună nimic, când reia brusc: Am fost de părere că Louise a greşit mutându-l pe Toby. Era fericit la şcoala din Kingston, dar ea a tras nişte sfori ca să-l înscrie aici, chiar dacă nu era nimeni arondat, nici ea, nici eu, nici tatăl lui. Însă trebuie să recunosc că e fericit şi aici. Ştiu că-l îndrăgeşte foarte mult pe băiatul dumneavoastră.

— Şi Wilfie ţine mult la Toby. În acel moment, creierul Emiliei înregistrează cuvintele femeii mai în vârstă. Dar credeam că Louise a locuit aproape de şcoală până de curând!

Frances clatină din cap.

— Nu, a locuit mereu la Kingston. Acolo a stat cu fiul meu, apoi, după divorţ, s-a mutat într-un apartament. Acel apartament... ei bine... În care a murit.

Emilia simte un fior când îşi aminteşte de ultima ei vizită şi de corpul inert al prietenei sale.

— Nu mi-am dat seama, spune. Când am cunoscut-o pe Louise, mi-a zis că se mutase de curând la Richmond şi că acesta era motivul pentru care Toby începea şcoala aici. Iar pe urmă, cu câteva zile înainte să moară, am văzut-o la Kingston şi mia spus că tocmai se mutase acolo.

Frances îşi încrucişează braţele peste piept şi o priveşte încruntată.

— Mie mi-a zis că l-a înscris pe Toby la şcoala asta pentru că te cunoştea deja pe dumneata.

Emilia e stupefiată.

— Poftim? Nu, nu ne-am cunoscut decât după ce a început Toby şcoala. Ne-am întâlnit prima oară la reuniunea părinţilor de la clasa întâi.

— Nu se poate. Ţin minte clar cum ne-a povestit despre dumneata mie şi lui Mike. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care Mike a fost de acord cu transferul lui Toby – nu că ar fi avut de ales dacă-şi punea Louise ceva în minte. Ea ştia totul despre dumneata. Despre Wilfie şi soţul dumitale. Despre prietenii voştri. Chiar şi despre socrul dumitale, Trevor. A zis că-l cunoştea din vremea când era în poliţie.

În ciuda soarelui fierbinte de vară. Emilia simte că-i îngheaţă oasele.

— Sunteţi sigură?

— Evident. Am o memorie de elefant. Ştiu că despre morţi numai de bine şi Louise mi-era dragă, dar putea fi... obsedată. Şi mereu am simţit, dacă pot îndrăzni s-o spun, în condiţiile în care aţi fost prietene, mereu am simţit că are o obsesie faţă de dumn*eata.*

Emilia nu-şi găseşte cuvintele.

Frances îşi scutură buclele cărunte.

— Oricum, deşi nu ne-am înţeles întotdeauna, îmi pare rău pentru Louise. Pierderea mamei a fost devastatoare pentru Toby. A fost o mamă bună.

Vorbeşte fără emoţie. Emilia deschide gura să spună ceva, însă chiar atunci băieţii ies în fugă pe poartă, fiecare ţinând în mână o floarea-soarelui, povestind că le-au plantat la şcoală şi acum trebuie să le mute în grădină, ceea ce va însemna condamnarea la moarte pentru floarea lui Wilfie, dacă e lăsată în grija Emiliei. Cu lacrimile în gât, îl priveşte pe Toby cum îi arată

mândru floarea bunicii sale. Aceasta se apleacă la acelaşi nivel cu el, şi Emilia constată că s-a transformat brusc în altă persoană. Fața ei, atât de severă cu câteva momente mai devreme, este acum deschisă, caldă, blândă. E limpede pentru oricine că-şi adoră nepotul. Frances se ridică şi pleacă împreună cu Toby fără să-şi ia la revedere.

— Putem s-o plantăm când ajungem acasă? întreabă Wilfie pe drumul spre maşină.

— Sigur, dragule, spune ea, dar cuvintele lui Frances nu-i ies din minte.

Louise a vizat-o în mod deliberat.

Dar de ce? Numai pentru ca Emilia să-i scrie povestea? Frances a zis că Louise îl cunoştea pe Trevor. Şi totuşi Trevor a ieşit din poliție cu mulți ani în urmă, cu siguranță înainte ca Louise să se fi angajat. Deci cum a putut să-l cunoască?

Nu e nimeni acasă când ajung. Wilfie fuge în grădină să-i arate floarea tatălui său, apoi dă buzna înapoi prin uşile glisante, aducând noroi în bucătărie, cu dezamăgirea întipărită pe fața lui încă de bebeluş. Şi floarea-soarelui e pleoştită, de parcă iar percepe starea de spirit. Băiețelul îi dă Emiliei micul ghiveci maro.

— Tata nu e în biroul lui.

— Eşti sigur? N-a zis că pleacă undeva.

El ridică din umeri şi se descalță, apoi deschide televizorul. Emilia se retrage în bucătărie, întorcând pe toate părțile vorbele lui Frances. Se gândeşte la conversația cu Louise de la ultima lor ieşire la restaurant. Oare Louise i-a menționat atunci pe Elliot sau pe Trevor? Da, da, a făcut-o. Îşi dă seama că a

părut mereu interesată de el. Crezuse că era din cauza fostei lui profesii, dar e oare posibil ca acesta să nu fie singurul motiv?

Se luptă cu valul de greață care amenință s-o copleşească. Louise o luase în vizor. Nu doar ca să-i scrie povestea – îl transferase pe Toby înainte de asta şi înainte să afle că ucigaşul cu călugărița lovise iar –, ci din alt motiv.

„Vai, Doamne!" Un gând oribil o frapează.

Îi strigă lui Wilfie că se duce în birou şi urcă în fugă treptele până la mansardă. Aprinde repede computerul şi deschide *Ultimul ei capitol.* Derulează până la părțile cu Daisy şi Ash, căutând indicii fără să se lase influențată de presupunerile anterioare.

Lucruri pe care nici nu le conştientiza când a scris acele fragmente. Universitatea din Exeter. Acolo se cunoscuseră Ash şi Daisy. Elliot a absolvit universitatea din Exeter.

Şi un gât gros şi un păr nisipiu cu două vârtejuri. Aduce a Trevor? Nu e sigură, socrul ei cheleşte lent, iar părul lui, cât a mai rămas, e cenuşiu, tuns scurt.

Dintr-odată, îi sare în ochi un paragraf. Îl citeşte tot mai îngrozită.

Au stat de vorbă toată noaptea în camera ei, dezvăluindu-şi tot mai mult din povestea vieții în timp ce dădeau pe gât bere ieftină. A fost surprinsă când Ash a menționat o cădere nervoasă şi o scurtă internare la psihiatrie în timpul adolescenței.

Se potriveşte. Totul se potriveşte. Elliot a crescut pe malul mării. A fost la Exeter şi a suferit în aşa măsură

de anxietate, încât n-a mers la şcoală câteva luni în adolescentă.

Sângele îi îngheaţă în vene.

Adevărul o privea în ochi de atâta timp, dar ea n-a fost în stare să-l vadă.

Elliot este Ash.

„Deci tatăl lui, Trevor, trebuie să fie... ucigaşul", abia reuşeşte Emilia să articuleze gândul.

O mie de întrebări gonesc prin mintea Emiliei. Oare Elliot ştie că el e Ash? N-a zis niciodată că ar fi cunoscut-o pe Louise la universitate, dar pe atunci o chema Daisy. Şi totuşi trebuie să se fi recunoscut în descrierea din Ultimul ei capitol. Nu-i aşa? Poate că nu. Emilia încă nu i-a spus că acea parte a romanului e scrisă de Louise. Şi totuşi comportamentul lui din ultima vreme, iritarea permanentă, întrebările despre felul în care i-a venit ideea ucigaşului cu călugăriţa, nemulţumirea lui când i-a răspuns că e o coincidenţă... Asta pentru că ştia. Ştia *deja. Poa*te că nu se prinsese că acea Daisy din carte, pe care o cunoscuse la universitate, era prietena ei, Louise. La urma urmei, nu se întâlniseră niciodată.

Se gândeşte la ziua în care a dispărut Jasmine, când a sunat-o pe Louise. Ea nu contenea s-o întrebe cine mai

e acasă. Oare încerca să evite o întâlnire cu Elliot? Dacă ar fi văzut-o, cu siguranță ar fi recunoscut-o. Iar în seara lansării, când a zărit-o pe Louise pierzând vremea pe afară: de ce a plecat atât de grăbită? Poate pentru că şi-a dat seama că Elliot era acolo? Poate presupusese că o să stea acasă cu Wilf.

Şi Trevor? îi citeşte fiecare roman, uneori subliniind o inadvertență care i-a scăpat lui Louise. Fără îndoială, a recunoscut povestea dacă el este personajul principal.

Închide computerul. Tremură din toate încheieturile şi îi vine să vomite. Oare Trevor a ucis-o pe Louise ca să-i închidă gura când şi-a dat seama ce se petrece? Dar de unde a aflat că Daisy era Louise? N-o întâlnise niciodată pe Louise... sau da? Vai, Doamne! Apucă marginea biroului cu ambele mâini şi se opinteşte să se ridice, dar genunchii îi sunt moi. Trebuie să-şi revină. Wilfie e la parter, şi ea trebuie să plece în zece minute ca s-o ia pe Jasmine.

Practic îmbrățişează peretele în timp ce coboară, întrucât nu se poate bizui pe picioare. Wilfie e acolo unde l-a lăsat, uitându-se la *Sponge Bob.* Din când în când izbucneşte în râs. Emilia clipeşte des, încercând să-şi oprească lacrimile. Asta o să-l devasteze pe băiat. O să le distrugă familia. Bunicul lui ar putea să fie un criminal în serie, este...

Tresare când aude uşa din față trântindu-se, apoi clinchetul cheilor aruncate în vasul din hol. Elliot intră în bucătărie fredonând o piesă a celor de la Oasis.

— Hei, ce-ai pățit? Se opreşte când o vede. Arăți groaznic. E totul în regulă?

E pe cale să-i răspundă, când aude altă voce, la fel de familiară, din spatele lui. Elliot face un pas în lateral ca să-l lase vederii pe Trevor, care stă cu un aer spăsit şi braţul atârnat într-un bandaj.

— Tata a avut un accident la muncă. M-am dus să-l iau, o să stea la noi câteva zile. E în ordine, nu?

Incapabilă să deschidă gura preţ de câteva secunde, se holbează şocată la Trevor.

El îşi ridică mâna bandajată şi înalţă o sprânceană stufoasă.

— Am făcut o prostie. Am căzut când fugăream un hoţ din magazin.

Pe obraz i se formează o vânătaie. Oare spune adevărul, sau e rezultatul unui atac pe care l-a comis?

Zâmbetul dispare de pe faţa lui Trevor.

— Eşti bine, Em?

Şi Elliot se încruntă la ea.

Cu un efort colosal, se străduieşte să se adune. Nu poate lăsa impresia că e ceva în neregulă până nu discută cu soţul ei.

— Da, sigur. Stai cât vrei, Trevor, spune, ştiind că n-ar putea să-l refuze. Acum trebuie s-o iau pe Jas. Trevor, stai jos. Elliot o să-ţi facă un ceai.

Trevor zâmbeşte ezitant şi i se alătură lui Wilfie pe canapea.

Elliot se întoarce spre fierbător, îl porneşte şi spune cu glas coborât:

— Nu te deranjează, nu? Ştiu că nu-i un ideal, dar doctorii ziceau ceva de o comoţie cerebrală.

— Îl iau pe Wilf cu mine ca să mergem după Jas. Aşa îţi las timp să... ăăă... Îl ajuţi pe tatăl tău.

— Nu e nevoie, îi replică el surprins.

— E OK.

Elliot o priveşte cu ochii mijiți.

— Despre ce-i vorba?

— Nu-i nimic. Wilf! strigă ea.

Fiul ei se ridică fără chef şi-şi târşâie picioarele până la uşă. Elliot se uită nedumerit cum Emilia îl mână pe băiat spre hol şi-l pune să se încalțe.

— Bine. Păi, atunci ne vedem curând. Ai grijă cum conduci.

Jasmine e în mare formă pe drumul spre casă, regalând-o cu istorisiri din timpul meciului de netball şi cu povestea celor trei goluri pe care le-a marcat. Miroase a transpirație şi deodorant.

Emilia e uşurată când Jasmine porneşte radioul – Radio 1 difuzează o melodie *dance* – şi închide ochii. Wilfie e în spate, jucându-se cu o maşinuță Lego pe care a înhățat-o în drum spre ieşire. Emilia are nevoie de fiecare dram de energie ca să se poarte normal.

Nu ştie ce să facă mai departe. Trebuie să discute cu Elliot, însă o să fie greu acum, că Trevor stă la ei. Ar putea s-o sune pe inspectoarea Murray, dar riscă să provoace sfârşitul căsniciei lor dacă-şi dă în vileag socrul fără să vorbească mai întâi cu Elliot.

Intră pe alee apăsată de groază şi indecizie, nevrând să intre în casă şi să înfrunte realitatea. Deşi este ora 18.00, încă e foarte cald. Aude voci şi clinchet de pahare din grădina vecinilor, semnalând o seară plăcută de vineri pe timp de vară. A trecut mai mult de o săptămână de când a dat peste cadavrul prietenei sale.

— Cobori, sau ai de gând să stai aici toată noaptea? Jasmine s-a dat deja jos din maşină. Picioarele netede de adolescentă care ies din fusta-pantalon sunt bronzate, tonifiate. Fiica ei frumoasă, pe care o iubeşte ca pe lumina ochilor, va sta sub acelaşi acoperiş cu un criminal în serie. Întoarce capul şi inspiră adânc, încercând să se oţelească.

— Mami? strigă Wilfie, care e deja la uşa din faţă.

— Vin, spune ea şi, cu corpul ca de plumb, coboară din maşină, descuie uşa şi-i urmează pe copii înăuntru.

Jasmine îşi aruncă geanta în hol şi fuge la etaj, anunţând că intră la dus. În mod normal Emilia i-ar culege bagajul, ca să nu se enerveze Elliot, dar acum nu are destulă energie. Jasmine are aproape şaisprezece ani, ar trebui s-o facă singură.

Elliot pregăteşte o salată când intră ea în bucătărie. Wilfie se trânteşte lângă Trevor în faţa televizorului; uşile glisante sunt deschise, lăsând să pătrundă un vânticel binevenit.

— Ce se petrece? întreabă Elliot încet când rămân singuri în partea dedicată bucătăriei. S-a întâmplat ceva?

— Da, s-a întâmplat ceva, tu-i mama mă-sii, izbucneşte ea în şoaptă. Cred că înnebunesc dacă nu vorbim.

Îngrijorarea lui e tangibilă. Emilia nu se exprimă niciodată aşa. Aruncând o privire spre canapeaua unde stau Trevor şi Wilfie, ea murmură:

— E vorba de tatăl tău.

Trebuie să repete când Elliot vine mai aproape, cu mâna pâlnie la ureche.

— Ce-i cu el? o întreabă la fel de încet.

— Putem să mergem în camera cealaltă?

Elliot se întoarce spre Trevor şi Wilfie, dar cei doi nu-i bagă în seamă, râzând de cine ştie ce glumă de la televizor. O urmează pe Emilia în camera din faţa.

— Ce se petrece? întreabă, de îndată ce ea închide uşa.

Of, Doamne, de unde să înceapă? Nu poate să spună pur şi simplu că, în opinia ei, tatăl lui e un ucigaş.

— Stai jos, îl îndeamnă, iar el se lasă într-un fotoliu, părând nedumerit. Ea se cocoaţă pe canapeaua de vizavi. Nici ultima oară n-am fost complet sinceră cu tine, îi mărturiseşte.

Lui Elliot îi cade faţa.

— Ce vrei să zici?

— Povestea lui Daisy şi a lui Ash din cartea mea. Şi asta e tot de la Louise. Îi spune cum i-a dat Louise „povestirea". Când a fost aici, inspectoarea Murray mi-a zis că e adevărată. Că Daisy e numele real al lui Louise. Şi că... Înghite în sec şi, fără să-l privească în ochi, continuă: Şi că e despre trecutul real al lui Louise şi despre uciderea mamei ei.

— Glumeşti? îngaimă el în timp ce mii de emoţii îi săgetează faţa.

Ea îşi reţine cu greu lacrimile.

— Ai impresia că glumesc? E un dezastru. Şi habar n-aveam că totul e adevărat. Louise mi-a spus că inventase toată povestea şi că o puteam folosi, pentru că ea n-avea timp să scrie un roman.

— Dar de ce să facă aşa ceva?

— Cred că din dorința de a comunica lumii întregi identitatea celui pe care-l suspecta că i-a ucis mama.

— Deci pe ucigaşul mamei ei îl cheamă Donald? întreabă Elliot confuz.

— Nu. Cred că acela e un nume inventat. La fel ca Ash. Îi relatează conversația purtată cu Frances la şcoală, apoi încheie: Louise m-a luat în vizor pentru un motiv anume, şi acum mă întreb care e acesta.

Poate că tu eşti Ash? Şi e posibil ca tatăl tău să fie Mâzgălitorul?

Se holbează la ea cu gura căscată.

— Tu... crezi că tata e criminalul în serie?

— Nu ştiu ce să cred. Emilia se ridică şi începe să umble de colo-colo prin cameră. Mirosul lui Lloyd se simte încă. N-am vorbit prea mult despre studenții le noastre, dar ştiu că ai fost la Exeter.

— Da. La Engleză.

— Ai avut o relație cu Louise? Sau ar trebui să-i spun Daisy, aşa cum era cunoscută pe atunci?

— Păi... Se încruntă. Nu ştiu. Adică, am avut câteva iubite la universitate. Nimic serios. Dar nu țin minte să fi ieşit cu o fată pe nume Daisy. Nu mă... nu m-am recunoscut în povestea ta, dacă acolo bați. Acum, că a zis că sunt unele asemănări, presupun că... Da, am crescut la malul mării şi am trecut printr-o etapă goth, dar n-am adus acasă nici o iubită cât am fost student. De fapt, am plecat de Crăciunul anului 2005. Am absolvit în vara aceea. Nu cred că sunt Ash şi sunt sută la sută sigur că tata nu e nenorocitul de ucigaş cu călugărița. Doamne sfinte, Emilia, nu pot să cred!

Emilia îşi ia telefonul din geantă şi deschide articolul despre Louise. Conține o fotografie de-a ei, deşi veche de câțiva ani. Indiferent ce s-a întâmplat, tot o doare sufletul că prietena ei e moartă. I-o pune lui Elliot sub nas.

— O recunoşti? îmi dau seama că nu v-ați întâlnit niciodată. Mereu părea să refuze să vină aici, să te cunoască – pe tine sau pe Trevor. Asta e motivul? Pentru că ştia că o s-o recunoşti?

El ia telefonul şi studiază fotografia. Apoi ridică privirea spre ea, cu ochii negri ocupându-i parcă jumătate din față.

— Îți spun cu toată sinceritatea că n-o recunosc.

Emiliei i-a fost întotdeauna greu să-i citească gândurile. Oare ar minți-o?

— Aici scrie că avea treizeci şi cinci de ani. Eu am aproape treizeci şi nouă, sunt cu trei ani mai mare, spune el.

Ea îi smulge telefonul din mână.

— Da, Elliot, ştiu câți ani ai. Nu toată lumea merge la facultate la optsprezece ani.

— Dar eu aşa am făcut! exclamă el ridicându-se. E absurd. Nu te-aş minți, în ciuda tuturor minciunilor pe care mi le-ai îndrugat tu. Dacă aş crede că sunt acest Ash, ți-aş spune. De ce-aş minți?

— Ca să-ți protejezi tatăl.

Elliot râde fără veselie.

— Da, sigur, de ce nu? Mi-aş proteja tatăl, ucigaşul în serie. Clatină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. Dacă as crede că tata e autorul acestor crime, nu l-aş lăsa să se apropie de tine şi de copii. Sper că ştii asta.

Se apropie de ea cu mâna întinsă, ca şi când Emilia ar fi un animal periculos şi el s-ar teme să nu-l muşte. Serios? Ştiu că eşti în căutare de răspunsuri, dar te rog... tata e un uriaş blând. N-ar face rău nici unei muşte.

Emilia se foieşte toată noaptea în pat, gândindu-se la Trevor şi Louise. Nu ştie dacă să-şi creadă soţul. Poate că Louise arăta altfel, în studenţie. La urma urmei, au trecut douăzeci de ani de atunci. Îl crede când spune că nu şi-ar proteja tatăl dacă l-ar bănui de crimă – dar problema e că s-ar putea să nu ştie. Cine vrea să creadă că persoana pe care o iubeşte e capabilă de asemenea fapte odioase?

Nu pentru prima oară, îşi doreşte să se poată sfătui cu Louise.

Trebuie să discute cu inspectoarea Murray. Are senzaţia că-şi trădează soţul, dar simte nevoia să-şi comunice suspiciunile unei persoane cu autoritate. Ar putea să-l verifice pe Trevor. Să afle dacă Louise a depus vreodată plângere împotriva lui. Cu siguranţă astfel de lucruri rămân în arhive. Louise ia spus lui Frances că-l cunoştea pe Trevor. De unde?

— Dau un bănuţ ca să-mi zici la ce te gândeşti, spune Trevor, smulgând-o din meditaţie.

Emilia ridică ochii din castronul cu muşii. Toată familia e la masă, privind-o lung: probabil că purtau o conversație în timp ce ea era în lumea ei. Observă că Elliot îi aruncă o privire de avertisment din partea cealaltă a mesei.

— A, doar la nişte elemente din intriga noii mele cărți, spune într-un târziu.

Trevor ridică o sprânceană.

— Interesant. Ne poți dezvălui subiectul? Mi-a părut rău când am citit despre moartea Mirandei Moody în *Ultimul ei capitol.*

Se uită la el: expresia lui e indescifrabilă. De ce a menționat moartea Mirandei? O fi un soi de amenințare voalată? Bănuieşte că Emilia a descoperit cine e?

Cerealele se transformă în rumeguş în gura ei.

— Hm, deocamdată nu, spune ducându-şi castronul la chiuvetă.

Jasmine ridică privirea din telefon. E încă în pijama, nepieptănată.

— Tocmai am primit un mesaj de la tata, anunță. Zice că vine în dimineața asta.

Elliot se întunecă la față, dar nu spune nimic. La naiba, Emilia a uitat că i-a spus lui Jonas că poate veni.

— N-ar trebui să te uiți în telefon la masă, mormăie el în schimb.

Jasmine nu-l bagă în seamă.

— De ce vine? o întreabă pe Emilia. N-o face niciodată. De ce nu mă duc la ei weekendul ăsta?

— Îl sun pe Jonas, spune ea, uşurată să aibă un pretext ca să iasă din bucătărie.

Are senzația că nu poate respira atunci când e în preajma lui Trevor, de parcă acesta ar absorbi tot oxigenul din încăpere.

Se duce în sala de joacă, un spațiu intim situat în spatele casei unde se află o consolă PlayStation şi rafturi cu cărți de copii şi seturi Lego. Lui Elliot nu-i place să vadă desene şi magneți pe frigider, aşa că expune aici operele lui Wilfie, pe mici cârlige legate cu sfoară de bagheta care uneşte peretele cu tavanul. Emiliei îi place atmosfera asta de sală de clasă. La fel ca ea, copiii au nevoie de un loc unde să facă dezordine.

Formează numărul lui Jonas. Când răspunde, pare să vorbească de pe dispozitivul hands-free din maşină.

— Sunt pe drum, spune el fără preambul, dându-i de înțeles că e încă supărat.

— Îmi pare rău, bâiguie Emilia. Despre Kristin. M-am înşelat. Nu era ea.

— Ştiu, răspunde Jonas, dând totuşi senzația că i sa luat o greutate de pe inimă.

— O să-mi cer scuze de la ea mâine-seară, când vin s-o iau pe Jas.

— Adică poate să stea la noi în weekendul ăsta?

— Dacă n-aveți nimic împotrivă.

— Ce idee! întotdeauna ne bucurăm să petrecem weekendul cu ea, o ştii foarte bine. Zi-i să se pregătească, ajung în zece minute, spune el înainte să închidă.

Emilia se duce în bucătărie s-o anunțe pe Jasmine, iar fiica ei fuge la etaj să-şi strângă lucrurile. Wilfie dezbate cu Elliot avantajele şi dezavantajele adoptării unui câine.

— Nu vrei pentru că te gândeşti că face mizerie, se tânguie puştiul.

— Nu-i vorba de asta. E mult de muncă, atâta tot.

Cu buza tremurând, Wilfie îşi împinge scaunul în spate.

— Nu-i cinstit. Toți prietenii mei au animale de companie. Noi n-avem nici măcar un hamster.

— Ar trebui să-i iei un animăluț lui Wilfie, băiete, intervine Trevor.

— Da, sigur. Mersi, tată. Ca şi cum am fi fost înconjurați de animăluțe când eram mic.

— Numai pentru că mama ta era alergică. Le face bine copiilor să crească în tovărăşia animalelor.

Emilia simte o crampă.

— Wilf, du-te să te îmbraci, ordonă din hol, iar fiul trece în fugă pe lângă ea cu o expresie furioasă.

— În regulă, spune Trevor terminându-şi cafeaua şi ridicându-se. Azi o să mă duc acasă. Nu vreau să vă mai încurc.

Pare obosit. Elliot se ridică şi el şi-i duce bolul şi ceaşca la maşina de spălat vase.

— Nu încurci pe nimeni, nu-i aşa, Em?

— Nu, sigur că nu.

Minciuna îi rămâne în gât. Oare asta a fost ultima față pe care a văzut-o Louise înainte să fie ucisă? Gândul o îngrețoşează.

Elliot se agită pe lângă tatăl lui. Îi aranjează pernele de la spate, deschide uşile ca să lase soarele să pătrundă înăuntru şi dă televizorul la un meci de fotbal, apoi o ia de braț şi o conduce în hol.

— Trebuie să încetezi. Tata e în vârstă.

— Are şaizeci şi doi de ani şi e într-o formă mai bună decât mine.

— Nu e un criminal, şuieră el. Cum poți să crezi aşa ceva?

— Nu ştiu ce să cred.

Îi întrerupe soneria de la intrare. Aplicația interfonului le dă de ştire că e Jonas. Elliot clatină din cap a enervare şi se întoarce în bucătărie, închizând uşa după el. Jasmine coboară în fugă pe trepte, îmbrăcată în obişnuiții ei blugi lălâi, cu părul strâns într-o coadă de cal îngrijită. Emilia se bucură că o poate scoate din casă pe durata weekendului, departe de Trevor.

— Ți-ai luat tot?

— Da, spune ea punându-şi căştile pe după gât şi rucsacul în spinare.

— Perfect.

Emilia deschide uşa spre verandă. Îi ia ceva timp să descuie uşa grea din față; nu pentru prima oară, îi trece prin minte că a fost teribil de naivă să le lase descuiate, şi totuşi simte nostalgie pentru viața pe care o ducea înainte să înceapă toată nebunia. Acum îşi suspectează toți cunoscuții.

Jonas stă pe treapta de sus, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Emilia aruncă o privire în spate, ca să se asigure că Jasmine n-o aude, dar fata se duce spre bucătărie, probabil ca să-şi ia rămas-bun de la Elliot şi Trevor. Se întoarce spre Jonas.

— Îmi pare rău pentru faza cu Kristin, țin s-o spun din nou.

El o studiază cu ochii mijiți.

— Ai slăbit mult, Em. Ştiu prin ce-ai trecut, aşa că înţeleg. Şi Kristin nu s-a dovedit cea mai bună prietenă, ştiu şi asta, dar n-ar face niciodată aşa ceva.

— Ştiu, murmură ea.

Pe fruntea lui apar riduri de îngrijorare.

— E totul în regulă? Ai descoperit cine e făptaşul?

— A fost Louise. Am aflat după ce a murit. E o poveste lungă, o să ţi-o spun cândva.

— Detectivă, prietena ta? La naiba!

— Ştiu. Eu...

În momentul acela, Jasmine apare la uşă.

— Bună, tati. Ne vedem mâine, mami, spune aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Fiica ei adolescentă e deja mai înaltă decât ea. Emilia o strânge în braţe cu patimă.

— Te iubesc, îi murmură în păr.

— Şi eu te iubesc.

Jonas îi adresează un zâmbet preocupat. Emilia îşi priveşte fiica şi pe fostul soţ îndreptându-se spre BMW-ul lui, parcat în spatele maşinii ei pe alee. În acea clipă îşi doreşte să-l ia pe Wilfie şi să meargă cu ei.

Wilfie îşi petrece noaptea la prietenul lui, Ben, în orăşelul St. Margaret din apropiere, şi Emilia se bucură să-i lase acasă pe Elliot şi Trevor când îl duce cu maşina. Wilfie s-a înviorat după disputa despre animalele de companie şi aşteaptă cu entuziasm să se joace cu prietenul lui şi cu cei doi căţei flocoşi ai acestuia. După ce-l debarcă şi stă puţin de vorbă cu mama lui Ben, promiţând că-l va recupera mâine la 14.00, Emilia se întoarce în maşină şi conduce spre Marble Hill Park.

Gândul că ambii copii sunt în siguranță, departe de casă, o linişteşte. Încă nu ştie dacă să-l creadă pe Elliot când spune că nu e Ash. Vrea să-l creadă. Aşa cum vrea să creadă că Trevor e nevinovat.

Însă nu poate gândi limpede. Suspiciunile şi paranoia îi blochează creierul. Se plimbă prin grădinile din jurul Marble Hill House, întorcând situația pe toate părțile. Ce-ar trebui să facă?

Decide s-o sune pe Ottilie.

— Hei, bună! Eşti bine?

— Eşti tot la Londra, sau ai zburat pe undeva? Prietena ei chicoteşte.

— În gura ta, viața mea pare mult mai spectaculoasă decât e. Nu mă duc decât în Germania, din când în când, să-l văd pe tata. Oricum, sunt la Londra. Totul e OK?

— Nu chiar, spune Emilia cu un oftat. Am o grămadă de lucruri să-ți povestesc. Am aflat atâtea... Doamne... Putem să ne vedem?

— Nu pot azi. Ce zici de mâine?

— Perfect. Hai să ieşim la prânz.

— Te superi dacă te rog să vii pe la mine? Weekendul ăsta trebuie să am grijă de pisica unor prieteni plecați în vacanță, şi e cam agitată.

— Nici o problemă. Aduc ceva de rontăit.

— Splendid. Abia aştept să-mi povesteşti totul.

Ottilie îi transmite un pupic, apoi închide.

De obicei. Emilia se simte mai liniştită după ce vorbeşte cu prietena ei, dar acum o rod îndoielile. Trebuie să-i spună inspectoarei Murray ce-a aflat, chiar dacă se înşală. Nu mai poate amâna nici o secundă,

trebuie să-şi descarce conştiința. Se opreşte să-i formeze numărul, cu degete tremurătoare, apoi aşteaptă. Polițista răspunde aproape imediat:

— Da?

— Sunt Emilia Ward. Eu...

— Ah, Emilia. Mă bucur că ai sunat. După zgomot, parcă ai fi în largul mării. Tocmai voiam să te sun eu. Am primit un apel de la un coleg de la Met. Se pare că a apărut un martor în legătură cu moartea lui Louise Greene.

Bătăile inimii i se întețesc.

— Aha, face.

Se opreşte la umbra unui copac şi se sprijină de trunchi închizând ochii. Oare cineva l-a văzut pe Trevor?

— Cineva a fost zărit fugind pe bicicletă cam la ora când a fost ucisă Louise.

— Un bărbat?

— Martorul crede că da. Purta un hanorac cu glugă şi un trening negru. Iar colegii mei au găsit o bicicletă abandonată pe terenul din spatele apartamentului lui Louise. O bicicletă verde strălucitor. Acum verifică numărul de serie.

O bicicletă verde strălucitor. A lui Elliot.

— Cred că bicicleta îi aparține soțului meu, începe Emilia.

Apoi îi povesteşte totul de-a fir a păr inspectoarei Murray.

Emilia îmi explică la telefon tot ce-a reuşit să afle în ultimele zile. Stau pe zidul din faţa unui bloc de garsoniere uitându-mă la copiii care dau la vâsle, în pantaloni scurţi sau în costume de baie, încercând să se distreze cât mai bine în weekendul ăsta prelungit, fără să aibă idee de ororile petrecute la câteva străzi distanţă. Încep să mă ard pe umeri, dar stau nemişcată s-o ascult pe Emilia. Vorbeşte repede, fără să-şi tragă sufletul, dar în glasul ei a apărut o inflexiune nouă, aceea a emoţiei. Cuvintele îi ies anevoie când se referă la socrul ei; abia dacă-mi pot imagina trădarea pe care o simte.

— Louise m-a vizat anume. A descoperit cu cine sunt măritată, cine e socrul meu... dar nu pricep un lucru: dacă era convinsă că Trevor e bărbatul pe care l-a căutat atâţia ani, de ce nu s-a dus la poliţie? Oare... Emilia îşi drege glasul. Ştiţi cumva dacă a depus vreo plângere la adresa lui Trevor? De asta a plecat el din poliţie?

— O să verific, dar presupun că n-avea probe, aşa că nu se putea duce la poliţie. De ce v-a dat povestirea în momentul acela şi nu în altul? întreb, dându-mi seama că Louise ar fi putut s-o facă oricând; de ce să aştepte aproape doi ani de când a cunoscut-o pe Emilia?

— Deoarece a descoperit că se comisese o nouă crimă după o pauză de şaisprezece ani şi voia ca adevărul să fie scos la iveală, cel puţin aşa cred. Pe deasupra, atunci

am intrat în pană de inspirație. Poate sa gândit că dacă scriu despre asta, Trevor o să presupună că Louise m-a pus la curent şi o să facă o greşeală...

— Dar aşa v-ar fi expus pericolului.

Emilia oftează, vocea îi şovăie.

— Cred că era atât de pornită să se răzbune, încât nu-i păsa pe cine răneşte. Adică... mi-a făcut toate chestiile acelea. Mi-a distrus viața luni de-a rândul, după care m-a ascultat compătimitoare în timp ce mă plângeam... Elliot spune că nu e Ash. Şi vreau să-l cred, dar...

Mă încrunt şi-mi ridic ochelarii de soare pe vârful capului.

— Nu trageți concluzii pripite. Lăsați munca polițienească în seama mea. Dar vă mulțumesc că m-ați informat. O să-l verific pe socrul dumneavoastră. Revin de îndată ce am veşti.

Închid, îmi aprind o țigară şi trag fumul în piept. Imediat ce ajung la secție, o să văd ce-i cu Trevor Rathbone, dar deocamdată am treabă.

Sar jos de pe zid, simțindu-mă ca la o sută de ani, şi mă îndrept spre blocul de garsoniere, unde mă aşteaptă o nouă victimă a uciga şului cu călugărița.

Emilia încă se gândeşte la conversația cu inspectoarea Murray când intră pe alee. Simte că i s-a luat o povară

de pe umeri. I-a predat altcuiva ştafeta, şi cursa poate să continue. Ştie că Elliot o să fie furios pe ea, dar n-avea de ales.

Stinge motorul şi rămâne în maşină, cu inima grea, adunându-şi toate puterile ca să intre în casă şi să-l vadă pe Trevor. Îşi aminteşte avertismentul inspectoarei Murray în legătură cu concluziile pripite.

Înghite, simțind cum acidul îi arde cerul gurii. „Poți s-o faci”, îşi spune când iese din maşină şi se îndreaptă spre casă. Aude voci din bucătărie. Uşa e deschisă: un bărbat vorbeşte cu Elliot şi Trevor lângă insulă. Îl recunoaşte vag, iar când el se prezintă drept agentul principal Shawn Watkins, îşi aduce aminte de unde. L-a întâlnit în noaptea când a dat peste cadavrul lui Louise.

— Am venit să discut cu soțul dumneavoastră despre o bicicletă, spune el.

Emilia se întoarce spre Elliot, însă acesta rămâne tăcut. Continuă să-l privească fix pe detectiv, care repetă ce i-a spus ei inspectoarea Murray la telefon cu jumătate de oră în urmă.

— Am verificat numărul de serie. E înregistrată pe numele soțului dumneavoastră, doamnă Rathbone.

Îşi dă seama, din expresiile lui Trevor şi Elliot, că tocmai au fost informați înainte ca ea să-i întrerupă. Agentul principal Watkins ține ceva în mână. Face un pas înainte şi-i dă obiectul soțului ei. E fotografia unei biciclete de un verde strălucitor. Arată ca a lui Elliot.

— Este bicicleta dumneavoastră, domnule Rathbone?

Elliot îşi drege glasul.

— Păi, da. Aşa se pare. Culoarea e aceeaşi. Dar... Ochii i se abat spre Emilia pentru prima oară de când a venit. Dar a fost furată. Acum o săptămână, nu-i aşa, Em? Avem dovezi. Înregistrarea e în aplicaţie.

Emilia îşi scoate telefonul. Are senzaţia că degetele îi sunt prea groase când caută aplicaţia. Selectează noaptea în care a fost furată bicicleta, amintindu-şi cum au crezut că hoţul era Louise. A fost cu o noapte înainte de moartea prietenei sale.

— Iată, spune întinzând mobilul. Se vede clar că o persoană fuge cu ea.

Watkins aruncă o privire la ecran.

— Rezoluţia e foarte slabă. Se uită apoi la Elliot: De ce n-aţi depus plângere?

— Eu i-am zis să n-o facă, spune Emilia recuperându-şi telefonul de la detectiv. Pentru că am recunoscut marca fesului şi m-am gândit că era Louise.

— Agenta Green? De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Nu ştiu, răspunde Emilia dând din umeri.

Watkins are un aer sumbru. O rază de soare face să-i lucească o latură a capului chel.

— Un martor crede că a văzut un bărbat pe o bicicletă corespunzând acestei descrieri în jurul orei când a fost ucisă agenta Greene. Bicicleta a fost găsită abandonată nu departe de locuinţa ei. V-ar deranja să veniţi până la secţie să răspundeţi la câteva întrebări, domnule Rathbone?

Pe socrul ei ar trebui să-l aresteze, nu pe el. Poate că Trevor a luat bicicleta.

— Tocmai v-am explicat că bicicleta a fost furată, intervine Emilia. Puteți să vedeți cu ochii dumneavoastră pe înregistrare!

Dacă Louise a luat-o, a dus-o acasă la ea, iar ucigaşul a folosit-o ca să fugă. Nu înțeleg de ce trebuie să-l luați la secție pe soțul meu.

— E în regulă, spune Elliot, spre uimirea ei. Îl însoțesc cu plăcere pe domnul detectiv. N-am nimic de ascuns.

— De acord. Cel mai bine e să cooperezi, băiete, îl aprobă Trevor.

Dă din cap încurajator şi-l bate pe umăr. S-ar zice că-i mulțumeşte pentru o masă delicioasă, nu că fiul lui e pe punctul de a fi arestat.

Elliot o sărută pe obraz în treacăt.

— Ne vedem mai târziu. Nu-ți face griji, e doar o chestie de procedură.

Incapabilă să vorbească, îl priveşte cum iese din încăpere urmat de Watkins, lăsând-o singură în bucătărie – şi în casă – cu Trevor.

Câteva clipe se uită unul la altul, fără cuvinte.

— Emilia..., începe Trevor înaintând spre ea, cu brațul rănit în bandaj.

Ea se retrage încet spre uşă. Dacă o ameninţă în vreun fel, o să-i lovească braţul, se îmbărbătează. Sau o să-i tragă un şut în vintre. O să...

— Emilia? Eşti bine? Pari înspăimântată. Nu-ţi face griji pentru Elliot. N-o să aibă probleme. Din moment ce puteţi dovedi că bicicleta a fost furată, înseamnă că oricine ar fi putut-o folosi ca să fugă de la locul crimei.

Ea nu înţelege nimic. De ce i-a cerut detectivul lui Elliot să meargă la secţie, de vreme ce explicase deja că bicicleta îi fusese furată? Oare bărbatul care a fugit din imobilul lui Louise semăna cu el? Oare ar fi ucis ca să-şi protejeze tatăl, chiar dacă minte susţinând că nu e Ash? întrebările i se învârt prin minte.

— Poate că tu ai furat-o, izbucneşte. Ai cheia. Ştii cum să dezactivezi alarma.

Se retrage în hol. Nu departe de uşa din faţă.

El se opreşte, cu fruntea încreţită de nedumerire.

— Despre ce vorbeşti?

De acum, Emilia e lângă uşile de sticlă. Elliot le-a lăsat deschise, aşa că iese cu spatele pe verandă. Trevor mai face un pas spre ea.

— Ştiu totul. Mi-ai citit cartea. Deci ştii şi tu.

Pipăie frenetic clanţa, simţindu-se uşurată când degetele ei ating alama rece. Apasă şi aproape cade pe trepte în alee. Se simte mai protejată afară. O să ţipe dacă Trevor încearcă s-o atace. Madge şi Phil, vecinii de alături, o s-o audă.

Însă Trevor se holbează la ea derutat.

— Ce vrei să spui?

— Cartea! Totul e adevărat. Criminalul în serie. Ce s-a întâmplat cu Daisy şi Ash. Louise a fost. Totul a fost

opera ei. Ai omorât-o pe Louise ca s-o împiedici să vorbească?

El arată ca şi când ar fi primit un pumn în plex. Deschide gura să răspundă, însă Emilia nu-l lasă:

— Să nu negi, Trevor. Toate se potrivesc.

Trevor clatină din cap.

— Ce te-a apucat? în ochii lui pluteşte dezamăgirea. Ştiu că ai trecut prin multe, dar picătura asta umple paharul, serios. Ar fi cazul să plec.

Îl priveşte stăruitor, încercând să-i citească gândurile. E însă la fel de impenetrabil ca nenorocitul ei de soţ.

— O să-l rog pe Elliot să-mi aducă restul lucrurilor. Iau autobuzul.

Trevor coboară pe alee, iar Emilia se dă deoparte din calea lui. Clatină iarăşi din cap şi mormăie ceva pentru sine, apoi iese cu paşi mari în stradă, dispărând în scurt timp după colţ.

În bucătărie se simte încă mirosul ţigărilor lui Trevor, care îi stăruie pe haine, deşi Elliot nu-i dă voie să fumeze în casă. Emilia se prăbuşeşte la masa din bucătărie. Are senzaţia că lumea ei a suferit o implozie. De parcă n-ar fi fost destul de rău când a trădat-o Jonas cu atâţia ani în urmă – atunci crezuse că n-o să-şi mai revină niciodată. Apoi a semnat contractul pentru prima carte şi a început să scrie despre Miranda Moody, şi, pe măsură ce eroina ei a devenit mai puternică, s-a întărit şi ea. Şi apoi l-a cunoscut pe Elliot şi l-a născut pe Wilfie şi s-a simţit împlinită. Acum, în lumea ei a fost aruncată o grenadă pentru a doua oară, şi nu ştie dacă poate îndura consecinţele,

care sunt mult mai grave decât prima dată. Cum o să le explice totul lui Jasmine şi Wilfie?

În bucătărie e foarte cald, lumina soarelui se revarsă prin sticla uşilor glisante, şi simte transpirația la nivelul şalelor. Vrea să plângă, să țipe. Are senzația că e în toiul unui coşmar şi nu ştie ce să facă. Nu vrea să-şi implice părinții. Louise e moartă. Pe Jonas şi Kristin ia chinuit destul. Singura persoană care i-a mai rămas e Ottilie. Ştie că se văd mâine, dar nu mai are răbdare. Trebuie să vorbească acum cu ea.

Ottilie răspunde imediat.

— Hei, Mils!

Emilia îi spune totul dintr-o suflare. Absolut tot. Bănuielile ei că Trevor e Mâzgălitorul şi că Elliot e Ash, faptul că bicicleta lui a fost găsită la locul crimei. Totul.

Reacția lui Ottilie e o tăcere şocată.

— Oh, Mils, îngaimă în cele din urmă. Eşti sigură? Nu-mi pot închipui că Trev ar fi un criminal în serie. E pur şi simplu... odios. Nu poți să acuzi oamenii aşa, din senin, bazându-te pe ceva ce-a scris Louise. Şi Elliot ți-a zis că el nu e Ash. Nu-l crezi?

— Nu ştiu ce să cred, se răsteşte Emilia. Mă tot gândesc, şi nu-mi vine nici o altă explicație.

— Unde-s copiii? Vrei să vin pe la tine? Of, la naiba, am uitat de pisică.

Emilia îi spune că Jasmine şi Wilfie îşi petrec noaptea în altă parte.

— Atunci vino tu! Ai nevoie de o pauză, de o schimbare de peisaj. Poți să dormi aici. O să stăm de vorbă până o scoatem la capăt.

— Bine, răspunde Emilia trăgându-şi nasul. Vin. Ne vedem cam într-o oră.

Urcă în dormitor gândindu-se la Elliot, închipuindu-şi-l într-o sală urâtă de interogatoriu, răspunzând iar şi iar la întrebări.

Îşi aruncă pijamaua şi lenjeria într-o geantă, dar nu găseşte nici o pereche de şosete. În apartamentul lui Ottilie e mereu frig, chiar şi vara. Caută nişte şosete de-ale lui Elliot, şi găseşte o pereche gri, cam grosolană, în noptiera lui. E pe cale să închidă sertarul, când un obiect familiar îi atrage atenția. E un fes împins adânc, printre şosete. Îl scoate. Nu şi-a văzut niciodată soțul purtând un fes. Nu e genul. Spune că are prea mult păr, aşa că fesul l-ar face să arate bizar. Îşi aminteşte că au râs odată de asta la Harrods, puțin după ce s-au cunoscut, când probau diverse acoperăminte de cap. Fusese foarte amuzant să-l vadă încercând să-şi tragă căciula peste părul vâlvoi.

Ceea ce o frapează însă este emblema din frunte. E aceeaşi firmă scandinavă ca la fesul hoțului care a furat bicicleta lui Elliot.

Încă o victimă. O femeie pe nume Suzanne Chambers, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, care s-a mutat la Plymouth cu numai un an în urmă. Asta înseamnă două

în ultimele optsprezece luni, fără s-o pun la socoteală pe Louise. Pentru că sunt sigură că moartea agentei Greene e ceva cu totul diferit. Nu se potriveşte cu restul: Greene n-a fost înjunghiată, şi marcajul de pe gleznă a fost desenat, nu scrijelit. Mai e ceva care mă sâcâie, însă nu-mi pot da seama despre ce e vorba.

— Trebuie să-l prindem pe nenorocitul ăsta, mormăie Saunders după-amiază, când ieşim din clădire.

E la numai câteva străzi de cea a lui Lorraine Butterworth. O fi o coincidență?

— Sper că devine mai neglijent, continuă el. Două femei care să stea aşa de aproape...

— Şi eu sper, zic, aprinzându-mi o țigară în drum spre maşină.

Descui Audiul ca să-l las să intre şi rămân afară să-mi termin țigara. Mă gândesc la convorbirea cu Emilia Ward de mai devreme şi la teama ei că ucigaşul ar fi socrul-său. I-am cerut agentei Michelle Doyle să-l verifice pe Trevor, dar încă n-am primit rezultatele. De asemenea, cooperăm îndeaproape cu cei de la Met. Au trimis pe cineva să vadă dacă are alibi pentru astă-noapte, când s-a comis ultima crimă.

Sting țigara şi mă pregătesc să intru în maşină, când îmi sună telefonul. E un coleg, Matheson.

— Am dat în fine de furnizorul pe care-l căutăm de luni de zile, mă informează încântat. Lee Fairbrother a fost arestat în Franța pentru altceva. Dar l-am convins să coopereze pe tema listei aceleia care ne interesa.

— Cu locurile unde-şi vinde mărfurile ilegale?

— Da.

Inclusiv țigări mentolate.

— Perfect. Poți să mi-o trimiți şi să-l pui şi pe Saunders în copie?

— Sigur, spune el, apoi închide.

Saunders e deja pe locul pasagerului când mă instalez la volan. Îl pun la curent în timp ce-mi prind centura de siguranță.

— Tocmai m-a sunat Matheson. Crede că acest Lee Fairbrother vinde țigări mentolate unui chioşc de ziare din apropierea locuinței lui Butterworth. A făcut o listă de furnizori, iar dacă tipul de la chioşc e pe ea, poți să te duci şi să-l întrebi dacă Butterworth se numără printre clienții lui pentru țigările astea.

Saunders se aşază mai drept în scaun.

— Când ne dă lista?

— Ne-o trimite chiar acum prin e-mail.

Îi dau numele chioşcului, iar el îşi verifică telefonul, apoi îşi aruncă pumnul în aer în semn de victorie.

— Este!

— Grozav. Te las acolo, spun virând la stânga spre centrul Plymouth-ului. De asemenea, vreau să ştiu dacă mama agentei Greene, Jennifer Radcliffe, chiar a fost victima ucigaşului cu călugărița. În notițele pe care le-am parcurs sunt câteva inadvertențe.

Saunders îşi lasă jos mobilul.

— Ce fel?

— În casă nu s-a pătruns prin efracție, spre deosebire de celelalte cazuri. Uşa a fost lăsată deschisă. Ea locuia în afara Plymouth-ului, într-un sat, şi nu era legată. Mă întreb dacă nu cumva autorul a vrut să lase impresia că e victima ucigaşului cu călugărița. Dacă am dreptate, atunci totul se schimbă, îi spun cu un zâmbet larg.

Emilia se holbează la fesul din mâinile ei, în timp ce se lasă să cadă pe podea. Îşi vede cu ochii minții soțul strecurându-se din pat la primele ore ale dimineții, cu părul ascuns sub fes, dezactivând alarma, mergând în vârful picioarelor până la uşa din spate, dând colțul casei şi apoi intrând pe uşa din față ca să „fure" bicicleta. Îşi îngroapă capul între mâini şi geme sfâşiată de durere. A vrut atât de mult să creadă, dar cum se poate explica prezența fesului? Şi ce înseamnă? îl vâră în geantă suspinând. Trebuie să se ducă la poliție, dar mai important e să iasă din casă, în caz că el se întoarce.

Se opinteşte să se ridice de pe jos, îşi aruncă geanta pe umăr şi iese afară. Întreaga ei lume s-a prăbuşit, şi nu-şi poate împiedica lacrimile să i se scurgă pe față. Se uită înapoi la casa ei frumoasă, perfect simetrică, cu stâlpii impunători de-o parte şi de alta a uşii şi lucarnele de pe acoperiş care seamănă cu nişte ochi. Cât de încântați au fost când le-a prezentat-o agentul imobiliar! „Arată ca o casă desenată de un copil foarte talentat", a zis Elliot privind uluit ferestrele-ghilotină şi fațada zugrăvită în alb. Casa ei de vis. Chiar crezuse că are o a doua şansă la fericire, după Jonas, dar s-a vârât în ceva mult, mult mai rău.

Se întoarce şi străbate aleea, apoi, cu lacrimi în ochi, iese pe strada principală. Şi le şterge în timp ce coboară dealul spre gară. Soarele se îndreaptă spre apus, vârstând cerul în roz şi albastru-închis. Simte mirosul de iarbă cosită, de asfalt încins, de grătar. Oamenii îşi văd de vieţile lor, mănâncă în familie, ies în oraş cu prietenii, profită din plin de weekendul prelungit.

Peste patruzeci de minute, Ottilie o îmbrăţişează strâns în pragul apartamentului ei. Emilia nu-şi aminteşte nimic de pe drum, nici măcar cum a intrat în liftul de modă veche al clădirii.

— Of, Mils, îi spune Ottilie trăgând-o înăuntru până în camera de zi. Hai să te aşezi. Ţi-am pregătit un brandy.

Emilia se afundă recunoscătoare în canapeaua mare de catifea. Îi place la nebunie încăperea asta: pereţi albastru-cerneală, canapele roz-fanat, o mulţime de fotografii şi tablouri cu ramă aurită şi carpete persane răspândite pe parchetul din lemn de esenţă tare.

O pisică alb cu negru, cu boticul roz, miaună de pe covoraş. Văzându-i zgarda cu model de tartan, o amintire îi înfloreşte într-un colţ al minţii, dar apoi dispare. Ia paharul cu lichid arămiu din mâna lui Ottilie şi-l goleşte dintr-o sorbitură, delectându-se cu senzaţia de ardere din gât. Ottilie spune ceva despre pisică, Smudge, şi despre cum au rugat-o prietenii să aibă grijă de ea. O aşază în poala acesteia, iar felina se instalează ca la ea acasă, apăsându-şi lăbuţele în materialul rochiei ei.

— E un motan superb, murmură lăsându-se pe pernele decorative de catifea şi mângâindu-i blănița moale.

Se simte brusc epuizată. Trebuie să-i spună lui Ottilie despre fesul pe care l-a găsit, dar e atât de obosită...

— E fetiță. Ți-am pregătit camera de oaspeți.

Ottilie se agită în jurul ei, îi înveleşte picioarele cu un pled, atentă să nu deranjeze pisica, acum adormită în poala Emiliei. Nu peste mult timp, simte că şi ei i se îngreunează pleoapele.

Când se trezeşte, Emilia se uită nedumerită în jur. Trebuie să fi ațipit, ceea ce o surprinde, dar acum se simte amețită, cu limba încărcată. Nu-i vine să creadă că a putut să doarmă cu toată adrenalina care-i gonea prin corp. Smudge nu mai e în poala ei, iar Ottilie nu se vede pe nicăieri. E trecut de ora zece. Poate că s-a dus la culcare, deşi ar fi mult prea devreme pentru ea. I-a lăsat în colț o veioză care aruncă umbre pe peretele opus, dar altfel în cameră domneşte întunericul.

Se ridică. Oboseala i s-a disipat, lăsând loc anxietății. Încă poartă geaca de blugi pe care a înşfăcat-o la ieşirea din casă, şi vâră mâna în buzunar după telefon. Are trei apeluri ratate. Unul de la Trevor şi două de la inspectoarea Murray. Ambii au lăsat mesaje vocale. Se duce la fereastra panoramică şi trage draperiile grele. Luna e sus pe cer, rotundă şi strălucitoare. Ascultă mai întâi mesajul de la Trevor, al cărui ton disperat o face să se crispeze.

Unde eşti? M-am întors să văd ce faci şi să te întreb dacă ai veşti de la Elliot, dar nu erai acasă. Sper că eşti bine. Te rog să mă suni.

Trece la mesajul lăsat de inspectoarea Murray.

Bună seara, Emilia. Te rog să mă suni când poți, nu contează la ce oră. Oricum, sunt la secție cine ştie până când.

Oare e prea târziu s-o sune la zece? Hotărăşte s-o facă. Ar putea avea noutăți despre Elliot.

— Emilia? Unde eşti? Eşti bine? o întreabă; pare să fie la volan.

— Stau la o prietenă în noaptea asta.

Trage la loc draperiile şi se aşază pe fotoliu. Se pregăteşte să-i povestească inspectoarei Murray despre Elliot şi fes, însă detectiva nu-i lasă timp.

— Ascultă-mă, avem nişte elemente noi. Ucigaşul cu călugărița a lovit din nou noaptea trecută. Un coleg a făcut verificări, şi şeful lui Trevor a confirmat că a avut un accident la muncă ieri. Că Elliot a venit să-l ia. Trevor a stat la voi peste noapte?

— Da.

— Atunci nu poate fi omul nostru.

Răsuflă uşurată. Are senzația că o greutate imensă i-a fost luată de pe piept. Dacă Trevor nu e implicat, înseamnă că Elliot spunea adevărul: nu e Ash. Trebuie să existe altă explicație pentru fes. Poate l-a cumpărat acum mulți ani şi nu şi-a dat seama că-l are în sertar. E o marcă populară.

— Avem un suspect pe care-l urmărim de peste un an. Un anume Martin Butterworth. I-am menționat numele data trecută.

Emilia îşi aminteşte vag.

— Da?

— Oricum, ne-am dus să vorbim cu fiul lui, crezând că ar putea fi acel Ash al lui Louise. Nu e.

Dar soția lui, Sharon, ne-a sunat în seara asta. Se pare că a fost colegă la universitate cu Louise, când era cunoscută drept Daisy. E o lume mică.

— Înțeleg...

— Doar că n-a fost la Exeter, ci la Leeds. Se pare că Louise *a fost* la Exeter un semestru, dar a plecat şi şi-a luat liber restul anului, începându-şi studiile la Leeds în anul următor. Din câte îşi aminteşte Sharon, Louise i-a spus că a plecat de la Exeter din cauza unei prietenii feminine intense care s-a sfârşit prost. Asta e tot ce ştie, dar m-a sunat să mă informeze, întrebându-se dacă e important. Prin urmare, am discutat cu câteva colege de-ale lui Louise, şi am aflat că era bisexuală. Deci mă gândesc că nu căutam unde trebuie. Ash ar putea să fie femeie.

Pe Emilia o doare capul şi e buimacă.

— E ca şi cum am căuta acul în carul de fân, spune. Ar putea fi oricine.

— Da, dar... Inspectoarea ezită, şi Emilia se întreabă ce-i ascunde. Unde sunteti acum?

— La prietena mea, Ottilie Bentley-Gordon, în South Kensington.

— Ați spus Bentley-Gordon?

— Da, dar mâine trebuie să mă întorc acasă.

Îşi acoperă genunchii cu pledul. Nu se poate concentra. Prea multe gânduri şi întrebări îi aglomerează creierul, şi povestea cu bicicleta lui Elliot rămâne o enigmă. Încă nu s-a dezmeticit din somn, iar durerea din spatele ochilor e chinuitoare.

Încearcă să-şi amintească părţile cu Daisy din *Ultimul ei capitol.* În afară de câteva mici modificări, na intervenit în textul lui Louise, deoarece i-a plăcut stilul, diferit de al ei. Acum, că se gândeşte, Louise n-a specificat nici un pronume. Era doar Ash. Dar presupusese mereu că Ash era bărbat.

Inspectoarea Murray continuă:

— De asemenea, iau în calcul posibilitatea ca mama lui Louise să nu fi fost omorâtă de ucigaşul cu călugăriţa, cum credea ea. Poate cineva a vrut să lase această impresie. Până atunci mai omorâse două femei. Era la începutul seriei de crime. Abia atunci şi-a dat seama poliţia – eu însămi – cu ce fel de individ avea de-a face. Nimeni nu ştia despre capul de călugăriţă scrijelit pe gleznă. Doar cei care au lucrat la caz în perioada respectivă.

Emilia inspiră adânc.

— Trevor? Era în poliţie pe atunci. A fost el? A lucrat la caz?

Poate că nu e ucigaşul cu călugăriţa, dar ar fi putut să aibă o aventură cu mama lui Louise. Poate că a înjunghiat-o, apoi a aranjat totul astfel încât să pară că a fost victima criminalului în serie. În cazul acesta însă, Elliot este Ash. Geme exasperată. Pur şi simplu se învârte în cerc.

Vocea inspectoarei Murray îi întrerupe reflecţiile.

— Nu. În momentul acela Trevor lucra la Moravuri, la alt caz.

— Aşadar, murmură Emilia confuză, ce vreți să spuneți? Credeți că ştiți cine este?

— Deocamdată analizez toate pistele, dar gândeşte-te la conversațiile cu Louise. Bănuiesc că e o persoană pe care o cunoşti. De ce te-a ales Louise tocmai pe dumneata?

Emilia îşi pune o mână pe frunte. E fierbinte, de parcă ar avea febră.

— Îmi pare rău, nu pot gândi foarte limpede acum.

— E târziu. Reflectează la ce ți-am spus, vorbim mâine. Noapte bună. Emilia. Încearcă să te odihneşti.

Convorbirea se încheie. Emilia oftează, strângându-şi mobilul la piept. Se simte încă şi mai confuză.

— Cine era?

Ridică privirea. Ottilie stă în uşă. Poartă un chimonou floral lung cu o pijama de mătase crem pe dedesubt, iar părul blond îi flutură în spate. Are în mână o cană pe care o pune lângă Emilia.

— Ciocolată fierbinte. M-am gândit că ai nevoie.

Recunoscătoare, Emilia o cuprinde între palme. Nu e fierbinte, ci doar caldă, şi o bea repede. Apoi se uită la fața întrebătoare a lui Ottilie.

— Inspectoarea Murray.

— Ce-a zis?

Ottilie face un pas în spate, postându-se în mijlocul încăperii. Pisica apare deodată în cadru şi Ottilie se apleacă s-o culeagă. Zgarda din tartan. Inima Emiliei încremeneşte când amintirea îi revine în prim-planul memoriei: poza de pe mobilul lui Louise. I-o vârâse sub

nas în seara aceea, la restaurant, când ea îi spusese că ar vrea să-şi ia o pisică. Şi-o aminteşte bine, pentru că fusese puțin invidioasă, cunoscând opinia lui Elliot despre animalele de companie. Imaginea i se clarifică în minte: o pisică alb cu negru, cu zgardă din tartan şi o baveţică albă. Boticul roz. Hamish. Un băietei. Şi dintr-odată are certitudinea că pisica pe care o ține Ottilie în brațe e a lui Louise.

— De unde ai pisica?

Ottilie o priveşte surprinsă, iar lumina lunii se reflectă în ochii ei de culoarea mării.

— Poftim?

— Pisica?

— E a prietenilor mei. Ți-am zis.

— Seamănă cu a lui Louise.

Ottilie se încruntă şi-şi trece părul peste umăr.

— Louise avea o pisică?

— Da. Emilia îşi pune cana pe masă şi se apropie de ea. Un motan. Uitasem. Dar acum, că mă gândesc la asta, nimeni n-a zis că a văzut o pisică în apartamentul ei când a venit poliția sau după aceea.

— Poate a fugit, sugerează Ottilie dând din umeri.

— Pot să văd?

Emilia întinde mâna să ia pisica, dar Ottilie se trage înapoi.

— E agitată în prezența străinilor.

— Cred c-o să descoperi că e motan, Ottilie.

Corpul lui Ottilie devine rigid, dar nu dă drumul felinei. Cum de Emilia n-a văzut ceea ce îi sărea în ochi de atâta vreme? Teoria inspectoarei Murray era corectă. Fată, nu băiat.

— Tu, exclamă. Tu ai fost la universitate în Devon, nu-i aşa? Doar un semestru. N-ai zis niciodată de ce ai plecat. Ai avut o cădere nervoasă în timpul şcolii. Vai, Doamne, tu eşti! A fost oarbă ca să nu vadă până acum. Tu erai! De tine voia să se apropie Louise, de aia m-a luat pe mine în vizor.

— Despre ce vorbeşti?

Acum însă, vocea lui Ottilie are o notă tăioasă.

— Tu eşti Ash.

— Ce vrei să spui? întreabă Ottilie.

Chipul ei e în umbră, dar Emilia îşi dă seama după limbajul trupului că ştie exact despre ce e vorba.

— Ai cunoscut-o pe Louise la universitate? Numele ei complet era Daisy Louise Greene.

Ottilie lasă pisica să-i alunece din braţe, iar aceasta se furişează afară din cameră.

— Din capitolele cu Daisy din cartea ta? Sună ca o poveste de dragoste. N-am avut niciodată o poveste de dragoste cu o femeie.

— Ar fi putut să fie ceva unilateral. Louise era bisexuală. Poate sa îndrăgostit de tine, chiar dacă tu o priveai numai ca pe o prietenă.

Ottilie îşi încrucişează braţele peste cămaşa de noapte subţire.

— N-am cunoscut-o pe Louise, sau Daisy, sau oricum o chema. N-am întâlnit-o niciodată.

Dacă ştii pe cineva de mult, aşa cum o ştie Emilia pe prietena ei, îi interpretezi corect fiecare tic, fiecare expresie, fiecare mişcare. Iar acum îşi dă seama, fără urmă de îndoială, că Ottilie minte.

— Te rog, spune-mi adevărul.

— Pur şi simplu nu vrei să crezi că soţul tău e un criminal, aşa-i? Despre asta e vorba. Ai prefera să fiu eu.

Emilia face un pas spre Ottilie, care e luminată din spate de plafoniera din hol.

— Avem camere de supraveghere în grădină. Avem înregistrări cu tine furând bicicleta lui Elliot, blufează. Am găsit fesul în sertarul lui Elliot. Se apleacă să-l scoată din geantă şi i-l ţine în faţa ochilor. Capul i se învârte când se mişcă, iar durerea de cap se accentuează.

Uite, spune. Ăsta-i modelul purtat de Louise. Sperai la o înscenare lăsându-mă să cred că ea a furat bicicleta? Şi după aceea? Ţi-ai schimbat planurile şi ai hotărât să-i pui furtul în cârcă lui Elliot?

Aruncă fesul spre Ottilie, care îl prinde cu o mână.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-am mai văzut niciodată chestia asta.

Se uită la el cu dezgust şi-l aruncă pe fotoliul din apropiere.

— Ştiu că tu ai furat bicicleta lui Elliot. Te-am recunoscut pe înregistrări, minte Emilia.

Dimpotrivă, în momentul respectiv crezuse că era Louise, din cauza fesului.

Ochii lui Ottilie se măresc. Expresia ei îi spune Emiliei tot ce are nevoie să ştie.

— O, Ottilie... de ce?

Se apropie de ea, şi pentru a doua oară în ultimele săptămâni Emiliei îi e frică de prietena ei. S-au ghemuit împreună sub pilotă în dormitorul de la cămin când era furtună, s-au consolat reciproc când se simțeau singure, au râs atât de mult la oră, încât Ottilie a făcut pe ea. Ottilie a fost mai mult decât cea mai bună prietenă. I-a fost ca o soră.

— Daisy ştia prea multe, spune în cele din urmă. Era o psihopată în toată puterea cuvântului. M-am dus acolo să vorbesc cu ea. Atâta tot. Ca să-i zic că ştiu că ea a pus la cale tot ce ți s-a întâmplat ție.

— Credea că tatăl tău i-a omorât mama?

Ottilie îşi mută greutatea de pe un picior desculț pe celălalt, muşcându-şi buza. Emilia îşi dă seama că evaluează cât de sinceră să fie.

— Da. O înşela pe mama mea minunată cu a lui Daisy, iar când mama a aflat asta, a distrus-o. S-a sinucis.

Ochii îi scapără de mânie, iar Emilia se trage instinctiv înapoi.

— Nu... nu mi-ai zis niciodată. Adică, ştiam că s-a sinucis, dar nu şi de ce.

— N-am vrut să zic nimănui. Era prea dureros. Acoperindu-şi fața, Ottilie murmură: E aşa o mizerie! Aşa o nenorocită de mizerie!

Emilia parcă are picioarele înfipte în parchet. E sfâşiată între dorința de a-şi alina prietena şi instinctul de a fugi ca vântul şi ca gândul ca să sune la poliție.

Face un pas pe lângă Ottilie, dar aceasta e prea rapidă. Mâna ei țâșnește și o apucă de braț.

— Nu poți să pleci, Mils. O să te duci direct la poliție. O să-ți pui soțul pe primul plan, cum faci întotdeauna. O ține atât de strâns, încât îi provoacă o durere ascuțită. Continuă pe același ton ferm: întotdeauna ai pus bărbații pe primul plan. Întâi secătura de Jonas, acum Elliot.

— E soțul meu, Ottilie. E un om bun. Tu ești cea care a ucis.

— Stai jos, îi spune Ottilie înclinând capul spre canapea.

Emilia se conformează frecându-și brațul, recunoscătoare că stofa gecii de blugi a amortizat strânsoarea ca de menghină a prietenei sale. Ottilie se așază lângă ea, astfel că lumina lămpii aruncă umbre pe chipul ei frumos. Cu siguranță, Ottilie nu i-ar face rău. Dar a omorât-o pe Louise. Gândul o lovește ca un pumn în stomac.

— De ce-ai făcut-o? întreabă Emilia încet, întoarsă spre ea.

I se pare aproape amuzant că, de afară, par două prietene care stau de vorbă în tihnă.

Cu un calm desăvârșit, Ottilie își aranjează chimonoul peste genunchi. Chiar și în această lumină slabă, Emilia observă că ochii îi sunt roșii pe la margini.

— Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot. Îmi pare rău că am luat bicicleta lui Elliot. M-am gândit că dacă vezi că bicicleta lipsește, o să dai vina pe Louise, din cauza fesului. Cum am zis, n-aveam de gând s-o omor.

Emilia o priveşte neîncrezătoare. Totul pare calculat la milimetru. Nu e ca şi cum Ottilie ar locui în vecinătate. Ar fi trebuit să se deplaseze până la casa lor, probabil cu un Uber, în toiul nopții, şi să fure bicicleta, ştiind că dacă purta fes şi haine de culoare închisă, putea fi luată drept bărbat. Chiar şi drept soțul ei. Dar încuviințează din cap şi o îndeamnă să continue.

— Şi-a ieşit din fire. A început să-l acuze pe tata. A spus că lovise iar – chiar credea că el e acest ucigaş cu călugărița. E absurd, de parcă tata ar face aşa ceva. Nu voiam decât s-o fac să tacă. Am încercat s-o lămuresc. Trebuie să mă crezi. Mils. Se întinde s-o ia de mână, şi o lacrimă îi coboară pe obrazul fără nici un rid. Era obsedată, nu tocmai în toate minții. Orchestrase întreaga poveste... Ştia că, de îndată ce-ți citesc cartea, o să ştiu că e despre mine. Chiar dacă, trebuie s-o spun, a înfrumusețat latura romantică a relației noastre. Pentru mine n-a fost decât o colegă de facultate ca oricare alta. Şi apoi, la lansarea ta, am avut impresia c-o văd afară. N-a intrat în librărie, deoarece trebuie să fi ştiut că o să fiu acolo. Dar am recunoscut-o, deşi a încercat să se ascundă. Am vrut să ies să vorbesc cu ea, s-o salut, însă era cu Kristin. Când Kristin s-a întors în librărie, am întrebat-o cu cine fusese şi mi-a zis că vorbise cu prietena ta Louise, şi m-am gândit că mă înşelasem, dar trebuia să văd cu ochii mei. Aşa că am aflat unde stă şi am urmărit-o. Nu s-a schimbat aproape deloc. De îndată ce am zărit-o, mi-am dat seama. Era Daisy. Şi toate celelalte piese s-au aşezat la locul lor.

— De ce nu mi-ai zis ce se petrece când ți-ai dat seama că Louise era Daisy?

— Pentru că... Muşcându-şi buza, Ottilie rosteşte anevoie: Pentru că mă temeam c-o să crezi şi tu că tata e un criminal. Şi n-am vrut să te implic.

— De ce credea ea că tatăl tău e ucigaşul? întreabă Emilia cu blândețe. Pentru că l-a recunoscut atunci când a venit la voi de Crăciun?

— Da. Partea din cartea ta cu vizita lui Daisy la Ash de Crăciun e corectă, cu excepția faptului că eram doar prietene. Nu ştiu dacă era îndrăgostită de mine; versiunea ei sună mult mai romantic decât a fost în realitate. În ce mă privea, pur şi simplu țineam una la alta. Cu o intensitate deosebită, presupun, pentru un interval de timp atât de scurt. Treceam prin faza Emo, încercam să mă reinventez, ştii cum e, şi aveam atâtea în comun, încât ne-am ataşat pe loc una de cealaltă. Iar de Crăciunul acela, într-adevăr, Daisy m-a vizitat acasă la tata în Devon, şi atunci l-a recunoscut. L-a înfruntat, bineînțeles. Tipic pentru Daisy. Iar el a negat. Se recăsătorise, pe a doua soție o chema Stef, şi presupun că nu voia să fie pus într-o postură jenantă în fața ei. Oricum, de îndată ce tata mi-a zis ce făcuse, am pus capăt prieteniei noastre şi am plecat de la universitate. Şi aşa cursurile mi se păreau detestabile, şi singura prietenă pe care mi-o făcusem acolo era Daisy.

Ceva nu se leagă. Ottilie nu-i spune toată povestea.

— Şi n-ai ştiut nimic despre vendeta lui Louise? Că scria despre tatăl tău? Ai aflat abia când mi-ai citit cartea?

— N-am avut nici o idee. Ucigaşul acționase iarăşi după ani de zile, iar Daisy – *Louise* – era convinsă că era tatăl meu. Din păcate, asta a coincis cu vizita tatei în Anglia din februarie anul trecut. Dar de atunci e plecat. Tata nu e un criminal.

Emilia l-a întâlnit doar de câteva ori pe tatăl lui Ottilie. Încearcă să şi-l imagineze la tinerețe. Era un tip chipeş, cu părul blond-închis, dar nu e sigură dacă avea un vârtej dublu. N-a observat niciodată. Era pur şi simplu tatăl celei mai bune prietene a ei. Însă acum nimic din ce ştia nu mai e valabil. E oare posibil ca Louise să fi avut dreptate? Oare tatăl lui Ottilie e criminalul în serie? Oare de asta a fost greu de găsit în toți aceşti ani, pentru că locuia în străinătate? Se pare că a fost un fel de diplomat care a lucrat cândva în poliție – asta fiind perioada în care s-a cunoscut cu Trevor, probabil –, dar nu are mai multe detalii.

— Daisy credea că dacă toată lumea citeşte cartea, cineva o să-şi dea seama că tata e individul căutat de poliție. Tata, care e ucigaşul. Era convinsă până în pânzele albe, dar se înşela. Cum ziceam, când m-am prins ce se întâmplă, m-am dus la ea s-o aduc cu picioarele pe pământ, să-i spun că trebuie să renunțe la această obsesie pentru tata. Să-i cer să nu te mai folosească pe tine ca să ajungă la mine şi la tata. Dar lucrurile au scăpat de sub control. N-am vrut s-o omor.

Emilia e copleşită.

— Ottilie...

— O să neg. Dacă le spui polițiştilor, o să neg tot ce ți-am zis până acum.

— Şi Elliot? Din cauza ta îl suspectează pe el!

— Îmi pare rău, Mils, sincer. Că-ți vine să crezi sau nu, îmi place de Elliot. Dar m-am gândit că dacă plantez fesul printre lucrurile lui... Pur şi simplu am vrut să mut atenția de la mine, atâta tot, spune Ottilie clătinând din cap. La fel şi cu bicicleta. Nu mi-am închipuit c-o să-l aresteze... Oricum, o să-i dea drumul. N-au alte probe împotriva lui.

— Spui că nu crezi că tatăl tău e ucigaşul cu călugărița. Dar crezi că ar fi putut s-o omoare pe mama lui Louise şi să lase impresia că e încă o victimă a criminalului în serie?

— Sigur că nu. Pe atunci, tata era polițist. Comisar. Cu o funcție foarte înaltă. N-ar face asta niciodată. Cred că mama lui Louise a fost omorâtă de criminalul acela în serie. Daisy, care era doar o copiliță, a încurcat lucrurile. Şi-a închipuit că bărbatul pe care l-a văzut plecând din casă în acea noapte, adică tata, s-a întors s-o ucidă pe mama ei. A adunat doi şi cu doi şi i-a dat cinci. Era hotărâtă să-l demaşte pe tata. În condițiile în care el n-a făcut nimic rău, în afară de faptul c-a înşelat-o pe mama.

— Şi semnul de pe glezna lui Louise?

Ochii lui Ottilie se îngustează.

— După ce mi-am dat seama ce-am făcut, a trebuit să aranjez totul aşa încât să pară încă un incident copiat din cărțile tale.

— Dar...

— Fir-ar să fie, mă asculți, Mils?

Emilia se crispează.

Ottilie o ține în continuare de mână, dar acum o strânge mai tare.

— Cum ziceam, eram atât de furioasă pe ea pentru că te implicase într-un asemenea mod. Ştiam cum ţi-ar fi afectat reputaţia de scriitoare dacă se afla. Practic ai furat povestea altcuiva.

— Dar mi-a dat-o de bunăvoie.

— E moartă, nu? Deci nu poate spune asta nimănui. Toată lumea o să presupună că ai furat-o. I-ai zis deja redactoarei tale? Pun pariu că nu. Mereu ţi-a plăcut să-ţi vâri capul în nisip, nu-i aşa? Ca atunci când ai refuzat să vezi ce ticăloasă era Kristin şi cum te manipula. Sau că Jonas e un fustangiu nenorocit. Sau că Daisy te hărţuia.

— Nu e nimic rău în a încerca să vezi partea bună a oamenilor, spune Emilia încet.

Trăsăturile lui Ottilie se îmblânzesc.

— Ştiu, Mils, scumpa mea. Şi te iubesc pentru asta. Oftează, strângându-i în continuare mâna, care a început de acum să asude. Problema e că sunt distrusă de la paisprezece ani. Ottilie vorbeşte la fel de calm, dar în tonul ei s-a strecurat o notă psihotică. Ţii minte când am făcut criza de nervi şi am lipsit de la şcoală jumătate de trimestru?

— Bineînţeles.

Ottilie a plecat să-şi petreacă weekendul la casa de vacanţă a tatălui ei din Devon şi părea să se simtă foarte bine în acea seară de vineri. Era nerăbdătoare să ajungă, pentru că nu-şi mai văzuse tatăl de la Crăciun, iar acum era februarie. Nu s-a întors luni şi a lipsit tot restul trimestrului. Emilia i-a scris, implorând-o să-i răspundă, dar ea n-a făcut-o niciodată. Singura

informație pe care i-au dat-o profesorii a fost că Ottilie avea probleme de sănătate.

— Îmi aduc aminte. Am fost teribil de îngrijorată.

— Ah, ce drăguț!

Emilia încearcă să nu reacționeze la sarcasmul evident.

Ottilie s-a întors la şcoală abia după vacanța de Paşte, purtându-se ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Când Emilia i-a pus întrebări, a sugerat că era o suferință tardivă după moartea mamei ei, survenită cu un an în urmă, şi Emilia a crezut-o. Oare văzuse doar ce voia să vadă?

— Nu ți-am spus niciodată adevărul despre ceea ce mi-a declanşat căderea nervoasă.

Emilia îşi tine răsuflarea.

— Acela a fost weekendul în care am aflat că tata şi-o trăgea cu mama lui Daisy de ani de zile. În timp ce era însurat cu mama mea. Acela a fost weekendul în care le-am găsit scrisorile de dragoste sordide, iar el a recunoscut tot. Asta o împinsese în prăpastie pe mama mea adorată. Râzând cu amărăciune, Ottilie continuă: Mama lui Daisy, această Jennifer, era menajera noastră. Îți vine să crezi? Presupun că în ziua aceea când m-am dus să vorbesc cu Daisy am văzut roşu în fața ochilor, amintindu-mi ce făcuse mama ei. Ea îl acuza pe tata că e un ucigaş când nu e, dar mama ei era. Mama ei a fost răspunzătoare pentru moartea mamei.

— Ottilie, trebuie să mergi la poliție. Să le spui toate aceste lucruri. Dacă stai să te gândeşti, a fost omor prin imprudență, atât.

În realitate, Emilia nu e atât de sigură. Crede că a existat o premeditare clară. Dintr-un motiv necunoscut, în acea zi în care a furat bicicleta lui Elliot, Ottilie avea un singur lucru în minte, şi anume s-o omoare pe Louise. Şi pe urmă a încercat să arunce vina în spinarea lui Elliot. Cum a reuşit să intre pe verandă în noaptea aceea? Doar uşa era încuiată.

— Ai o cheie? întreabă. De la casa mea?

Ottilie se mulţumeşte s-o privească lung. O fi făcut o copie când a venit să stea cu ea? Ar fi putut să afle uşor şi codul alarmei.

Capul i se învârte, iar în gură are un gust neplăcut. Cu coada ochiului, îl observă pe Hamish venind iarăşi în încăpere şi frecându-se de piciorul lui Ottilie.

— De ce ai luat motanul lui Louise?

Fără să-i dea drumul la mână, prietena ei se uită la felina care-i dă târcoale.

— N-am putut să las bietul animăluţ acolo! Nu sunt un monstru!

Emilia o priveşte şocată. Cine e persoana asta care poate să omoare o femeie şi să salveze un animal în acelaşi timp?

— Ottilie, spune cu blândeţe, hai să sunăm la poliţie. Inspectoarea Murray e foarte binevoitoare. O să...

— Nu! Ottilie începe să plângă în hohote. Nu mă pot duce la închisoare, Mils. Ştii asta. N-aş face faţă.

— Ai putea să beneficiezi de circumstanţe atenuante. Discernământ redus. Toată furia, toate emoţiile acelea adunate dea lungul timpului! Ai putea să primeşti ajutor de specialitate.

— Nu cred, răspunde Ottilie strângând-o de mână.

— Te rog. Poți să îndrepți lucrurile. Trebuie doar să spui adevărul.

Emilia dă să se ridice, însă Ottilie o trage atât de tare de mână, încât o obligă să se aşeze la loc.

— Ştii că te iubesc. Mils. Ştii, da? E important.

— Bineînțeles, spune Emilia simțind cum o copleşeşte anxietatea. Bineînțeles că ştiu.

— Bine. Strânsoarea lui Ottilie se intensifică, iar una din lacrimile ei fierbinți cade pe mâna Emiliei, îmi pare rău. N-am vrut niciodată să se ajungă aici. Dar nu te pot lăsa să pleci.

Mai avem jumătate de oră până la Londra, când lui Saunders îi sună mobilul. El stă lângă mine, pe locul pasagerului.

— E o veste grozavă, mersi, frate. Da, da, e aici. Îi zic.

Pune capăt convorbirii şi mă priveşte lung, radiind entuziasm.

— N-o să vă vină să credeți, şefa, dar l-am prins. După atâta timp, l-am prins. L-au arestat. Nemernicul încerca să fugă din țară.

Râd de uşurare şi de bucurie. Închisoarea trebuie să-i fi afectat cumva creierul lui Martin Butterworth, pentru că a făcut o greşeală prostească atunci când şi-a omorât ultima victimă, pe Suzanne Chambers. La locul crimei, pe

tivul cămăşii de noapte a victimei, s-a găsit o pată minusculă de sânge care nu-i aparţinea acesteia. ADN-ul lui Martin Butterworth e în baza de date, şi potrivirea a fost perfectă. Atât de simplu a fost. Probabil s-a tăiat când scrijelea capul de insectă pe glezna lui Suzanne. Asociind asta cu informaţiile obţinute de Saunders de la proprietarul chioşcului de ziare, care i-a confirmat că i vindea ţigări mentolate lui Butterworth, am pus mâna pe ticălos. După atâţia ani şi opt victime. Dar încă nu-l putem acuza şi de uciderea lui Louise. Sunt convinsă că pe ea altcineva a omorât-o.

Am ghicit că Saunders avea o relaţie cu Louise. S-au cunoscut la un curs, şi de acolo au mers mai departe. Mi-a confirmat-o o colegă de-a lui Louise care participase şi ea. De asta a fugit el de la locul faptei în acea zi şi s-a prefăcut că suferă de un virus intestinal. O recunoscuse pe Louise. Şi bănuiesc că tot el i-a spus că ucigaşul cu călugăriţa s-a întors, declanşând şirul de evenimente care ne-a condus până aici. O să discut cu el altă dată, la Plymouth, după ce-l vedem pe Butterworth în spatele gratiilor. Dar nu acum. Acum îl las să se bucure.

N-avem dreptul să dormim mai mult nici duminica. Saunders e deja în tren spre Devon, ca să-l interogheze pe Martin Butterworth. O să mă duc şi eu, dar mai întâi vreau să vorbesc din nou cu Emilia Ward. Şi cu prietena ei, Ottilie Bentley-Gordon. Am recunoscut numele aseară, când am vorbit cu Emilia. Tatăl ei, Charles Bentley-Gordon, a fost şeful meu acum douăzeci şi cinci de ani, când ucigaşul cu călugăriţa şi-a început seria de crime. După aceea a intrat în serviciul diplomatic şi a plecat în străinătate. Cred că pe el îl bănuia Louise că avea o

aventură cu mama ei. Fata lui, Ottilie, trebuie să fie Ash. Am încercat s-o sun pe Emilia de câteva ori şi i-am lăsat mesaje, dar n-am primit nici un răspuns. Am trecut şi pe la ea pe-acasă, însă nu e nimeni. Amintindu-mi că mi-a zis că stă peste noapte la Ottilie, am găsit adresa acesteia în High Street Kensington – e un apartament pe numele tatălui ei – şi acum mă îndrept într-acolo. Am uitat cât durează să străbaţi Londra. Sunt obişnuită cu drumurile relativ neaglomerate din Devon, dar aici îmi ia aproape o oră să parcurg câţiva kilometri. Până când parchez pe o stradă laterală şi găsesc imobilul lui Ottilie se face deja aproape unsprezece.

Apartamentul lui Ottilie e într-o clădire albă superbă, cu coloane de piatră şi o uşă neagră elegantă. În mijlocul holului se află un lift încântător din lemn, de modă veche, care-mi aminteşte de cele din filmele alb-negru. Recepţionerul îmi zâmbeşte din spatele biroului său. Îi arăt legitimaţia şi-i spun că vreau s-o văd pe Ottilie.

— Oh, a plecat aseară târziu. Sau mai curând la primele ore ale dimineţii, din câte a zis şeful turei de noapte.

— La ce oră?

— În jur de două. Are o prietenă în vizită. E încă aici, după toate aparenţele.

Îmi reprim o senzaţie neplăcută.

— Ce număr are apartamentul ei?

— Şapte.

Nu aştept liftul, ci o iau la fugă pe scara de serviciu, aşa că ajung cu răsuflarea tăiată la apartamentul lui Ottilie de la etajul al doilea. Bat la uşă, dar nu răspunde nimeni. Sunt sigură că aud un mieunat de pisică din

spatele uşii. Ciocănesc din nou, strigând-o pe Emilia pe nume. O femeie în vârstă deschide uşa apartamentului vecin, cu o grimasă de enervare pe faţă.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta?

Îi explic cine sunt şi-i arăt legitimaţia de la poliţie.

— S-ar putea să trebuiască să sparg uşa, îi spun. Îmi fac griji pentru persoana dinăuntru.

— Nu, nu faceţi asta. Staţi aşa. Dispare în apartamentul din care se simte miros de mâncare şi peste câteva clipe revine cu o cheie în mână, explicându-mi: Am făcut schimb de chei, în caz că rămânem pe dinafară.

— Mulţumesc. Vă rog s-o descuiaţi.

Se mişcă prea încet pentru gustul meu. Chiar când dau să-i smulg cheia din mână şi să descui eu însămi, uşa se deschide. Vecina se dă la o parte, iar eu mă năpustesc înăuntru. O simt în spatele meu când traversez holul pătrat până în bucătăria lungă şi îngustă. Nu e nimeni. Nici în dormitoare; în unul din ele, toate sertarele şi şifonierele sunt deschise, iar pe pat şi pe podea sunt răspândite haine.

— Emilia, strig.

Alerg în camera de zi. E întuneric, draperiile grele sunt trase, dar pot să întrezăresc în colţ, lângă calorifer, un corp zăcând pe pardoseală.

Vecina aprinde lumina din plafon şi icneşte.

— Chemaţi o ambulanţă, îi spun repezindu-mă spre Emilia.

Complet îmbrăcată, stă pe o parte, cu ochii închişi, şi s-ar crede că tocmai ce-a adormit dacă n-ar avea o paloare nefirească. O paloare de moarte şi buze albăstrii.

Îngenunchez şi-i caut pulsul, temându-mă că am ajuns prea târziu.

Prima persoană pe care o vede când deschide ochii este Elliot, şi se întreabă dacă a murit. Sau dacă visează. Clipeşte de câteva ori, iar fața lui devine clară.

— S-a trezit, strigă o voce familiară.

Întoarce capul şi-i vede pe Wilfie şi Jasmine de cealaltă parte a patului. Toți îi zâmbesc radios, dar ambii copii arată ca şi cum ar fi plâns.

— E în ordine, iubito, eşti în siguranță, spune Elliot.

O ține de mână, trezindu-i ultima amintire: mâna lui Ottilie, caldă şi transpirată într-a ei.

Gura îi e uscată când încearcă să vorbească.

— Uite, ia de aici o gură, o îndeamnă Elliot apropiindu-i de buze un pahar de apă.

Soarbe încet.

— Unde sunt?

— La spital. Dar eşti bine. O să te refaci repede.

Uşurarea din glasul lui e evidentă. Oare a fost un moment când n-au fost siguri că o să-şi revină? încearcă să se ridice în şezut, dar descoperă că nu poate. Elliot apasă un buton de pe marginea patului şi-i schimbă poziția.

— E mai bine?

Emilia îl strânge de mână.

— Ai scăpat…, reuşeşte să îngaime.

Abia atunci vede feţele încordate ale părinţilor ei în spatele copiilor. Clipeşte iar.

— Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi, spune mama ei aranjându-i pătura de spital peste genunchi. Ai stat în comă aproape douăzeci şi patru de ore.

A drogat-o. Ottilie a pus un drog în ciocolata pe care i-a dat-o. Nu-i de mirare că se simţea atât de aiurea. De aceea nu era în stare să se concentreze. Oare Ottilie plănuise s-o ucidă, dar nu i-a dat o doză suficient de mare?

— Unde-i Ottilie?

— A plecat, iubito, răspunde Elliot. Poliţia o caută, dar probabil a fugit deja din ţară.

Emilia îşi simte lacrimile curgându-i pe faţă. El se apleacă s-o sărute pe frunte.

— Ne-ai speriat zdravăn. Slavă Domnului că eşti bine.

Întinde mâna, iar degetele ei găsesc zulufii lui Wilfie şi apoi mâna lui Jasmine.

— Nu mă duc nicăieri, spune.

Trebuie să mai rămână în spital câteva zile, ca medicii să fie sigur că nu e afectat nici un organ. Aude traficul de afară, ţiuitul claxoanelor, vuietul sirenelor, şi e ciudat de reconfortant. Încă se simte ameţită de la drogul pe care i l-a administrat Ottilie – doctorii i-au spus cum se cheamă, denumirea e lungă şi nu o ţine minte în starea ei de buimăceală, dar se pare că e uşor de obţinut pe reţetă. Elliot stă cu ea, pe când copiii sunt acasă cu părinţii ei. N-ar fi vrut să-i scape din ochi pe Wilfie şi Jasmine, însă şi-a dat seama că erau obosiţi

şi, după ce au înțeles că mama lor e bine, plictisiți. Dar dacă Ottilie vine să-şi termine treaba începută? îi mărturiseşte această temere lui Elliot, care nu s-a dezlipit de patul ei de când a fost internată, după cum i-au zis asistentele.

— În nici un caz n-ar risca să se întoarcă la Londra, spune el. De acum trebuie să fie departe.

Îi povesteşte despre fes.

— Ottilie l-a lăsat anume în casă. Tot nu-mi vine să cred că a omorât-o pe Louise. Ştiam că n-ai fi putut s-o faci tu.

— Dar cum ți-ai putut închipui c-aş fi eu, cu fața asta care inspiră încredere? Elliot glumeşte, însă Emilia observă cât a îmbătrânit în ultimele zile, cum, fără îndoială, a îmbătrânit şi ea. Pur şi simplu sunt fericit că eşti bine, adaugă el.

Apoi îşi aduce aminte de pisică.

— Hamish. Motanul. Unde e?

— Nu-ți face griji, e la noi. Inspectoarea Murray l-a găsit în apartamentul lui Ottilie după ce te-au luat cu Salvarea. Am zis că o să avem grijă de el.

Îl priveşte şocată.

— Dar tu urăşti animalele de companie!

— Nu le urăsc, râde el. Şi dacă sunt un maniac al curățeniei nu mă aştept să fii şi tu la fel. Glasul i se înecă. E problema mea, Em. Nu a ta. Sau a copiilor. Pur şi simplu îmi dă senzația de control, de siguranță. E o prostie...

Îi strânge mâna, amintindu-şi de anxietatea pe care se străduieşte atât de mult să şi-o stăpânească, mai mult decât şi-a dat ea seama.

— Nu e o prostie. Înțeleg.

Emilia oftează, văzând-o cu ochii minții pe Ottilie. O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu mă pricep prea bine să-mi aleg prietenele, aşa-i?

Întâi Kristin, apoi Ottilie, apoi Louise. Deşi Louise, după cât se pare, a ales-o anume pe ea. Închide ochii. O doare capul şi, în ciuda a tot ce-a făcut Ottilie, o doare sufletul. O jeleşte pe Ottilie cea de odinioară. Cea despre care nu crezuse c-o să se schimbe vreodată.

Probabil a ațipit, deoarece când se trezeşte lumina e slabă şi Elliot nu este lângă patul ei. În schimb, pe scaun se află o femeie, frunzărind o revistă. Este inspectoarea Murray.

— Bună, Emilia, cum te simți? o întreabă trăgându-şi scaunul mai aproape.

— Tot cam amețită. În ce zi suntem?

— Luni. Ți-a spus Elliot ce s-a întâmplat?

— Că dumneavoastră m-ați găsit? Da, mi-a zis. Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc. Probabil mi-ați salvat viața.

Inspectoarea Murray zâmbeşte larg, ceea ce îi înmoaie trăsăturile.

— Îmi pare rău pentru Ottilie. Şi îmi pare rău că mi-a luat atâta ca să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Mă bucur că ați descoperit adevărul şi că Elliot a fost eliberat. Şi bietul Trevor… Îi datorez scuze.

— Sunt sigură c-o să înțeleagă. Nu e de mirare că l-ai crezut vinovat. Şi eu am avut tentația asta. Oricum, vreau să te anunț că l-am prins pe ucigaşul cu călugărița. Un bărbat pe nume Martin Butterworth.

Îşi aminteşte că polițista a mai menționat acest nume.

— Deci el a ucis-o pe mama lui Louise?

Inspectoarea Murray ezită câteva momente.

— Tatăl lui Ottilie a avut o relație cu mama lui Louise. Lucrul acesta este incontestabil. Am vorbit cu el şi a recunoscut. A ieşit din poliție la puțin timp după uciderea lui Jennifer Radcliffe. A plecat la post în străinătate când Ottilie şi-a revenit din căderea nervoasă şi s-a întors la şcoala cu internat, iar ulterior a avut şederi scurte în Marea Britanic, stând în casa lui din Devon sau la Londra. Louise nu s-a înşelat, pe el îl văzuse cu mama ei. În ce priveşte crima, ne-a nedumerit faptul că Jennifer n-a fost legată şi că nu s-a pătruns prin efracție în casă, deşi celelalte aspecte corespundeau cu modul de operare al criminalului în serie. Acum însă nu mai sunt atât de sigură. E o posibilitate, bineînțeles, dar ceea ce s-a întâmplat, în opinia mea, este că Charles a plecat de la Jennifer în noaptea aceea, uitând să încuie uşa, iar Martin Butterworth, care supraveghea casa, a intrat şi a ucis-o în timp ce biata Louise dormea la etaj. De asta na fost nici un semn de intrare prin efracție, ca în celelalte cazuri. Poate n-a avut timp s-o lege. Nu ştiu. Altfel, Butterworth neagă totul, dar avem probe pentru cea mai recentă crimă datorită ADN-ului găsit la locul faptei. Însă marcajele sunt un element comun al tuturor cazurilor, deci sperăm să convingem juriul.

— Deci în toți anii ăştia Louise a crezut fără temei că Charles e ucigaşul, nu doar al mamei sale, ci şi al celorlalte femei?

— Da. Dar era intangibil, din moment ce locuia în străinătate. Prin urmare, a căutat-o pe Ottilie, şi când a

descoperit că erați prietene, a făcut tot posibilul să se insinueze în viața dumitale.

— Mă întreb dacă a plănuit de la început să mă facă să scriu despre asta. Sau dacă a fost doar o chestiune de noroc.

Inspectoarea Murray își schimbă poziția pe scaun.

— După mine, inițial te-a folosit ca să ajungă la Ottilie, iar apoi, când a aflat – datorită lui Saunders – că ucigașul lovise din nou, a hotărât să acționeze. Din fericire, în acea perioadă erai în pană de inspirație. Dar mai e ceva ce a reieșit la autopsie. Louise era grav bolnavă.

Emilia simte o împunsătură în inimă.

— Ce avea?

— Acum șase luni a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală inoperabilă. Știa că nu-i mai rămâne mult timp. Ceea ce ar putea explica de ce a ales să te hărțuiască tot mai agresiv, să aranjeze publicarea unor materiale despre cartea dumitale în presa națională, în încercarea de a-l descoperi pe ucigașul mamei ei cât mai repede. Nu spun că asta scuză ce-a făcut, dar e posibil ca boala să-i fi afectat capacitatea de a gândi rațional.

Lacrimile apasă pleoapele Emiliei. Strângând pătura între degete, murmură:

— N-am știut nimic.

Își amintește că ultima oară când a văzut-o Louise, arăta obosită și palidă. Spunea că se duce la muncă, dar purta haine de toată ziua.

— Nimeni n-a știut. Nici măcar Saunders.

— Și Ottilie? Credeți c-o să fie prinsă?

Inspectoarea Murray scoate un oftat prelung.

— N-am idee. Sper că da. Însă depinde unde s-a dus. A avut un avans de zece ore înainte să te găsim. Ridicându-se, adaugă: Trebuie să plec. Emilia, dar rămânem în legătură, da? îmi plac cărțile dumitale, dar te rog să ai grijă ce subiect îți alegi data viitoare.

Emilia nu-şi poate reține un hohot de râs. Are multe explicații de dat redactoarei şi agentului. Însă nu se poate gândi la asta acum. Trebuie să se concentreze asupra vindecării, astfel încât să se poată întoarce la familia ei.

EPILOG

Trei luni mai târziu

Într-o dimineață de sâmbătă de la începutul lui septembrie, un plic maro format A5 aterizează pe preşul din fața uşii. La început, Emilia crede că e o factură. Sau o înştiințare de la Fisc, unul dintre coşmarurile ei favorite. Elliot e în bucătărie, cântând piesa difuzată la Radio X în timp ce face clătite, Jasmine stă tolănită pe canapea cu Hamish în poală, iar Wilfie joacă fotbal în grădină cu cățelul pe care l-au adoptat recent. E o zi tipică de sâmbătă, ceva ce Emilia apreciază mai mult ca oricând după nebunia din ultimul an.

După ce a fost externată i-a luat câteva săptămâni să-şi readucă sănătatea – mintală şi fizică – la nivelul obişnuit. A fost sinceră cu redactoarea şi cu

Drummond în legătură cu *Ultimul ei capitol,* iar ei iau dat un răgaz suplimentar să rescrie partea cu Daisy şi Ash şi să schimbe detaliile intrigii cu ucigaşul în serie, astfel încât să nu mai semene cu cazul cu călugărița. Întrucât Martin Butterworth s-a declarat nevinovat pentru toate capetele de acuzare, n-a vrut să pericliteze prin nimic procesul care urmează să aibă loc la începutul anului viitor. Nu i-a fost uşor să repare relația cu Jonas şi Kristin. Aceasta din urmă a recunoscut că a intrat la bănuieli cu privire la starea lui Louise când a văzut-o în pragul leşinului atunci când au stat de vorbă în fața librăriei în seara lansării. Acesta era subiectul discuției lor încinse. Ameţită de băutură, Kristin încercase s-o convingă pe Louise să-i spună Emiliei, dar Louise negase că era bolnavă.

Emilia a trebuit să facă eforturi serioase ca să se împace şi cu Trevor, dar acum are senzația că fac progrese. Relația cu Elliot e mai strânsă ca oricând. L-a durut că n-a fost sinceră cu el pe tema lui Louise şi a povestirii cu Daisy. Ea i-a mărturisit că se temea să n-o părăsească dacă descoperea că nu e chiar perfectă. Elliot a asigurat-o că nu-i pasă de lucrurile acestea. Desenele copiilor din camera de joacă s-au mutat pe frigider, iar Emilia şi-a îngăduit să se destindă pentru prima oară de când şi-a cunoscut actualul soț. Ba chiar au adoptat un cățeluş golden retriever pe nume Brambles, spre încântarea lui Wilfie. Emilia a fost plăcut surprinsă văzând cum Elliot încearcă să nu se încrunte când patrupedul lasă urme de noroi pe parchet sau îi molfăie perechea favorită de adidaşi. Şi Hamish învață să-l iubească pe Brambles.

În pofida tuturor celor întâmplate, i-a părut foarte rău pentru Ottilie după fuga acesteia în toiul nopții. O mare parte din ea o urăşte pentru ceea ce a făcut, dar îi e greu să uite anii când i-a fost ca o soră. A iubit-o aprig şi o jeleşte ca şi când ar fi murit. Adevărul este că acea Ottilie pe care credea că o cunoaşte e moartă.

În ultimele luni şi-a derulat iar şi iar ultima lor conversație în minte, ca pe o bandă de magnetofon uzată. Ottilie i-a spus că vede numai ce vrea să vadă, şi se întreabă dacă nu cumva avea dreptate.

Dacă ar fi văzut ce se petrece de fapt, poate că Emilia ar fi putut să împiedice tragedia. Louise era disperată, bolnavă, gata de orice ca să-l găsească pe ucigaşul mamei sale înainte să fie prea târziu. Emilia n-o poate ierta pe Louise pentru ceea ce a făcut, dar poate s-o înțeleagă, chiar să empatizeze cu ea, acum, că totul s-a terminat. Acum că e în siguranță.

Ia plicul şi-l deschide fără să stea pe gânduri. Vede, surprinsă, o foaie de hârtie A4 împăturită în două, scoasă la imprimantă. Şi îşi dă seama că e o povestire, nu o scrisoare, cum crezuse la început. Se lasă pe prima treaptă, încă în halatul de casă, şi începe să citească.

Dă-mi voie să-ți spun o poveste. Doar că aceasta e adevărată.

E despre o femeie care a mințit. Şi o femeie care a murit. E despre trădare şi răzbunare. E despre o fată – s-o numim Liza – care s-a dus acasă în weekend, la vârsta de numai paisprezece ani, şi a aflat că tatăl pe care-l adorase îi fusese necredincios mamei pe care o adorase. A aflat că mama fusese atât de devastată de această

trădare, încât se aşezase între şinele de cale ferată şi aşteptase să vină trenul. A aflat că toate lucrurile în care crezuse, toate lucrurile pe care le iubise fuseseră distruse şi că vina îi aparţinea unei singure femei. O femeie care a pătruns în casa familiei sub pretextul curăţeniei, dar în realitate ca să fure bărbatul alteia. Aşa că Liza a ales să se răzbune. A parcurs pe jos cei opt sute de metri până la casa hoaţei în acea noapte rece de februarie – era Sfântul Valentin, dacă poţi să-ţi închipui –, prin vânt şi prin ploaie, şi a înfruntat-o. Iar apoi, orbită de mânie, a luat un cuţit din suportul de pe blat şi a înjunghiat-o, numai o dată, dar într-un loc fatal. Tatăl ei a venit şi a ajutat-o pe mica Liza, dar era chinuit de contradicţii, întrucât îşi iubea singura fiică şi voia s-o protejeze. Aşa că a scrijelit cu grijă pielea femeii, făcând un marcaj identic cu cele lăsate de ucigaşul care-i teroriza pe localnici, şi toată lumea a crezut că hoaţa era o nouă victimă a acestuia. Iar Liza, biata Liza, a fost internată într-o clinică, în ideea că se va înzdrăveni. Dar nu s-a înzdrăvenit niciodată, pentru că acest secret uriaş, acest „lucru rău", a supurat înăuntrul ei până când, peste ani, a întâlnit-o pe fiica acelei femei. Nu puteau fi prietene, desigur, ţinând cont de ceea ce se întâmplase între părinţii lor. Prin urmare, resentimentul a tot crescut, ca o boală, cangrenându-i sufletul. Un singur lucru a făcut-o pe Liza mai puţin nefericită, mai puţin putredă, şi anume tu. Vezi tu, te iubea. Ca o soră. O să se gândească la tine adesea, sperând că eşti fericită. Şi vrea să-ţi spună cât de rău îi pare. Pentru tot. Şi c-o să-i fie dor de tine tot restul vieţii.

Unele poveşti merită să fie spuse. Oare şi asta?

Străbătută de un fior rece, Emilia recitește textul. Se uită pe plic după ștampilă. O țară din America Centrală, se pare. Mâna îi tremură. Aceasta este practic o mărturisire. Ar putea s-o ducă la poliție. Sau ar putea s-o distrugă.

Îl aude pe Elliot cântând în bucătărie cu cei de la Oasis, întrerupându-se periodic din „Champagne Supernova" ca să-i strige încurajări lui Wilfie. Brambles latră jucăuș, și Emilia și-l imaginează alergând prin iarbă cu lăbuțele lui stângace, dornic să se joace. Știe că Jasmine e pe canapea, cu motanul în poală, probabil urmărind amuzată distracția din grădină în timp ce schimbă mesaje cu Nancy, prietena ei cea mai bună.

Prietena ei cea mai bună.

Ottilie a drogat-o și a lăsat-o să moară, asta crede toată lumea. Și totuși medicii i-au spus că au găsit în corpul ei o cantitate de drog care putea doar s-o facă să-și piardă cunoștința, nu și s-o omoare.

Unele povești merită să fie spuse. Oare și asta?

Cu un oftat, Emilia rupe povestea lui Ottilie în bucățele, apoi se duce în bucătărie la familia ei.